Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuţi

(1 iulie)

Materiale despre Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuţi:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-ier-Leontie-de-la-R%C4%83d%C4%83u%C5%A3i-(1-iul)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Leontie+R%C4%83d%C4%83u%C5%A3i

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Leontie

***

Sfântul ierarh Leontie este numărat printre cei dintâi sfinţi români pe care i-a odrăslit pământul Moldovei şi adevăratul părinte duhovnicesc al cuviosului Daniil Sihastrul. După tradiţie, era de loc din oraşul Rădăuţi. Apoi, râvnind Sfinţilor părinţi de odinioară şi arzând cu inima după dragostea lui Hristos, spre sfârşitul secolului al XlV-lea s-a făcut sihastru în pădurile seculare din partea locului. De aceea, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât, în anul 1992, trecerea acestui ierarh al Bisericii noastre în rândurile sfinţilor, cu zi de prăznuire la data de 1 iulie, conform zilei de cinstire de care se bucura în vechime, în cetatea Rădăuţilor.

Index

Slujba Sfântului ierarh Leontie de la Rădăuţi.....4
Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuţi 21
Acatistul Sfântului ierarh Leontie de la Rădăuţi 28
Acatistul Sfântului ierarh Leontie de la Rădăuţi 40
Imnografie.....52
Viaţa şi nevoinţele Sfantului ierarh Leontie de la Rădăuţi 53
Vieţile Sfinţilor - Sfântul ierarh Leontie, episcopul Rădăuţilor.....60
Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuți - drumul spre sfințenie 63
Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuţi.....64
Arhimandrit Ioanichie Bălan - Sfântul Leontie de la Rădăuţi, făcătorul de minuni 67
Sinaxar - Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuți - 1 iulie 69
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuţi; Sfinţii mucenici, doctori fără de arginţi şi făcători de minuni Cosma şi Damian, cei din Roma.....71
Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuți; Sfinții mucenici doctori fără de arginți Cosma și Damian, cei din Roma.....73
Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuţi – Sfinte moaşte.....77
Leontie de la Rădăuţi – Moaştele şi proslăvirea ca sfânt.....83
Adrian Agachi - Sfântul ierarh Leontie, odorul de mult preţ al cetăţii Rădăuţilor 85
Nicolae Pascal - Comoara călugărilor de la mănăstirea Bogdana.....90
Diac. Vasile M. Demciuc - Sfântul Leontie, ocrotitorul copiilor.....97
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Sfântul Leontie, iubitor de isihie și vrednic povățuitor al drept-credincioșilor 100
Orthodoxwiki - Leontie de la Rădăuți 103
Mănăstirea Bogdana 106

Mănăstirea Bogdana - locul unde se află cea mai veche biserică de piatră din Moldova 118
Icoane 137

Slujba Sfântului ierarh Leontie de la Rădăuţi

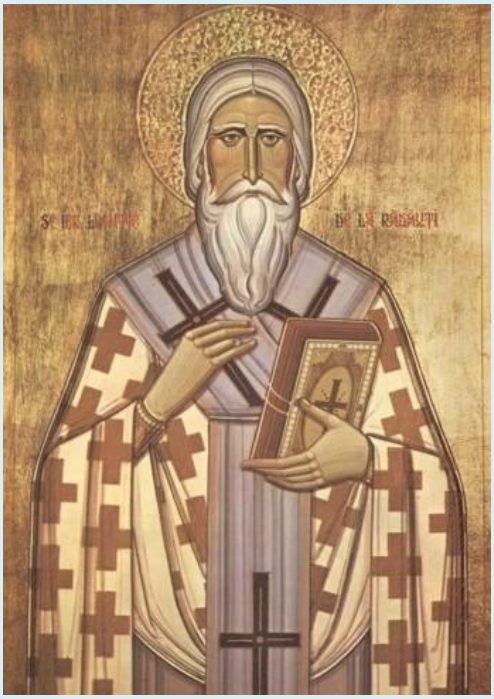

La Vecernie

După obişnuitul psalm, se cântă: Fericit bărbatul..., starea întâia. La Doamne, strigat-am..., **stihirile** pe 8, glas 1:

Veniţi credincioşilor, să lăudăm pe Sfântul Leontie, ierarhul prea înţelept şi cuviosul mult nevoitor care prin rugăciunile sale neîncetate, cu puterea lui Dumnezeu, dă tărie credinţei noastre ortodoxe. *(de două ori)*

Veniţi credincioşilor, să cinstim cu cântări duhovniceşti pe slăvitul Leontie, cel ce din pruncie a iubit rugăciunea şi cu dragoste nemăsurată s-a făcut folositor tuturor celor încredinţaţi lui spre duhovnicească păstorire.

Cum să nu ne minunăm de cel ce s-a făcut pildă de smerenie şi ascultare, care cu dragoste desăvârşită şi aleasă înţelepciune a cârmuit obştea călugărilor şi mulţimea credincioşilor prin cuvântul de învăţătură şi împărtăşirea harului dumnezeiesc prin Sfintele Taine ale lui Hristos.

Vas cu totul sfinţit al Duhului Sfânt ai fost cu adevărat, Sfinte ierarhe Leontie, că şi după adormirea ta lucrător de minuni te-ai arătat, vindecând bolile sufleteşti şi trupeşti ale celor ce cu credinţă te cinstesc pe tine.

Prin vrerea lui Dumnezeu, sfintele tale moaşte au fost scoase din mormânt pentru folosul duhovnicesc al tuturor, iar cei neputincioşi atingându-se de ele cu credinţă, vindecare primesc prin tine de la Dumnezeu.

Tăinuind cu smerenie nevoinţele tale cele duhovniceşti, darul minunilor ai primit de la Dumnezeu, făcându-te de folos şi după adormirea ta, precum ai fost în toată viaţa pământească, Sfinte ierarhe Leontie, omule ceresc şi îngerule pământesc.

În cumpătare şi osteneli, în multe privegheri şi rugăciuni neîncetate ţi-ai curăţit sufletul şi trupul, ierarhe de Dumnezeu înţelepţit. Pentru aceasta vas ales arătându-te, ai primit daruri duhovniceşti întocmai cu apostolii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glas 8*

Mulţimile călugărilor şi cetele ierarhilor acum se adună împreună cu ceata drept-măritorilor creştini întru lauda iubitorului de sihăstrie şi slujitorului ales al arhieriei, slăvitul Leontie, care, cu nemăsurată dragoste şi dreaptă credinţă, a păstorit turma cea cuvântătoare încredinţată lui spre povăţuire. Drept aceea după cuviinţă să strigăm: bucură-te, Leontie, slava călugărilor şi podoaba arhiereilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *Dogmatica, glas 8*: Împăratul cerurilor...

La Litie

Stihira, glas 4: Pustnicească nevoinţă ai săvârşit pe pământ, părinte Leontie, şi pornirile patimilor cu izvorul lacrimilor tale le-ai potolit; roadele bunei credinţe agonisind, la slujirea arhierească ai fost chemat, ca să păstoreşti turma cea cuvântătoare cu dragoste şi înţelepciune, pentru care strigăm: bucură-te, prea lăudate, podoaba cea prea frumoasă a nevoinţei şi stâlpul Bisericii cel neclintit; bucură-te, îndreptătorul cel mare a celor ce rătăcesc; bucură-te, bucuria tuturor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glas 4*

Bucură-te, străveche catedrală a Rădăuţilor, că fiul şi păstorul tău duhovnicesc, Sfântul Leontie, care a născut şi crescut duhovniceşte pe înţeleptul Daniil Sihastrul, părintele duhovnicesc al măritului Ştefan vodă al moldovei, astăzi se laudă cu cântări duhovniceşti, întru bucuria şi slava Bisericii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *glas 4*

Arătatu-te-ai Biserică prea sfântă a Fiinţei celei mai presus de fiinţă, că pe Dumnezeu-Cuvântul, ca o sfântă L-ai născut, Fecioară, din Duhul Sfânt, într-un ipostas şi două firi.

La Stihoavnă

Stihirile, glas 5:

Graiurile lui David s-au împlinit, căci ca o făclie te-ai arătat în lume, luminând pe toţi cu învăţăturile tale, pururea pomenite Leontie. Drept aceea neîncetat te mărim, călăuzitorule către Dumnezeu.

Umplându-te, prea înţelepte, şi îndestulându-te de raza cea începătoare de lumină şi de strălucirile Dumnezeirii celei în trei feţe, apără fericite de întunericul păcatelor, pe cei ce te cinstesc, prea sfinte părinte ierarhe.

Dorind cu fierbinţeală bunătatea cea desăvârşită şi prin dragoste unindu-te cu dânsa, iubitorule de Dumnezeu, ai petrecut cu viaţa potrivit doririi tale; dar tăinduţi voia ai primit harul arhieriei pe care l-ai purtat cu vrednicie, nevoindu-te ca şi în pustie, desfătându-te neîncetat cu vederea lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glas 5*

Arhiereule al lui Hristos Leontie, surpând cu puterea crucii toată înşelăciunea diavolului nu te-ai spăimântat de focul ispitelor, căci primind jugul slujirii celor sfinte, cu smerenie adâncă şi neîncetate nevoinţe sihăstreşti ai păstorit turma încredinţată ţie. Pentru aceea, împreună cu îngerii, roagă-te lui Dumnezeu cerând pace lumii şi sufletelor noastre mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *glas 5, a Născătoarei:* Bucură-te, uşa Domnului...

Tropar, glas 8: Cu nevoinţe duhovniceşti toată viaţa ţi-ai petrecut-o şi primind vrednicia arhieriei cu smerenie şi cu frică de Dumnezeu ai slujit Biserica lui Hristos, pe care roagă-L, Sfinte ierarhe Leontie, să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu), *glas acelaşi*

Cela ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară şi răstignire ai răbdat Bunule, Care cu moartea pe moarte ai prădat şi învierea ai arătat ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei ce i-ai zidit cu mâna Ta. Arată iubirea Ta de oameni Milostive, primeşte pe Născătoarea de Dumnezeu care se roagă pentru noi şi mântuieşte, Mântuitorule, pe poporul cel deznădăjduit.

Iar dacă se face Litie, se cântă troparului sfântului (de două ori) şi al Născătoarei: Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te..., (o dată).

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul... se cântă troparul sfântului (de două ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

După Catisma întâia, se cântă **sedelna**, glas 4:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif cea mai presus de fire văzând şi în minte a luat ploaia cea de pe lână, întru zămislirea ta cea mai presus de fire, Născătoare de Dumnezeu; rugul cel nears în foc, toiagul lui Aron cel ce a odrăslit; şi mărturisind logodnicul tău şi păzitorul, preoţilor a strigat: Fecioara naşte şi după naştere iarăşi rămâne Fecioară.

Veniţi credincioşilor să lăudăm pe înţeleptul povăţuitor al călugărilor, pe ierarhul slăvit al Bisericii lui Hristos, candela nestinsă a Ortodoxiei, pe Sfântul Leontie, lauda credincioşilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Însăşi **podobia:** Spăimântatu-s-a Iosif cea mai presus de fire văzând şi în minte a luat ploaia cea de pe lână, întru zămislirea ta cea mai presus de fire, Născătoare de Dumnezeu; rugul cel nears în foc, toiagul lui Aron cel ce a odrăslit; şi mărturisind logodnicul tău şi păzitorul, preoţilor a strigat: Fecioara naşte şi după naştere iarăşi rămâne Fecioară.

După Catisma a doua, se cântă **sedelna**, glas 4, aceeaşi podobie:

Veniţi credincioşilor să ne bucurăm duhovniceşte întru cinstirea omului ceresc şi îngerului pământesc, podoaba sihaştrilor, cununa arhiereilor, Sfântul Leontie care, împreună cu prea cuviosul Daniil Sihastrul, se roagă PreaSfintei Treimi, să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu), *glas 4*

Marie, cu totul fără prihană şi neasemănată întru sfinţenie, care ai născut pe Dumnezeu cu trup, fără ispită bărbătească; Fecioară curată, roagă pe Fiul tău şi Dumnezeul nostru să ne izbăvească de orice răutate şi primejdie.

Polieleul: Robii Domnului...

şi **Mărimurile:**

Stih 1: Auziţi acestea toate popoarele. Ascultaţi toţi cei ce locuiţi în lume.

Stihiră: Mărimu-te pe tine, sfinţitorule părinte Leontie şi cinstim sfântă pomenirea ta, că tu te rogi lui Hristos, Dumnezeul nostru.

Altă **stihiră:** Veniţi toţi pământenii să lăudăm pe ierarhul Leontie, zicând: pe povăţuitorul călugărilor şi lauda credincioşilor.

Stihuri:
2.Gura mea va grăi înţelepciune şi cugetul inimii mele pricepere.
3.Doamne, iubit-am bună cuviinţa casei Tale şi locul sălăşluirii slavei Tale.
4.Gura dreptului grăieşte înţelepciune şi limba lui rosteşte dreptate.
5.Întru pomenire veşnică va fi dreptul, de auzul de rău nu se va teme.
6.Fericiţi sunt cei ce locuiesc în casa Ta, în vecii vecilor Te vor lăuda...

După Polieleu, **Sedelna**, glas 8:

Podobia: Porunca cea cu taină luându-o întru cunoştinţă, cel fără de trup în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celeia ce nu ştie de nuntă: Cel ce a plecat cerurile cu pogorârea, încape fără de schimbare tot întru tine. Pe care şi văzându-l în pântecele tău luând chip de rob, mă spăimântez a striga ţie: Bucură-te, Mireasă care nu ştii de mire.

Lumea cea trecătoare părăsind şi crucea pe umeri luând, pe tine desăvârşit te-ai adus lui Dumnezeu şi ai păstorit turma încredinţată ţie, Sfinte ierarhe Leontie, purtătorule de Dumnezeu, roagă-te neîncetat pentru pacea sufletelor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Însăşi **podobia:** Porunca cea cu taină luându-o întru cunoştinţă, cel fără de trup în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celeia ce nu ştie de nuntă: Cel ce a plecat cerurile cu pogorârea, încape fără de schimbare tot întru tine. Pe care şi văzându-l în pântecele tău luând chip de rob, mă spăimântez a striga ţie: Bucură-te, Mireasă care nu ştii de mire.

Antifonul întâi, glas 4:

Prochimen, glas 4: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie?

Toată suflarea...

Evanghelia de la Matei (5, 14-19)

14. Voi sunteţi lumina lumii; nu poate o cetate aflată pe vârf de munte să se ascundă.
15. Nici nu aprind făclie şi o pun sub obroc, ci în sfeşnic, şi luminează tuturor celor din casă.
16. Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, aşa încât să vadă faptele voastre cele bune şi să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri.
17. Să nu socotiţi că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc.
18. Căci adevărat zic vouă: Înainte de a trece cerul şi pământul, o iotă sau o cârtă din Lege nu va trece, până ce se vor face toate.
19. Deci, cel ce va strica una din aceste porunci, foarte mici, şi va învăţa aşa pe oameni, foarte mic se va chema în Împărăţia Cerurilor; iar cel ce va face şi va învăţa, acesta mare se va chema în Împărăţia Cerurilor.

Psalmul 50
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.

4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glas 2*

Pentru rugăciunile ierarhului Tău Leontie, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.***

Stihira, glas 6: Cuvioase părinte de trei ori fericite, prea sfinţite ierarhe, păstorule cel bun al lui Hristos, mai Marelui păstorilor, ucenice, cel ce ţi-ai pus sufletul pentru fiii tăi, de Dumnezeu purtătorule Leontie, cere cu rugăciunile tale, să ne dăruiască nouă mare milă.

Se pun: Canonul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu (de la Paraclis), pe 4 al Sfinţilor mucenici Cosma şi Damian, pe 4 şi al Sfântului ierarh Leontie, pe 4

Canonul Sfântului ierarh Leontie

Cântarea 1

Irmos: Cântare de biruinţă...

Părăsind casa părintească iubitor prea ales al lui Dumnezeu te-ai făcut, cuvioase Leontie, înălţându-ţi sufletul neîncetat cu postul şi cu rugăciunea către primitorul de nevoinţe, Hristos Dumnezeul nostru.

Părăsindu-ţi părinţii trupeşti, părinţi duhovniceşti ţi-ai dobândit în sfânta obşte de la Catedrala Rădăuţilor, şi de la ei ai învăţat smerenia şi râvna neîncetată spre lauda lui Dumnezeu, căruia roagă-te pentru sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Stăpânindu-ţi trupul cu înţelepciune, slobozire ai dat sufletului către înălţimile cugetării dumnezeieşti, împărtăşindu-te încă din această viaţă trecătoare de bucuria cea nespusă şi lumina cea neînserată a Împărăţiei lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca ceea ce ai îndrăzneală ca o Maică a lui Dumnezeu, către Cel ce S-a născut din tine, Cuvântul cel Unul Născut şi împreună fără de început cu Tatăl şi de o fiinţă cu Duhul, rugându-L nu înceta, ceea ce eşti cu totul fără prihană, ca să izbăvească din nevoi, pe cei ce te măresc pe tine, de Dumnezeu Născătoare.

Catavasie: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Cântarea a 3-a

Nevoindu-te cu înţelepciune după darul lui Dumnezeu, biruitor asupra patimilor te-ai arătat, pentru aceasta povăţuirea obştii sfintei mănăstiri Laura ţi s-a încredinţat ca să o conduci pe calea mântuirii, păzindu-o de lupii cei răpitori, Sfinte ierarhe Leontie.

Iscusit păstor duhovnicesc fiind, mai Marele păstorilor Hristos Domnul la altă turmă cuvântătoare, cea a episcopiei Rădăuţilor, te-a chemat, ca să o paşti pe pajiştile dreptei credinţe şi să o adăpi la izvoarele harului Sfântului Duh, fericite Leontie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Deşi retras de lume în liniştea sihăstriei, cu dragoste ai povăţuit pe calea mântuirii pe toţi cei ce veneau la tine, pentru folosul cel duhovnicesc şi, arhiereu fiind, n-ai încetat nevoinţele sihăstriei prin care te-ai întărit şi luminat în chivernisirea Tainelor lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mintea mea cea omorâtă cu păcatele înviază-o cu puterea Celui ce S-a născut din tine, Născătoare de Dumnezeu, şi pe calea vieţii curate o povăţuieşte, ceea ce ai sfărâmat porţile iadului cu Cel născut din Tine.

Sedelna, glas 5: Crucea Domnului ridicând, înţelepte, şi Lui până în sfârşit urmând, mintea către Dumnezeu pururea ai îndreptat-o, şi cu înfrânarea şi ostenelile sihăstreşti te-ai făcut cu adevărat locaş al Sfântului Duh. Pentru aceasta, răsplătire de daruri ai luat, a vindeca bolile şi a izgoni duhurile, de Dumnezeu purtătorule Leontie. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu), *glas 5*

Ceea ce eşti Mireasă cu totul fără de prihană a Făcătorului, locaş luminat prin fapta bună să mă faci, rogu-te, ceea ce eşti de lumină primitoare Curată: izgoneşte-mi negura patimilor şi împărăţiei celei de sus arhieriei, cu dragoste te-ai plecat ascultării întru cârmuirea Eparhiei Rădăuţilor, încredinţată ţie de Hristos Dumnezeu.

Mulţime de călugări ţi-au urmat în viaţa sihăstrească, dar între aceştia a strălucit cel mai mult Sfântul Daniil Sihastrul, părintele duhovnicesc al măritului voievod Ştefan al Moldovei, care împreună cu tine se roagă pentru noi toţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Chipul duhovnicesc cu totul îmbunătăţit al cuviosului Daniil Sihastrul tu l-ai rodit, Sfinte ierarhe Leontie, căci, cu harul lui Dumnezeu, i-ai luminat mintea şi i-ai curăţit inima ca să poată fi cu adevărat părinte duhovnicesc tuturor iubitorilor de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Dumnezeu cel ce S-a întrupat din tine, cu lucrarea Sfântului Duh, roagă-L să dea iertare de greşeli şi mântuire sufletelor noastre, a celor ce te lăudăm pe tine după adevăr, Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 5-a

Locuind în inima ta Hristos, cel ce toate le vede, fericite, te-a învăţat, luminat şi înţelepţit şi cunoaşterea gândurilor oamenilor ţi-a dăruit.

Darul tămăduirilor asupra bolilor ţi-a dăruit Hristos şi putere asupra duhurilor celor necurate, înţelepte părinte, că firea biruindu-ţi, darurilor Duhului celor negrăite te-ai învrednicit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Avându-te rugător fierbinte, folositor şi ajutător către Dumnezeu, fericite părinte, de toate nevoile, de ispite şi de primejdii ne izbăveşte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Înălţat-ai cu adevărat firea omenească cea căzută, prin Fiul cel ce văzut S-a făcut pentru noi, deşi neschimbat în chipul cel dumnezeiesc şi întru o tocmire cu Tatăl, de Dumnezeu Născătoare, fără sămânţă L-ai născut.

Cântarea a 6-a

Ierarh al lui Hristos fiind uns prin Duhul Sfânt, fericite părinte, preoţi ai sfinţit şi pe credincioşi spre mântuire i-ai povăţuit şi, prin acestea, pe Dumnezeu L-ai slujit.

Apărat-ai turma de toată vătămarea potrivnicilor, prea fericite Leontie, şi orice rătăcire de la dreapta credinţă ai făcut-o neputincioasă, cu lumina cuvintelor tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind împodobit cu puterea Duhului Sfânt, prea fericite, duhurile cele viclene ale răutăţii le-ai alungat, neputând suferi certarea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cel ce a zidit toate cu voirea, Se zideşte voind, din prea curatele tale sângiuri, întărind pe cei ce te cunosc pe tine, curată, Maica lui Dumnezeu.

Condac, glas 4: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Pe ierarhul lui Hristos, vasul cel prea ales al Duhului Sfânt, care cu înţelepciune şi smerenie s-a nevoit cu privegherea sihăstriei şi cu povăţuirea celor încredinţaţi lui spre mântuire, pe Sfântul Leontie cu cântări duhovniceşti lăudându-l îl cinstim.

Icosul: Bucură-te, sihăstrie, că ai rodit pe Leontie, vrednicul ierarh al Bisericii; bucură-te, cetatea Rădăuţilor, că păstorul tău cu nevoinţe sihăstreşti şi-a împodobit întreaga viaţă; bucură-te, Bucovină, că păstorul tău cel duhovnicesc ţi-a lăsat moaştele sale, în care Duhul Sfânt S-a sălăşluit. Drept aceea, şi noi, pe Hristos, primitorul de nevoinţe, îl rugăm să ne dăruiască pace şi bucuria mântuirii prin rugăciunile Sfântului ierarh Leontie, părintele nostru.

Sinaxar

Întru această lună, iulie, ziua întâia, pomenirea Sfântului ierarh Leontie, episcopul Rădăuţilor.

Acest sfânt purtător de Dumnezeu Leontie, s-a născut din părinţi drept măritori creştini, în oraşul Rădăuţi, la începutul secolului al XIV-lea.

Încă din pruncie mergând cu părinţii săi la biserică a fost cuprins de o mare dragoste faţă de casa lui Dumnezeu, unde, mai apoi, mergea zilnic şi asculta cu toată luarea aminte întreaga slujbă, căutând să se apropie cât mai mult sufleteşte de sfinţiţii slujitori, de cuvioşii părinţi, şi de ostenitorii de la această catedrală voievodală.

Părinţii din obştea catedralei, văzându-l cu atâta dragoste pentru casa lui Dumnezeu şi pentru Sfintele slujbe, l-au primit în obştea lor, unde fericitul Leontie în toate arăta râvnă şi smerenie.

Pentru viaţa lui duhovnicească a fost călugărit, primind numele de Lavrentie. Râvna lui pentru nevoinţele duhovniceşti sporea tot mai mult. Luând binecuvântare de la stareţul obştii, s-a îndreptat către un loc sihăstresc, nu departe de Putna, unde erau câţiva sihaştri.

Mitropolitul Moldovei de atunci, Iosif Muşat, aflând de această vatră sihăstrească cu rânduială prea frumoasă, a mers şi a sfinţit biserica acelui schit şi o dată cu aceasta, a hirotonit în preot pe cuviosul Lavrentie, numindu-l tot atunci egumen, potrivit dorinţei acelei obşti. Aici, în această cuvioasă obşte, vine să se nevoiască şi cuviosul Daniil Sihastrul, sub povaţa părintelui său duhovnicesc, Lavrentie.

Înfiinţându-se scaun episcopal la Rădăuţi, în timpul lui Alexandru cel bun, nu după multă vreme de la întemeierea Episcopiei Rădăuţilor, cuviosul Lavrentie este chemat la această înaltă vrednicie şi răspundere de ierarh. Primind harul arhieriei, din ascultare, lasă locul nevoinţelor sale sihăstreşti. Arhiereu fiind, nu a încetat nici o clipă nevoinţele duhovniceşti. A hirotonit preoţi şi diaconi, a sfinţit biserici şi a vegheat la păstrarea rânduielilor canonice, păzind scumpătatea şi pogorământul în toate cele rânduite de Biserica lui Hristos spre folosul cel mântuitor al păstoriţilor săi sufleteşti.

După ani mulţi de arhipăstorie, simţindu-se slăbit cu trupul, s-a retras din scaunul arhieresc reîntorcându-se la mănăstirea sa, Laura. Aici, a primit schima cea mare, luând numele de Leontie, nevoindu-se zi de zi şi ducând cu adevărat viaţă de înger în trup, până la trecerea sa la cele veşnice.

Cunoscându-şi dinainte sfârşitul vieţii sale pământeşti, a chemat întreg soborul pentru a le da ultimele sale poveţe părinteşti. A rânduit ca egumen al acestei sfinte mănăstiri pe cel mai apropiat ucenic al său, pe cuviosul Daniil Sihastrul, şi binecuvântându-l, a adormit în Domnul întru nădejdea învierii şi a vieţii veşnice.

Credincioşii şi fiii lui duhovniceşti, veneau la mormântul său primind binecuvântare şi tămăduiri de tot felul de boli. Curând a fost dezgropat şi dus la Rădăuţi potrivit dorinţei credincioşilor.

La racla moaştelor sale venea multă lume, din împrejurimi şi chiar de la mari depărtări, cunoscând darul lui Dumnezeu care se revărsa cu prisosinţă asupra tuturor celor care se rugau cu credinţă.

Amintirea faptelor sale minunate a rămas din generaţie în generaţie până astăzi. Satul Laura, unde a fost mănăstirea în care s-a nevoit Sfântul Leontie pe când era egumenul mănăstirii, înainte de a fi chemat la treapta arhieriei, îi poartă numele; acest nume de Laura era numele acelei mănăstiri.

Cu rugăciunile Sfântului ierarh Leontie, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a

Pajiştea înflorită a învăţăturilor tale şi viaţa ta cea dumnezeiesţe strălucitoare, prea lăudate, înmiresmează simţirile noastre ca o tămâie cu bună mireasmă.

Jertfă şi jertfitor şi prinos te-ai făcut, cuvioase, şi te-ai mistuit cu sârguinţă, ca o ardere de tot lui Dumnezeu, aducându-te jertfă înaintea lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Domnul cerului, întru întărirea credinţei te-a rânduit ca pe o stea care să luminezi lumea cu învăţăturile tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Neschimbându-Se cu Dumnezeirea, Cuvântul S-a deşertat întreg pe Sine şi cu oamenii a vorbit, luând trup din tine, Fecioară.

Cântarea a 8-a

Oglindă nepătată a faptelor bune vădindu-te după cuviinţă, prea fericite, arată curate chipurile credinţei şi luminează pe cei ce cântă: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cinstit la chip şi înalt la cuvânt, cumpătat cu viaţa şi tare în credinţă te-ai arătat, Sfinte Leontie, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu

Pe Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită o ai prea mărit prin faptele tale minunate, ierarhe al lui Hristos, strigând neîncetat: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine Stăpână, prea curată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, care ne-ai adus bucuria mântuirii, te lăudăm şi te rugăm să nu ne părăseşti în ziua judecăţii.

Cântarea a 9-a

Ridicându-te cu mintea mai presus de toate, părinte, ai văzut bunătăţile cele pregătite sfinţilor din veci, către care te-ai mutat ca să iei răsplata ostenelilor tale, bucurându-te.

După vrednicia dată ţie de Dumnezeu, ca dintr-un strugure copt, izvorăşti, Sfinte Leontie, vin de nemurire şi haruri de tămăduiri tuturor celor ce cu dreaptă credinţă cer ajutorul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Strălucind cu înţelepciunea şi cu harul, povăţuitorule în cele de taină, reverşi lumina Duhului în mijlocul credincioşilor prin sfinţenia vieţii tale, părinte Leontie; pentru aceasta cu credinţă şi cu dragoste, după vrednicie, cu cântări te fericim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu glasul arhanghelului cu mare bucurie strigăm ţie, Fecioară: Bucură-te, dezlegarea blestemului; Bucură-te, izbăvirea din tot felul de nevoi; ceea ce ai îndumnezeit pe oameni cu naşterea ta, cea mai presus de cuget

Luminânda

Podobie: Femei auziţi..., glas 2

Stâlp al Ortodoxiei şi arhipăstor înţelept te-ai arătat Leontie, îndreptând turma către păşunile dreptei credinţe, şi cu nevoinţele sihăstriei ţi-ai luminat întreaga ta viaţă, slăvind Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Înfricoşătoare este minunea că ai născut în chip negrăit, ceea ce eşti cu totul fără de prihană, pe Cuvântul Cel de o fiinţă, care a strălucit din Tatăl mai înainte de veci. Pentru aceasta, Stăpână, te mărturisim pe tine cu adevărat Născătoare de Dumnezeu.

La Laude

Stihirile pe 4, glas 4:

Înţelept păstor te-ai arătat în casa Domnului, ca un măslin roditor din untdelemnul căruia înţelepţeşte ai umplut candela faptelor bune, intrând în ceata sfinţilor cu care împreună te desfătezi în viaţa cea nestricăcioasă şi nematerialnică a celor fără de trup.

Dobândindu-te stea care luminezi, scăpăm de întunericul a toată rătăcirea, prea fericite Leontie, cu învăţăturile şi rugăciunile tale, noi cei ce după datorie te cinstim pe tine.

Îmbogăţindu-ţi sufletul cu fapte bune, învăţător înfrânării te-ai arătat, povăţuitor duhovnicesc al cuvioşilor sihaştri şi Bisericii luminător ai fost, Sfinte ierarhe Leontie.

Plinit-ai călătoria, părinte înţelepte, credinţa cea dreaptă ai păzit şi ai ajuns în cămările cele cereşti în care ţi s-a gătit cununa cea neveştejită a măririi. Drept aceea, cu rugăciunile tale, îndură-te şi izbăveşte din răutate sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glas 8*

Cu veşmântul arhieriei îmbrăcându-te, Sfinte părinte Leontie şi ca un iconom credincios al harului, înmulţind talantul cel dat ţie, ai păstorit Biserica lui Hristos cu dreptate şi sfinţenie. Pentru aceasta, împodobindu-te cu nevoinţe sihăstreşti, te-ai făcut pildă adevăratei păstoriri şi ai primit în ceruri cununa dreptăţii de la Hristos Dumnezeu, căruia roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stăpână, Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Slavoslovia mare, Ecteniile şi apolisul, Ceasul întâi

La Liturghie

Se pun Fericirile pe 8, 4 de la Cântarea a 3-a şi 4 de la Cântarea a 6-a

Prochimen, glas 7: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului, pentru toate câte mi-a dat mie?

Apostolul din Epistola către Evrei (XIII, 17-21)

Fraţilor,
17. Ascultaţi pe mai-marii voştri şi vă supuneţi lor, fiindcă ei priveghează pentru sufletele voastre, având să dea de ele seamă, ca să facă aceasta cu bucurie şi nu suspinând, căci aceasta nu v-ar fi de folos.
18. Rugaţi-vă pentru noi; căci suntem încredinţaţi că avem un cuget bun, dorind ca întru toate cu cinste să trăim.
19. Şi mai mult vă rog să faceţi aceasta, ca să vă fiu dat înapoi mai curând.
20. Iar Dumnezeul păcii, Cel ce, prin sângele unui testament veşnic, a sculat din morţi pe Păstorul cel mare al oilor, pe Domnul nostru Iisus,
21. Să vă întărească în orice lucru bun, ca să faceţi voia Lui, şi să lucreze în noi ceea ce este bine plăcut în faţa Lui, prin Iisus Hristos, Căruia fie slava în vecii vecilor. Amin!

Aliluia, glas 2: Preoţii Tăi, Doamne, se vor îmbrăca cu dreptate şi cuvioşii Tăi se vor bucura.

Stih: Căci Domnul a ales Sionul şi 1-a ales ca locuinţă Lui.

Evanghelia de la Luca (VI, 17-23)

17. Şi coborând împreună cu ei, a stat în loc şes, El şi mulţime multă de ucenici ai Săi şi mulţime mare de popor din toată Iudeea, din Ierusalim şi de pe ţărmul

Tirului şi al Sidonului, care veniseră ca să-L asculte şi să se vindece de bolile lor.
18. Şi cei chinuiţi de duhuri necurate se vindecau.
19. Şi toată mulţimea căuta să se atingă de El că putere ieşea din El şi-i vindeca pe toţi.
20. Şi El, ridicându-Şi ochii spre ucenicii Săi, zicea: Fericiţi voi cei săraci, că a voastră este împărăţia lui Dumnezeu.
21. Fericiţi voi care flămânziţi acum, că vă veţi sătura. Fericiţi cei ce plângeţi acum, că veţi râde.
22. Fericiţi veţi fi când oamenii vă vor urî pe voi şi vă vor izgoni dintre ei, şi vă vor batjocori şi vor lepăda numele voastre ca rău din pricina Fiului Omului.
23. Bucuraţi-vă în ziua aceea şi vă veseliţi, că, iată, plata voastră multă este în cer; pentru că tot aşa făceau proorocilor părinţii lor.

Chinonicul: Întru pomenire veşnică va fi dreptul, de auzul rău nu se va teme.

Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuţi

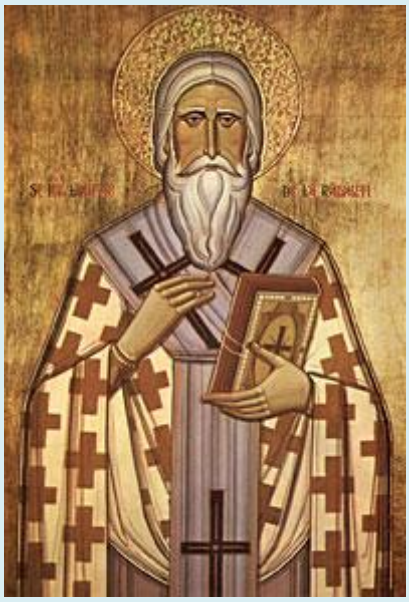

Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuţi (1 iulie):

https://www.academia.edu/122114300/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sf%C3%A2ntul_ierarh_Leontie_de_la_R%C4%83d%C4%83u%C5%A3i_1_iulie_

https://archive.org/details/canon-1-iul

https://www.slideshare.net/slideshow/canon-de-rugaciune-catre-sfantul-ierarh-leontie-de-la-radauti-1-iulie/270289449

***

Cântarea 1

Irmos: Cântare de biruinţă...

Stih: ***Sfinte părinte Leontie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Părăsind casa părintească iubitor prea ales al lui Dumnezeu te-ai făcut, cuvioase Leontie, înălţându-ţi sufletul neîncetat cu postul şi cu rugăciunea către primitorul de nevoinţe, Hristos Dumnezeul nostru.

Stih: ***Sfinte părinte Leontie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Părăsindu-ţi părinţii trupeşti, părinţi duhovniceşti ţi-ai dobândit în sfânta obşte de la Catedrala Rădăuţilor, şi de la ei ai învăţat smerenia şi râvna neîncetată spre lauda lui Dumnezeu, căruia roagă-te pentru sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Stăpânindu-ţi trupul cu înţelepciune, slobozire ai dat sufletului către înălţimile cugetării dumnezeieşti, împărtăşindu-te încă din această viaţă trecătoare de bucuria cea nespusă şi lumina cea neînserată a Împărăţiei lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca ceea ce ai îndrăzneală ca o Maică a lui Dumnezeu, către Cel ce S-a născut din tine, Cuvântul cel Unul Născut şi împreună fără de început cu Tatăl şi de o fiinţă cu Duhul, rugându-L nu înceta, ceea ce eşti cu totul fără prihană, ca să izbăvească din nevoi, pe cei ce te măresc pe tine, de Dumnezeu Născătoare.

Catavasie: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Cântarea a 3-a

Stih: ***Sfinte părinte Leontie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nevoindu-te cu înţelepciune după darul lui Dumnezeu, biruitor asupra patimilor te-ai arătat, pentru aceasta povăţuirea obştii sfintei mănăstiri Laura ţi s-a încredinţat ca să o conduci pe calea mântuirii, păzindu-o de lupii cei răpitori, Sfinte ierarhe Leontie.

Stih: ***Sfinte părinte Leontie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Iscusit păstor duhovnicesc fiind, mai Marele păstorilor Hristos Domnul la altă turmă cuvântătoare, cea a episcopiei Rădăuţilor, te-a chemat, ca să o paşti pe pajiştile dreptei credinţe şi să o adăpi la izvoarele harului Sfântului Duh, fericite Leontie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Deşi retras de lume în liniştea sihăstriei, cu dragoste ai povăţuit pe calea mântuirii pe toţi cei ce veneau la tine, pentru folosul cel duhovnicesc şi, arhiereu fiind, n-ai încetat nevoinţele sihăstriei prin care te-ai întărit şi luminat în chivernisirea Tainelor lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mintea mea cea omorâtă cu păcatele înviază-o cu puterea Celui ce S-a născut din tine, Născătoare de Dumnezeu şi pe calea vieţii curate o povăţuieşte, ceea ce ai sfărâmat porţile iadului cu Cel născut din Tine.

Sedelna, glas 5: Crucea Domnului ridicând, înţelepte, şi Lui până în sfârşit urmând, mintea către Dumnezeu pururea ai îndreptat-o, şi cu înfrânarea şi ostenelile sihăstreşti te-ai făcut cu adevărat locaş al Sfântului Duh. Pentru aceasta, răsplătire de daruri ai luat, a vindeca bolile şi a izgoni duhurile, de Dumnezeu purtătorule Leontie. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Ceea ce eşti Mireasă cu totul fără de prihană a Făcătorului, locaş luminat prin fapta bună să mă faci, rogu-te, ceea ce eşti de lumină primitoare Curată: izgoneşte-mi negura patimilor şi împărăţiei celei de sus arhieriei, cu dragoste te-ai plecat ascultării întru cârmuirea Eparhiei Rădăuţilor, încredinţată ţie de Hristos Dumnezeu.

Mulţime de călugări ţi-au urmat în viaţa sihăstrească, dar între aceştia a strălucit cel mai mult Sfântul Daniil Sihastrul, părintele duhovnicesc al măritului voievod Ştefan al Moldovei, care împreună cu tine se roagă pentru noi toţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Chipul duhovnicesc cu totul îmbunătăţit al cuviosului Daniil Sihastrul tu l-ai rodit, Sfinte ierarhe Leontie, căci, cu harul lui Dumnezeu, i-ai luminat mintea şi i-ai curăţit inima ca să poată fi cu adevărat părinte duhovnicesc tuturor iubitorilor de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Dumnezeu cel ce S-a întrupat din tine, cu lucrarea Sfântului Duh, roagă-L să dea iertare de greşeli şi mântuire sufletelor noastre, a celor ce te lăudăm pe tine după adevăr, Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 5-a

Stih: ***Sfinte părinte Leontie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Locuind în inima ta Hristos, cel ce toate le vede, fericite, te-a învăţat, luminat şi înţelepţit şi cunoaşterea gândurilor oamenilor ţi-a dăruit.

Stih: ***Sfinte părinte Leontie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Darul tămăduirilor asupra bolilor ţi-a dăruit Hristos şi putere asupra duhurilor celor necurate, înţelepte părinte, că firea biruindu-ţi, darurilor Duhului celor negrăite te-ai învrednicit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Având-te rugător fierbinte, folositor şi ajutător către Dumnezeu, fericite părinte, de toate nevoile, de ispite şi de primejdii ne izbăveşte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Înălţat-ai cu adevărat firea omenească cea căzută, prin Fiul cel ce văzut S-a făcut pentru noi, deşi neschimbat în chipul cel dumnezeiesc şi întru o tocmire cu Tatăl, de Dumnezeu Născătoare, fără sămânţă L-ai născut.

Cântarea a 6-a

Stih: ***Sfinte părinte Leontie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ierarh al lui Hristos fiind uns prin Duhul Sfânt, fericite părinte, preoţi ai sfinţit şi pe credincioşi spre mântuire i-ai povăţuit şi, prin acestea, pe Dumnezeu L-ai slujit.

Stih: ***Sfinte părinte Leontie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Apărat-ai turma de toată vătămarea potrivnicilor, prea fericite Leontie, şi orice rătăcire de la dreapta credinţă ai făcut-o neputincioasă, cu lumina cuvintelor tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind împodobit cu puterea Duhului Sfânt, prea fericite, duhurile cele viclene ale răutăţii le-ai alungat, neputând suferi certarea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce a zidit toate cu voirea, Se zideşte voind, din prea curatele tale sângiuri, întărind pe cei ce te cunosc pe tine, curată, Maica lui Dumnezeu.

Condac, glasul al 4-lea: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Pe ierarhul lui Hristos, vasul cel prea ales al Duhului Sfânt, care cu înţelepciune şi smerenie s-a nevoit cu privegherea sihăstriei şi cu povăţuirea celor încredinţaţi lui spre mântuire, pe Sfântul Leontie cu cântări duhovniceşti lăudându-l îl cinstim.

Icosul: Bucură-te sihăstrie, că ai rodit pe Leontie, vrednicul ierarh al Bisericii; bucură-te cetatea Rădăuţilor, că păstorul tău cu nevoinţe sihăstreşti şi-a împodobit întreaga viaţă; bucură-te Bucovină, că păstorul tău cel duhovnicesc ţi-a lăsat moaştele sale, în care Duhul Sfânt S-a sălăşluit. Drept aceea, şi noi, pe Hristos, primitorul de nevoinţe, îl rugăm să ne dăruiască pace şi bucuria mântuirii prin rugăciunile Sfântului ierarh Leontie, părintele nostru.

Cântarea a 7-a

Stih: ***Sfinte părinte Leontie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pajiştea înflorită a învăţăturilor tale şi viaţa ta cea dumnezeiească strălucitoare, prea lăudate, înmiresmează simţirile noastre ca o tămâie cu bună mireasmă.

Stih: ***Sfinte părinte Leontie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Jertfă şi jertfitor şi prinos te-ai făcut, cuvioase, şi te-ai mistuit cu sârguinţă, ca o ardere de tot lui Dumnezeu, aducându-te jertfă înaintea lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Domnul cerului, întru întărirea credinţei te-a rânduit ca pe o stea care să luminezi lumea cu învăţăturile tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Neschimbându-Se cu Dumnezeirea, Cuvântul S-a deşertat întreg pe Sine şi cu oamenii a vorbit, luând trup din tine, Fecioară.

Cântarea a 8-a

Stih: ***Sfinte părinte Leontie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Oglindă nepătată a faptelor bune vădindu-te după cuviinţă, prea fericite, arată curate chipurile credinţei şi luminează pe cei ce cântă: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte părinte Leontie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cinstit la chip şi înalt la cuvânt, cumpătat cu viaţa şi tare în credinţă te-ai arătat, Sfinte Leontie, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu

Pe Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită o ai prea mărit prin faptele tale minunate, ierarhe al lui Hristos, strigând neîncetat: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine Stăpână, prea curată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, care ne-ai adus bucuria mântuirii, te lăudăm şi te rugăm să nu ne părăseşti în ziua judecăţii.

Cântarea a 9-a

Stih: ***Sfinte părinte Leontie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ridicându-te cu mintea mai presus de toate, părinte, ai văzut bunătăţile cele pregătite sfinţilor din veci, către care te-ai mutat ca să iei răsplata ostenelilor tale, bucurându-te.

Stih: ***Sfinte părinte Leontie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După vrednicia dată ţie de Dumnezeu, ca dintr-un strugure copt, izvorăşti, Sfinte Leontie, vin de nemurire şi haruri de tămăduiri tuturor celor ce cu dreaptă credinţă cer ajutorul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Strălucind cu înţelepciunea şi cu harul, povăţuitorule în cele de taină, reverşi lumina Duhului în mijlocul credincioşilor prin sfinţenia vieţii tale, părinte Leontie; pentru aceasta cu credinţă şi cu dragoste, după vrednicie, cu cântări te fericim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu glasul arhanghelului cu mare bucurie strigăm ţie, Fecioară: Bucură-te, dezlegarea blestemului; Bucură-te, izbăvirea din tot felul de nevoi; ceea ce ai îndumnezeit pe oameni cu naşterea ta, cea mai presus de cuget.

Acatistul Sfântului ierarh Leontie de la Rădăuţi

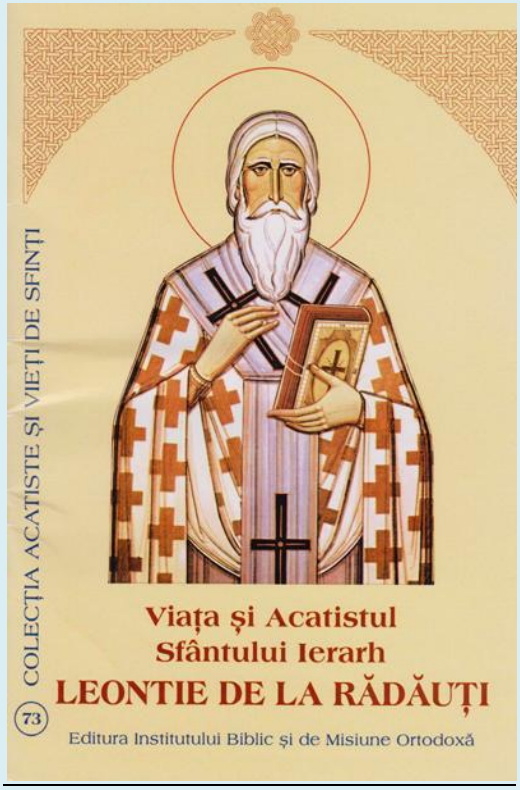

Acatistul Sfântului ierarh Leontie de la Rădăuţi (1 iulie):

https://www.academia.edu/43943988/Acatistul_Sf%C3%A2ntului_ierarh_Leontie_de_la_R%C4%83d%C4%83u%C5%A3i_1_iulie_

https://archive.org/details/ac.-sf.-leontie

https://www.slideshare.net/slideshow/acatistul-sfantului-ierarh-leontie-de-la-radauti-1-iulie/270289406

***

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne

izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Prea cuviosului ierarh, iubitorului de nevoinţe duhovniceşti, înţeleptului păstor al turmei celei cuvântătoare încredinţate din voia lui Dumnezeu, folositorului celor bolnavi şi întăritorului dreptei credinţe cu dragoste să-i cântăm: ***Bucură-te, prea cuvioase părinte ierarhe Leontie!***

Icosul 1

Auzind glasul Evangheliei - ***„intraţi pe poarta cea strâmtă şi mergeţi pe calea cea îngustă care duce la viaţă”*** din copilărie ai păşit pe această cale luând cu dragoste jugul lui Hristos şi cu totul ai urmat Lui, lepădându-te de sine, pentru care laude ca acestea aducem ţie, Sfinte ierarhe Leontie:

Bucură-te, rugătorule fierbinte către Dumnezeu;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale se risipesc uneltirile diavolilor;
Bucură-te, că iubind rugăciunea, teolog te-ai făcut;
Bucură-te, că mintea şi inima pururea către Domnul le-ai avut;
Bucură-te, văzătorule de Dumnezeu;
Bucură-te, că prin rugăciune necontenită, îngerilor te-ai asemănat;
Bucură-te, că nevoinţele tale sihăstreşti cu neîncetate rugăciuni le-ai luminat;
Bucură-te, că rugăciunile tale scară către cer ţi s-au făcut;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale mângâiere ai dat celor ce veneau la tine;
Bucură-te, că pe cei din primejdii cu rugăciunile tale i-ai izbăvit;
Bucură-te, izbăvitorule de patimele cele trupeşti şi sufleteşti;
Bucură-te, întărirea credincioşilor;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte ierarhe Leontie!

Condacul 2

Catedrala Rădăuţilor ca un rai duhovnicesc ţi-a fost ţie, părinte prea iubitorule al credinţei ortodoxe; aici cu slăviţii voievozi te-ai unit în sfintele rugăciuni către Dumnezeu pentru Biserică şi ţara strămoşească, cântând neîncetat cu aceştia lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2

Prea iubitor de linişte sihăstrească fiind, către obştea cea mare a Lavrei te-ai îndreptat, unde nevoindu-te duhovniceşte ***mintea ţi-ai luminat cu lumina cunoştinţei de Dumnezeu***, pentru care aceste laude aducem ţie:
Bucură-te, omule ceresc în trup pământesc;
Bucură-te, a îngerilor prea minunată privire;
Bucură-te, desfătarea Raiului;
Bucură-te, chivernisitorul prea înţelept al Tainelor lui Dumnezeu;
Bucură-te, a cuvioşilor cunună;
Bucură-te, al lavrei tale ocrotitor;
Bucură-te, al călugărilor prea înţelept îndrumător;
Bucură-te, că pentru curăţia sufletului tău, harul preoţiei ţi s-a dat;
Bucură-te, că pe aceasta cu smerenia inimii ai încununat-o;
Bucură-te, că pe tine jertfă prea curată te-ai adus slujind Sfintele Taine;
Bucură-te, că toată viaţa ta lui Hristos ai dat-o;
Bucură-te, lauda preoţiei lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte ierarhe Leontie!

Condacul 3

Cunoscând că vrednicirea slujirii preoţeşti numai oamenilor a fost dată de Dumnezeu, la care îngerii din cer doar cu frică şi cu cutremur privesc, tu cu aceştia pururea ai cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 3

Primind harul preoţiei odată cu vrednicia de păstor al obştii sfintei mănăstiri Lavra, şi mai mult ţi-ai sporit nevoinţele duhovniceşti, ***curăţindu-ţi sufletul şi luminându-ţi mintea***, pentru care laude ca acestea aducem ţie:
Bucură-te, al mănăstirii Lavra ocrotitor prin sfintele tale rugăciuni;
Bucură-te, prea înţelepte păstor duhovnicesc;
Bucură-te, părinte bun al celor străini;
Bucură-te, al dreptei judecăţi învăţător;
Bucură-te, odihnă duhovnicească a nevoitorilor;
Bucură-te, lumina călugărilor;
Bucură-te, înţeleaptă călăuză spre mântuire;
Bucură-te, al tainicelor gânduri cunoscător;
Bucură-te, al celor slabi întăritor;
Bucură-te, iscusit învăţător al cumpătării;
Bucură-te, cel ce ai dat iertare spre îndreptare;
Bucură-te, pururea ostenitor întru rugăciune;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte ierarhe Leontie!

Condacul 4

Precum cerbul doreşte apele curate ale izvoarelor aşa şi tu pururea ai dorit liniştea sfintelor nevoinţe, silindu-te a ajunge, cu darul lui Dumnezeu, la măsura îngerilor, cu care neîncetat ai cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4

În pustie sălăşluindu-te, mulţi ucenici ţi-ai făcut, între care cel mai iubit ţie şi cunoscut nouă a fost Daniil Sihastrul, părintele duhovnicesc al bine credinciosului voievod Ştefan cel mare şi sfânt, pentru care te lăudăm aşa:
Bucură-te, privighetoarea pustiei;
Bucură-te, ca Moise întru rugăciune;
Bucură-te, cel ce în peştere tainică te-ai nevoit;
Bucură-te, vistiere a rugăciunii inimii;
Bucură-te, a Duhului Sfânt desfătată sălăşluire;
Bucură-te, întru rugăciuni neadormit;
Bucură-te, a postitorilor laudă;
Bucură-te, al pustnicilor înţelept povăţuitor;
Bucură-te, al diavolilor înspăimântător;

Bucură-te, văzătorule de Dumnezeu;
Bucură-te, biruinţa luptătorilor cu patimile stricătoare de suflet;
Bucură-te, purtătorule de Hristos Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte ierarhe Leontie!

Condacul 5

Retras în liniştea sihăstriei Putnei, cercetat ai fost de călugări şi credincioşi pe care i-ai folosit duhovniceşte, cu darul lui Dumnezeu, căruia I-ai cântat neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul 5

Precum lumina aprinzându-se în sfeşnic se pune ca să lumineze celor din casă, aşa şi tu ai fost rânduit ca să luminezi în sfeşnicul slujirii arhiereşti pe toţi cei din casa lui Dumnezeu, Biserica noastră strămoşească. Drept aceea, laude ca acestea aducem ţie:
Bucură-te, arhiereule al lui Hristos;
Bucură-te, cel mare între arhierei;
Bucură-te, îndreptător al credinţei;
Bucură-te, al turmei tale prea iubit părinte duhovnicesc;
Bucură-te, făclie care luminezi pe cei din întunericul păcatelor;
Bucură-te, lauda arhiereilor;
Bucură-te, cel ce ai înjugat viaţa sihăstrească cu slujirea arhierească;
Bucură-te, înţelept întăritor al dreptei credinţe;
Bucură-te, cel ce ai tăiat din rădăcini eresurile drăceşti;
Bucură-te, stâlp neclintit al creştinităţii;
Bucură-te, pilda slujirii preoţiei lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte ierarhe Leontie!

Condacul 6

Jugul arhieriei împreună cu cel al vieţii călugăreşti deopotrivă purtând, ai urmat lui Hristos puitorul de nevoinţe, păstorind turma duhovnicească în frica lui Dumnezeu şi cu dragoste părintească cântând neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul 6

Cunoscând răspunderea slujirii arhipăstoreşti şi văzându-te cuprins de slăbirea puterilor trupului, toiagul arhipăstoriei, cu frica lui Dumnezeu, i-ai încredinţat altuia mai tare şi în sfânta mănăstire Lavra te-ai retras întru privegheri şi nevoinţe duhovniceşti, pentru care laude aducem ţie:
Bucură-te, cel ce prin nevoinţele duhovniceşti vasul sufletului l-ai curăţit;
Bucură-te, că pe acesta l-ai sfinţit cu harul cel de sus;

Bucură-te, templu prea curat al Sfântului Duh;
Bucură-te, că asemănarea cu Dumnezeu ţi-a fost cununa vieţii tale;
Bucură-te, blândule păstor al obştii tale;
Bucură-te, mângâietorule al nevoitorilor;
Bucură-te, cel ce ai agonisit bucuria Raiului;
Bucură-te, tămâie înmiresmată prin harul Duhului;
Bucură-te, fierbinte rugător către Dumnezeu;
Bucură-te, cel împreună cu îngerii slujitor lui Dumnezeu;
Bucură-te, chipul bunătăţii;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte ierarhe Leontie!

Condacul 7

Cunoscând apropierea sfârşitului vieţii tale pământeşti, obştea mănăstirii ai adunat-o în jurul tău şi binecuvântând-o, cu pace te-ai mutat către Dumnezeu, căruia pururea ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul 7

Trupul tău cu adevărat templu al Duhului Sfânt l-ai făcut cu darul lui Dumnezeu, care în mormânt fiind coborât, neîncetat a izvorât dar de vindecări celor ce cu credinţă şi dragoste veneau la mormântul tău, pentru care laude ca acestea aducem ţie:
Bucură-te, izvor nesecat de tămăduiri;
Bucură-te, alinarea celor îndureraţi;
Bucură-te, că viaţa ta de rugăciune călăuză creştinilor s-a făcut;
Bucură-te, că şi după adormirea ta cu dragoste ai fost cercetat de fiii tăi duhovniceşti;
Bucură-te, că pe aceştia în dreapta credinţei i-ai întărit;
Bucură-te, înţeleptule povăţuitor pe calea dreptei credinţe;
Bucură-te, lauda şi cununa obştii mănăstirii Lavra;
Bucură-te, împreună rugătorule cu Daniil Sihastrul;
Bucură-te, de Dumnezeu cuprinsule;
Bucură-te, făclie aprinsă în sfeşnicul slujirii lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte ierarhe Leontie!

Condacul 8

Cunoscute fiind darurile lui Dumnezeu revărsate prin tine asupra credincioşilor şi după adormirea ta, cu evlavie, din voia lui Dumnezeu, sfântul tău trup a fost scos din mormânt şi aşezat cu cinste în raclă, spre folosul cel sufletesc al celor ce cu dragoste laudă pe Dumnezeu,cântând: ***Aliluia!***

Icosul 8

Fiind aduse cu cinste Sfintele tale moaşte în catedrala de la Rădăuţi unde cu vrednicie ai arhipăstorit, credincioşii neîncetat au venit la tine sărutând sfintele tale moaşte cu credinţă şi cu dragoste. Drept aceea cântare ca acestea aducem ţie:

Bucură-te, învăţătorule al dogmelor credinţei ortodoxe;
Bucură-te, comoară de mare preţ a credinţei ortodoxe;
Bucură-te, podoaba Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, grabnicule tămăduitor al celor bolnavi;
Bucură-te, limanul lin al celor învăluiţi de multe necazuri;
Bucură-te, îndreptătorul celor greşiţi;
Bucură-te, păzitorul cel neclintit al rânduielii Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, cel ce închizi gurile celor hulitori de Dumnezeu;
Bucură-te, descoperitorul nedreptăţii;
Bucură-te, al credincioşilor tare ajutător;
Bucură-te, tăria oraşelor şi satelor noastre;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte ierarhe Leontie!

Condacul 9

Adevărat părinte te-ai arătat credincioşilor şi după adormirea ta, că tu împărtăşeşti mângâiere şi întăreşti în săvârşirea faptelor bune pe toţi cei ce cu credinţă cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 9

Izvor nesecat de vindecări s-au arătat Sfintele tale moaşte tuturor celor care cu credinţă au venit şi au cerut rugăciunile tale bine primite la Dumnezeu, pentru care laude ca acestea aducem ţie:

Bucură-te, părintele orfanilor;
Bucură-te, sprijinitorul văduvelor;
Bucură-te, ajutătorul celor lipsiţi;
Bucură-te, împăciuitorul celor învrăjbiţi;
Bucură-te, nădejdea celor nedreptăţiţi;
Bucură-te, descoperitorul furilor;
Bucură-te, cel ce dai înţelepciune copiilor;
Bucură-te, pacea celor căsătoriţi;
Bucură-te, al bolnavilor doctor fără plată;
Bucură-te, a ostaşilor îmbărbătare;
Bucură-te, al călătorilor ocrotitor;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte ierarhe Leontie!

Condacul 10

Ierarh luminat cu mintea prin Duhul Sfânt şi părinte cu adevărat te-au arătat faptele vieţii tale, ca cel care pururea ai cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 10

Teologhisitor cu adevărat ai fost prin rugăciunile tale, neîncetat vorbind cu Dumnezeu, căruia cu inima şi cu buzele curăţite prin harul Sfântului Duh, laude I-ai adus. Drept aceea, şi noi aducem ţie cântarea aceasta:

Bucură-te, lauda arhiereilor;
Bucură-te, povăţuitorule cel bun;
Bucură-te, sabie ascuţită care tai eresurile;
Bucură-te, a credincioşilor bucurie;
Bucură-te, că ruşinezi pe cei vicleni;
Bucură-te, îndreptarea celor rătăciţi;
Bucură-te, trâmbiţa cuvântării de Dumnezeu;
Bucură-te, vestitorul cel tare al Sfintei Treimi;
Bucură-te, candelă nestinsă a credinţei ortodoxe;
Bucură-te, mărgăritarul de mare preţ al dreptei credinţe;
Bucură-te, călăuză înţeleaptă a păstorilor sfinţiţi prin harul preoţiei;
Bucură-te, prea sfinţite slujitorule al harului Sfântului Duh;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte ierarhe Leontie!

Condacul 11

Sfintele tale moaşte nenumărate faceri de bine au revărsat, prin darul lui Dumnezeu, veacuri de-a rândul, dar vitregia vremurilor a făcut ca acest odor de mare preţ al credinţei noastre să fie luat de cei răi şi dus în locuri necunoscute până astăzi, din voia lui Dumnezeu, căruia cu dragoste cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 11

Deşi au fost răpite Sfintele tale moaşte de cei răi, totuşi a rămas amintirea facerilor tale de bine în inimile credincioşilor din neam în neam, pentru care laude ca acestea aducem ţie:

Bucură-te, doctorul bolnavilor, cărora lesne dai vindecări, cu darul lui Dumnezeu;
Bucură-te, învăţătorul înfrânării;
Bucură-te, întăritorul postitorilor;
Bucură-te, prea cuvioase părinte ierarhe;
Bucură-te, prea fericite slujitorule sfinţit;
Bucură-te, vorbitorule cu îngerii;
Bucură-te, că ai slujit lepădat cu totul de cele ale lumi trecătoare;
Bucură-te, că nefurată şi nestricăcioasă comoară ţi-ai agonisit în cer;
Bucură-te, că de cele pământeşti lepădându-te, cele cereşti ai dobândit;

Bucură-te, vistieria milei lui Dumnezeu;
Bucură-te, împreună locuitorule cu îngerii în cer;
Bucură-te, cununa Bisericii;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte ierarhe Leontie!

Condacul 12
Cetatea Rădăuţilor, întărire în credinţă şi alinare în necazuri pururea te are pe tine, Sfinte ierarhe Leontie, pentru care cântă neîncetat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 12
Neamuri străine de credinţă ortodoxă şi de ţară, punând stăpânire pe pământul românesc, nu au putut abate de la dreapta credinţă pe fiii Bisericii noastre strămoşeşti avându-te pe tine, Sfinte ierarhe Leontie, ocrotitor şi întărire neclintită, pentru care laude ca acestea aducem ţie:
Bucură-te, a noastră tărie sufletească;
Bucură-te, zidul cel neclintit al credinţei noastre ortodoxe;
Bucură-te, a noastră binecuvântare;
Bucură-te, grabnic ajutătorule;
Bucură-te, a Rădăuţilor cunună;
Bucură-te, a Bucovinei laudă;
Bucură-te, împreună rugător cu Daniil Sihastru şi voievodul Ştefan cel mare şi sfânt;
Bucură-te, ierarhul cel prea ales al lui Dumnezeu;
Bucură-te, părintele nostru duhovnicesc;
Bucură-te, odraslia prea curată a Duhului Sfânt pe pământul Bucovinei;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale în dreapta credinţă ne păstrăm;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale pe vrăjmaşii văzuţi şi nevăzuţi îi biruim;
Bucură-te, cununa Bisericii noastre strămoşeşti;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte ierarhe Leontie!

Condacul 13 (de trei ori)
O, prea cuvioase părinte ierarhe Leontie, cununa Bisericii lui Hristos şi lauda credinţei noastre strămoşeşti, izbăveşte-ne din orice primejdie şi roagă pe milostivul Dumnezeu să păstreze pe toţi fiii neamului nostru românesc în dreapta credinţă, în unirea dragostei şi tăria nădejdii împlinirii dorinţei noastre sfinte de a trăi în pace împreună, mulţumind pururea lui Dumnezeu pentru toate şi cântându-I: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1

Auzind glasul Evangheliei - ***„intraţi pe poarta cea strâmtă şi mergeţi pe calea cea îngustă care duce la viaţă”*** din copilărie ai păşit pe această cale luând cu dragoste jugul lui Hristos şi cu totul ai urmat Lui, lepădându-te de sine, pentru care laude ca acestea aducem ţie, Sfinte ierarhe Leontie:
Bucură-te, rugătorule fierbinte către Dumnezeu;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale se risipesc uneltirile diavolilor;
Bucură-te, că iubind rugăciunea, teolog te-ai făcut;
Bucură-te, că mintea şi inima pururea către Domnul le-ai avut;
Bucură-te, văzătorule de Dumnezeu;
Bucură-te, că prin rugăciune necontenită, îngerilor te-ai asemănat;
Bucură-te, că nevoinţele tale sihăstreşti cu neîncetate rugăciuni le-ai luminat;
Bucură-te, că rugăciunile tale scară către cer ţi s-au făcut;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale mângâiere ai dat celor ce veneau la tine;
Bucură-te, că pe cei din primejdii cu rugăciunile tale i-ai izbăvit;
Bucură-te, izbăvitorule de patimile cele trupeşti şi sufleteşti;
Bucură-te, întărirea credincioşilor;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte ierarhe Leontie!

Condacul 1

Prea cuviosului ierarh, iubitorului de nevoinţe duhovniceşti, înţeleptului păstor al turmei celei cuvântătoare încredinţate din voia lui Dumnezeu, folositorului celor bolnavi şi întăritorului dreptei credinţe cu dragoste să-I cântăm: ***Bucură-te, prea cuvioase părinte ierarhe Leontie!***

Rugăciune către Sfântul Leontie de la Rădăuţi

Sfinte prea cuvioase părinte ierarhe Leontie, primeşte smerita noastră rugăciune, precum Mântuitorul a primit cei doi bani ai văduvei şi cere pentru noi dar şi putere, ca toate poftele trupeşti călcând, să vieţuim în bună cinstire şi curăţie, agonisind iertare de păcate şi trecere fără primejdie în ceasul morţii, şi când vom trece noi întru nădejdea Învierii spre viaţa de veci, pururea să ne desfătăm de prea fericita faţă a lui Dumnezeu celui în Treime închinat şi slăvit: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Acatistul Sfântului ierarh Leontie de la Rădăuţi

Acatistul Sfântului ierarh Leontie de la Rădăuţi (al doilea) (1 iulie):

https://www.academia.edu/82848469/Acatistul_Sf%C3%A2ntului_ierarh_Leontie_de_la_R%C4%83d%C4%83u%C5%A3i_al_doilea_1_iulie_

https://archive.org/details/ac.-al-doilea_20220710

https://www.slideshare.net/slideshow/acatistul-sfantului-ierarh-leontie-de-la-radauti-al-doilea-1-iulie/270289431

***

prăznuire, 1 iulie

La anumite „vremi de împlinire” se aleg „oameni aleşi şi sfinţi ai lui Dumnezeu”, care „adună” în ei toată virtutea unei întregi moşteniri, prin care „reînvie ” darul lucrărilor sfinte, ce aparent par uitate. Aşa este acest Sfânt Leontie. „Prefacerile istorice” deschid „alte condiţii” şi pentru viaţa duhovnicească. „Tradiţiile” se împletesc sau se curăţă de „rămăşiţele stricate”. De aici, tot mai mult, „centralizarea” şi a vieţii duhovniceşti în jurul Bisericii. Apar mânăstirile mari şi o ierarhie mai lucrătoare. Sihăstriile şi schiturile tradiţionale se pun sub „oblăduirea ocrotitoare” a acestora. „Sfinţii părinţi din pustiuri” vin şi în cetăţile lumii şi lumea se înduhovniceşte prin „duhovnicia curată” a celor „dincolo de cele lumeşti”. Aşa au apărut „sfinţi de hotar” între „Cer şi Pământ”, ce ţin astfel „echilibrul balanţei” vieţii. Sfântul Leontie este unul dintre aceştia şi cinstirea sa a rămas neuitată.

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

După obişnuitul început se zice:

Troparul (glas 8): În nevoinţe duhovniceşti toată viaţa ai petrecut, şi primind harul arhieriei, cu smerenie şi cu frică de Dumnezeu ai slujit Biserica lui Hristos, pe care roagă-L, Sfinte ierarhe Leontie, să ne mântuiască şi sufletele noastre.

Troparul Învierii, al Născătoarei de Dumnezeu (glas 8): „Cela ce pentru noi Te-ai Născut din Fecioară...”

Doamne, miluieşte ! *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi: **Psalmul 50**

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Condacul 1

Binecuvântat este acest „hotar al lumii”, ales „grădina Maicii Domnului”, în care „florile” PreaSfântului Duh rodesc şi Cerul şi Pământul se unesc; unul asemenea şi tu fiind, cu cinstire cântăm: ***Bucură-te, Sfinte părinte ierarh Leontie, plămă-ditorul de taină al sfinţeniei lui Hristos!***

Icosul 1

Ale Daciei străbune locuri au întipărit chipul lui Hristos şi aşa un pământ şi un neam creştin până în adâncuri s-a făcut.
Bucură-te, Leontie, moştenire de neam creştinesc;
Bucură-te, Leontie, cel din „şiragul celor sfinţi”;
Bucură-te, Leontie, cel chemat la slujirea lui Hristos;
Bucură-te, Leontie, lucrarea cea de Sus;
Bucură-te, Leontie, izvorul de sfinţenie;
Bucură-te, Leontie, păstorul cel credincios;
Bucură-te, Leontie, al Bisericii ierarh de cinste;
Bucură-te, Leontie, cel cu chip de părinte;
Bucură-te, Leontie, cel dintre Sfinţii noştri părinţi;
Bucură-te, al pământului românesc răsad;
Bucură-te, Leontie, creşterea „rodului celui mare”;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarh Leontie, plămăditorul de taină al sfinţeniei lui Hristos!

Condacul al 2-lea

Fulgerarea de lumină creştină a marelui apostol Andrei făclii sfinte a înmulţit şi pământul românesc în ogorul lui Hristos s-a prefăcut, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Şi sămânţa cea bună a crescut şi s-a răspândit peste tot şi naşteri noi de sfinţi a adus, ca o mărturie adevărată a celor binecuvântate.
Bucură-te, cel din „salba de aur ” a Sfinţilor români;
Bucură-te, cel împreună cu Ghelasie de la Râmeţ;
Bucură-te, cel împreună cu Sfântul mare mucenic Ioan de la Suceava;
Bucură-te, cel împreună cu nevinovata Filofteea de la Argeş;
Bucură-te, cel împreună cu blândul Dimitrie Basarabov;
Bucură-te, cel deodată cu marele Nicodim de la Tismana;
Bucură-te, cel împreună cu Sfântul Ioan de la Prislop;
Bucură-te, cel împreună cu încă mulţi Sfinţi de taină;
Bucură-te, unirea în duh a întregii ţări;
Bucură-te, înrudirea cea peste hotare;
Bucură-te, înrudirea ce nu se mai poate desface;

Bucură-te, Sfinte părinte ierarh Leontie, plămăditorul de taină al sfinţeniei lui Hristos!

Condacul al 3-lea

Toţi sfinţii sunt orânduiţi şi spre lucrările cele dumnezeieşti, mai ales la vremuri de încercare, de aceea şi tu, Sfinte Leontie, „crucea grea a timpului tău” ai primit, spre slava cântării de: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Aşa, din tinereţe la cele sfinte ai fost chemat şi viaţa monahală ai ales, ca tu însuţi cu cele duhovniceşti să te prefaci şi lucrarea lui Hristos să săvârşeşti.
Bucură-te, chipul lucrării de taină;
Bucură-te, că te-ai născut în duhul luminii;
Bucură-te, că ai crescut în focul ceresc;
Bucură-te, şi tu, nevoitorule pământesc;
Bucură-te, răvnitorul duhovniciei;
Bucură-te, căutătorul celor sfinte;
Bucură-te, doritorul celor de sus;
Bucură-te, iubirea cea mare de Dumnezeu;
Bucură-te, dragostea cea aprinsă de suflet;
Bucură-te, dăruirea de inimă curată;
Bucură-te, prinos pe altarul veşniciei;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarh Leontie, plămăditorul de taină al sfinţeniei lui Hristos!

Condacul al 4-lea

Mânăstire mare ai întemeiat, ca să aduni noi răsaduri curate şi totodată să ocroteşti pe cei din pustie şi sihăstrii ameninţaţi de duşmăniile păgâne, ce nu ştiau de: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

De acum, codrii şi munţii erau răscoliţi de vicleniile ucigaşe, şi nevoitorii în cele sfinte, nu mai ştiau unde să se ascundă, şi aşa, tu, Leontie, liman de scăpare te-ai făcut.
Bucură-te, lucrarea dintre Cer şi Pământ;
Bucură-te, cel povăţuit de însuşi Duhul PreaSfânt;
Bucură-te, alesul „noilor vremi”;
Bucură-te, credinciosul însă al celor strămoşeşti;
Bucură-te, fiul sfânt al Sfinţilor părinţi;
Bucură-te, fiul urmaş al Neamului;

Bucură-te, moştenitorul întreg al credincioşiei străbune;
Bucură-te, şi mai mult, încă o „prefacere sfântă”;
Bucură-te, prefacerea în Hristos;
Bucură-te, prefacerea în duh;
Bucură-te, prefacerea cea pentru veşnicie;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarh Leontie, plămăditorul de taină al sfinţeniei lui Hristos!

Condacul al 5-lea

De acum, doar uniţi mic cu mare se mai putea sta în faţa celor străini de credinţă şi neam, ce năvăleau neîncetat, fără cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Aşa, tu Sfinte Leontie, smeritul călugăr, eşti ridicat la scaunul arhieresc de Rădăuţi, de unde să fii un părinte celor credincioşi şi păstorul cel ocrotitor de lupii răpitori.
Bucură-te, cel chemat la urmarea apostoliei;
Bucură-te, cel cu asemănarea de apostol;
Bucură-te, cel cu vestirea Evangheliei;
Bucură-te, cel cu mărturisirea dreptei credinţe;
Bucură-te, cel cu pecetea Bisericii;
Bucură-te, cel cu darurile harului;
Bucură-te, cel cu slujirea cea sfântă;
Bucură-te, cel cu povăţuirea iscusită;
Bucură-te, cel cu ajutorarea în nevoi;
Bucură-te, cel cu scăparea din primejdii;
Bucură-te, părintele cel cu braţele atotprimitoare;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarh Leontie, plămăditorul de taină al sfinţeniei lui Hristos!

Condacul al 6-lea

Iubitor întru totul de Dumnezeu, aceeaşi iubire o revărsai peste toţi, şi aşa te-ai făcut asemănarea lui Hristos, ce jertfa Crucii a împlinit-o şi Învierea, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Comoara întregii tale vieţi a fost iubirea de Hristos şi pe aceasta ai insuflat-o tuturor, prin care ai primit şi darurile Sfântului Duh, cel de viaţă dătător.
Bucură-te, cel învăpăiat de dumnezeiescul dor;
Bucură-te, cel înfocat de dorirea duhovnicească;
Bucură-te, cel aprins de lumina de taină;

Bucură-te, cel nevoitor în multa rugăciune;
Bucură-te, cel silitor în post;
Bucură-te, cel sărac în cele trecătoare;
Bucură-te, cel bogat în cele Cereşti;
Bucură-te, cel ce ai descoperit comoara din ţarină;
Bucură-te, cel ce ai găsit mărgăritarul ascuns;
Bucură-te, cel ce însuţi te-ai făcut ogor sfânt;
Bucură-te, cel ce însuţi te-ai făcut comoară;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarh Leontie, plămăditorul de taină al sfinţeniei lui Hristos!

Condacul al 7-lea

Cuvios în pustie şi sihăstrie, apoi în mânăstire, aşa ai cules toate virtuţile duhovniceşti, ca să fii cu adevărat plămăditor de sfinţenie al lui Hristos, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Sfinte ierarh Leontie, ucenici mulţi ai crescut, dintre care Daniil Sihastrul cel mai mult te-a urmat şi în sfinţenie ţi s-a asemănat.
Bucură-te, cel uns cu mirul duhovniciei;
Bucură-te, cel uns cu darul lui Hristos;
Bucură-te, şi mirul PreaSfântului Duh;
Bucură-te, cel care de asemenea izvorăşti mir;
Bucură-te, cel ce mirul sfinţeniei reverşi;
Bucură-te, mirul cel de bună mireasmă;
Bucură-te, mireasma cea nestricată;
Bucură-te, şi tămâia slujirii de altar;
Bucură-te, şi tămâia ce se ridică la Cer;
Bucură-te, prefacerea de Rai;
Bucură-te, unirea celor de Sus cu cele de jos;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarh Leontie, plămăditorul de taină al sfinţeniei lui Hristos!

Condacul al 8-lea

Ca un mare sfeşnic ridicat la înălţime ai luminat şi întunericul păgân l-ai risipit, şi tot ţinutul Moldovei „mărturisirea lui Hristos” s-a făcut, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Rugăciunea neîncetată, din sihăstrii şi Mânăstiri s-a răspândit până în cetăţi, ca o vestire a celor duhovniceşti şi ca o chemare la cele sfinte a celor iubitori de Hristos

Bucură-te, apa cea sfântă peste lume;
Bucură-te, apa lui Hristos ce înviază făptura;
Bucură-te, apa cea binecuvântată;
Bucură-te, apa naşterii din nou;
Bucură-te, apa ce coboară Duhul Sfânt;
Bucură-te, apa botezului naşterii de sus;
Bucură-te, şi izvorul tămăduirilor;
Bucură-te, cel la care alergăm şi noi, cei în nevoi;
Bucură-te, cel de care îndrăznim să ne apropiem;
Bucură-te, cel care ne primeşti cu iertarea;
Bucură-te, cel la care primim izbăvirea;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarh Leontie, plămăditorul de taină al sfinţeniei lui Hristos!

Condacul al 9-lea

Sfinte Leontie, părintele de neam şi pământ strămoşesc, tot poporul te-a iubit, ca pe cel ce „chipul străbun l-a renăscut” şi credinţa acestuia a înălţat-o în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Cine poate spune nevoinţele tale pentru poporul oropsit, pe care la Hristos l-ai călăuzit şi din primejdiile păgâne l-ai scos?
Bucură-te, omul lui Dumnezeu pe Pământ;
Bucură-te, îngerul omenesc în lume;
Bucură-te, puterea cea dincolo de fire;
Bucură-te, tăria cea peste toate;
Bucură-te, al Bisericii chip de cinste;
Bucură-te, al Bisericii credincios slujitor;
Bucură-te, al Bisericii veghetor;
Bucură-te, cel vrednic de scaunul arhieresc;
Bucură-te, cel ales pentru altar;
Bucură-te, zugravul icoanei lui Hristos;
Bucură-te, cel care ai devenit însuţi o icoană;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarh Leontie, plămăditorul de taină al sfinţeniei lui Hristos!

Condacul al 10-lea

Sufletul tău jinduia după dulceaţa liniştii sihăstreşti, dar pentru Biserica lui Hristos ai ieşit şi la „lupta lumii de jos” pentru poporul cel nevinovat, spre cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Credincios şi veghetor cârmaci te-ai arătat şi în scaunul arhieresc îndoit te-ai nevoit, ziua şi noaptea, cu încercările cele dureroase.
Bucură-te, şi ostaş al Crucii;
Bucură-te, şi ostaş în lupta cu cei ucigaşi;
Bucură-te, şi ostaş duhovnicesc;
Bucură-te, cel bun luptător;
Bucură-te, cel înfricoşător pentru cei răi şi vicleni;
Bucură-te, astfel, pildă de mare credincioşie;
Bucură-te, pildă de slujire;
Bucură-te, pildă şi de smerenie;
Bucură-te, cel înălţat care pe cele de jos nu le-a uitat;
Bucură-te, cel de jos cu prefacerea sfântă;
Bucură-te, minunea lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarh Leontie, plămăditorul de taină al sfinţeniei lui Hristos!

Condacul al 11-lea

Credinciosul domnitor Alexandru cel bun şi mitropolitul Sucevei în tine au văzut pe bunul păstor al oilor duhovniceşti, şi aşa ţi le-au încredinţat, ca la „păşunea lui Hristos” să le aduni, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Şi aşa, prin tine mulţi au crescut, urmaşi vrednici din sămânţa bună pe care tu o ai semănat şi care roduri înmulţite a dat.
Bucură-te, uşă de viaţă duhovnicească;
Bucură-te, cel asemenea Sfinţilor părinţi;
Bucură-te, cel ce ai renăscut duhul cel de demult;
Bucură-te, cel ce ai renăscut chipul cel sfânt;
Bucură-te, glasul de taină iarăşi auzit;
Bucură-te, vestirea celor uitate;
Bucură-te, vestitorul cel adevărat;
Bucură-te, al acestui pământ „mărturisitor”
Bucură-te, pecetea străbună neştearsă;
Bucură-te, împodobirea strămoşească;
Bucură-te, frumuseţea luminii lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarh Leontie, plămăditorul de taină al sfinţeniei lui Hristos!

Condacul al 12-lea

Cu adevărat, plămăditorul sfinţeniei lui Hristos te-ai făcut, că prin tine „cele sfinte străbune” în noi chipuri de Sfinţi au trecut, spre neîncetata cântare de: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Darul tău adus pe altarul lui Hristos a rămas prescura cea veşnică a liturghisirii acestui neam bine credincios, ce se va împărtăşi de-a pururea.
Bucură-te, sfântul bunelor nădejdi;
Bucură-te, nădejde şi pentru noi, urmaşii;
Bucură-te, bucuria credinţei ce se moşteneşte;
Bucură-te, bucuria credincioşiei de neam;
Bucură-te, pomenire de inimă;
Bucură-te, pomenire ce duce la veşnicie;
Bucură-te, Sfinte Leontie, rugătorul urcat la Cer;
Bucură-te, Sfinte Leontie, cel dintre sfinţii de aproape;
Bucură-te, părintele la care alergăm;
Bucură-te, nume de închinat;
Bucură-te, nume de icoană;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarh Leontie, plămăditorul de taină al sfinţeniei lui Hristos!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

Mare dar al Iubirii dumnezeieşti ai fost, în totodată iubirea acestui neam şi pământ românesc, şi aşa chip de icoană te-ai făcut, prin care şi noi primim lumina plămăditoare de sus, în cântarea de: ***Aliluia!***

Se citeşte apoi din nou:

Icosul 1

Ale Daciei străbune locuri au întipărit chipul lui Hristos şi aşa un pământ şi un neam creştin până în adâncuri s-a făcut.
Bucură-te, Leontie, moştenire de neam creştinesc;
Bucură-te, Leontie, cel din „şiragul celor sfinţi”;
Bucură-te, Leontie, cel chemat la slujirea lui Hristos;
Bucură-te, Leontie, lucrarea cea de Sus;
Bucură-te, Leontie, izvorul de sfinţenie;
Bucură-te, Leontie, păstorul cel credincios;
Bucură-te, Leontie, al Bisericii ierarh de cinste;
Bucură-te, Leontie, cel cu chip de părinte;
Bucură-te, Leontie, cel dintre Sfinţii noştri părinţi;
Bucură-te, al pământului românesc răsad;

Bucură-te, Leontie, creşterea „rodului celui mare”;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarh Leontie, plămăditorul de taină al sfinţeniei lui Hristos!

(Extras din cartea: Imnografie / Ieromonah Ghelasie Gheorghe. - Bucureşti: Platytera, 2016)

Imnografie

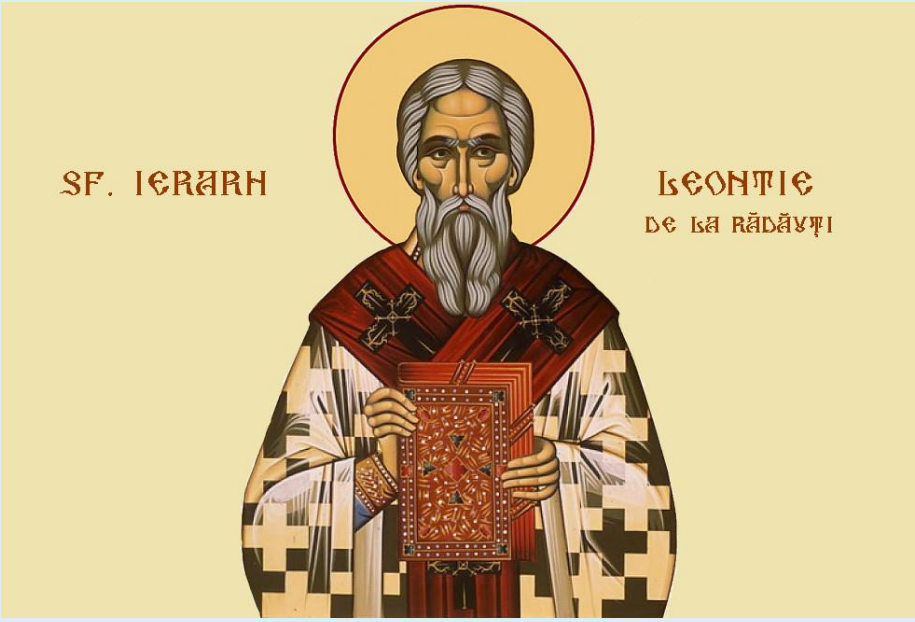

Condacul Sfântului ierarh Leontie de la Rădăuți, glas 4: Pe ierarhul lui Hristos, vasul cel prea ales al Duhului Sfânt, care cu înţelepciune şi smerenie s-a nevoit cu privegherea sihăstriei şi cu povăţuirea celor încredinţaţi lui spre mântuire, pe Sfântul Leontie cu cântări duhovniceşti lăudându-l îl cinstim.

Troparul Sfântului ierarh Leontie de la Rădăuți, glas 8: Cu nevoinţe duhovniceşti toată viaţa ţi-ai petrecut-o şi primind vrednicia arhieriei cu smerenie şi cu frică de Dumnezeu ai slujit Biserica lui Hristos, pe care roagă-L, Sfinte ierarhe Leontie, să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfântului ierarh Leontie de la Rădăuți (glas 8): În nevoinţe duhovniceşti toată viaţa ai petrecut, şi primind harul arhieriei, cu smerenie şi cu frică de Dumnezeu ai slujit Biserica lui Hristos, pe care roagă-L, Sfinte ierarhe Leontie, să ne mântuiască şi sufletele noastre.

Troparul Sfântului ierarh Leontie de la Rădăuți - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-ierarh-leontie-de-la-radauti-tropar

Viaţa şi nevoinţele Sfantului ierarh Leontie de la Rădăuţi

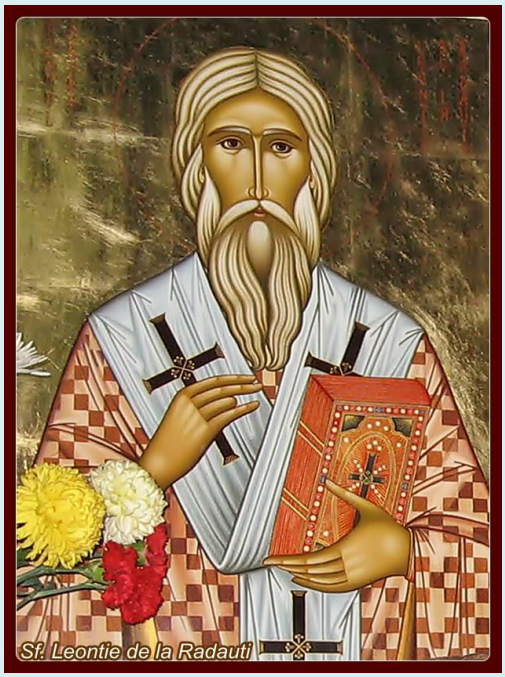

Acest cuvios părinte este numărat printre cei dintâi români cunoscuţi pe care i-a odrăslit pământul Moldovei în a doua jumătate a secolului al XIV-lea şi începutul celui următor. ***Numele, viaţa şi sfinţenia moaştelor sale se bucurau în trecut de mare cinste şi evlavie în nordul Moldovei, îndeosebi în oraşul natal, Rădăuţi, atât pentru numărul faptelor minunate, cât şi pentru darul nestricăciunii cu care le-a binecuvântat Dumnezeu.***

Cuviosul Leontie s-a născut din părinţi binecredincioşi, care i-au dat o creştere cu totul aleasă, curată, sfântă, legându-l cu inima şi cugetul de Dumnezeu. ***Căci de mic iubea slujbele din biserica Sfântul Nicolae, ţinea posturile, practica rugăciunea în taină, se simţea legat de toţi oamenii şi mai ales de copiii mici şi orfani, cu care-şi împărţea hrana şi bucuriile vârstei.*** Pentru aceea era şi el iubit, fiind socotit un „copil bătrân”.

Dar fericitul Leontie avea şi câţiva buni dascăli sufleteşti, dintre care cel dintâi era preotul bisericii, care l-a botezat, precum şi unii cuvioşi sihaştri ce se nevoiau în pădurile seculare de pe valea Putnei. *Ori de câte ori se întâlnea cu aceştia le cerea binecuvântare şi cuvinte de folos pentru mântuirea sufletului.* Ba, uneori, el singur se ducea pe la chiliile sihaştrilor din codrii Rădăuţilor şi le ducea de mâncare, iar de la ei primea sfaturi părinteşti.

Între anii 1359-1365, Bogdan I, primul domn al Moldovei, a zidit din temelie în Rădăuţi o nouă biserică de piatră cu hramul Sfântul Nicolae, a făcut chilii în jurul ei şi a întemeiat o frumoasă mănăstire pentru el şi familia sa. ***Văzând aceasta, râvnitorul Leontie, care ardea cu duhul pentru dragostea lui Hristos, a intrat şi el în nevoinţa călugărească, aici, în mănăstirea Bogdana.*** Şi se smerea înaintea tuturor, fiind foarte ascultător în toate, încât se mirau cuvioşii călugări de râvna lui pentru Dumnezeu. Era apoi nelipsit de la slujbele bisericii, tăcut, blând şi se ruga neîncetat cu lacrimi şi privegheri de noapte.

Egumenul mănăstirii, înţelegând prin Duhul Sfânt că este un vas ales al Bisericii lui Hristos, l-a tuns în monahism, punându-i numele de Lavrentie. Dar tânărul nevoitor nu avea aici îndestulată odihnă şi sporire duhovnicească. Căci era cunoscut de mulţi credincioşi şi rude, iar sufletul său suspina după fericita linişte şi viaţă pustnicească. Deci, luând binecuvântare de la egumenul şi duhovnicul său, s-a retras la sihaştrii ce se nevoiau în codrii Rădăuţilor de pe valea Putnei. Acolo erau câţiva călugări vestiţi în nordul Moldovei pentru asprimea nevoinţei şi sfinţenia vieţii lor. Aceştia s-au făcut povăţuitori şi părinţi duhovniceşti tânărului nevoitor Lavrentie. *Ei l-au deprins meşteşugul Rugăciunii lui Iisus şi îndemânarea luptei cu nevăzuţii duşmani, care ispitesc pe om cu gânduri rele şi cu tot felul de patimi, dintre care cel mai greu de biruit sunt mândria şi desfrânanea.*

Astfel vieţuind cuviosul Lavrentie şi mult sporind în nevoinţa sihăstrească, în smerenie, rugăciune şi râvnă pentru Hristos, îndată au început să se adune în jurul chiliei sale câţiva ucenici iubitori de viaţă isihastă. Apoi, vestindu-se tot mai mult numele şi faptele lui, s-au adăugat acolo şi alţi sihaştri, rugându-l să le fie egumen şi părinte duhovnicesc. Deci, neputând să le refuze dragostea şi buna-credinţă, a primit să le fie întâistătător şi îndrumător. ***Nu după multă vreme, împreună cu ucenicii săi, a înălţat o mică biserică de lemn într-o poiană, a făcut chilii, a pus rânduială de slujbă sihăstrească şi aşa a luat fiinţă pe la sfârşitul veacului al XIV-lea prima sihăstrie cunoscută în nordul Moldovei sub numele de „Schitul lui Lavrentie” sau, popular, „Schitul Laura”. Fiind înştiinţat de aceasta mitropolitul Moldovei, Iosif Muşat de la Suceava, îndată a sfinţit biserica şi, hirotonind preot pe Cuviosul Lavrentie, l-a numit egumen şi părinte sufletesc al schitului şi al tuturor sihaştrilor ce se nevoiau în pădurile neumblate din nordul Moldovei şi de pe valea Putnei.***

Iar rânduiala de viaţă a monahilor, fixată de smeritul stareţ obştei sale, era aceasta: în fiecare zi primeau hrană o dată, la asfinţitul soarelui, în afară de sărbători; somnul dura trei, până la patru ore pe noapte, iar de la miezul nopţii până dimineaţa se adunau în biserică şi săvârşeau Utrenia şi Laudele, după rânduiala

Sfântului Munte şi tradiţia pustnicească. Ziua făceau rucodelie la chilii, adică munceau individual, şi citeau Psaltirea o dată pe zi. Se mărturiseau în fiecare săptămână şi primeau Sfintele Taine Duminica şi la marile praznice. Cei mai tari în virtute posteau câte două-trei zile în şir, ţineau tăcere desăvârşită toată ziua şi noaptea făceau până la o mie de metanii şi de închinăciuni. Sihaştrii mai sporiţi şi schimonahii aveau binecuvântare, în posturi, să se retragă în adâncul codrilor seculari, pentru a petrece singuri în înfrânare şi neîncetată rugăciune. Plecau în linişte când se începea postul şi se întorceau înaintea marilor praznice, pentru a primi Trupul şi Sângele lui Hristos şi a se bucura împreună cu toţi fraţii.

Aceasta era neputinţa pustnicească a sihaştrilor din schitul cuviosului Lavrentie. Fiecare se străduia după putere şi după harul primit şi pe toate le îndeplinea cu dragoste, ştiind că fapta bună făcută cu mânie şi cârtire, fără binecuvântare şi din interes, iar nu pentru lauda lui Dumnezeu, nu are nici o plată, ci, mai degrabă, osândă şi mustrare de conştiinţă.

Pe la începutul veacului al XV-lea schitul ieroschimonahului Lavrentie avea zeci de sihaştri şi ucenici, printre care se număra şi monahul Daniil, devenit mai târziu cuviosul Daniil Sihastrul.

Pe acest tânăr ostaş al lui Hristos l-a crescut duhovniceşte cuviosul Lavrentie cu atâta grijă şi osârdie, încât i-a devenit adevăratul său părinte sufletesc. Şi nu erau alţi sihaştri mai sporiţi în această aşezare decât cuvioşii Lavrentie şi fiul său duhovnicesc, Daniil.

- ***Amândoi posteau câte două şi trei zile în şir.***
- ***Amândoi făceau privegheri de toată noaptea neîncetată rugăciune şi cugetare duhovnicească.***
- ***Amândoi se retrăgeau din timp în timp la linişte în munţi, pentru a vorbi numai cu Dumnezeu şi a izgoni pe diavoli cu postul şi cu sabia rugăciunii.***
- ***Amândoi sihaştrii s-au învrednicit de la Dumnezeu de darul mai înainte-vederii şi al facerii de minuni. Că ştiau mai dinainte cele viitoare, cunoşteau gândurile şi ispitele celor ce veneau la dânşii şi vindecau pe mulţi bolnavi, cu rugăciunile lor.***

Din această cauză alergau numeroşi credincioşi bolnavi la schitul cuviosului Lavrentie să primească sănătate.

Întemeind Alexandru cel bun episcopia Rădăuţilor, iar biserica mănăstirii Bogdana transformând-o în catedrală episcopală, se gândea pe ce bărbaţi mai vrednici şi cu viaţă aleasă să-i pună episcopi şi iconomi ai Tainelor Bisericii lui Hristos.

Rămânând vacantă episcopia de la Rădăuţi şi auzind marele domn de viaţa şi faptele minunate ale cuviosului Lavrentie, împreună cu mitropolitul Sucevei şi cu tot clerul l-au ales episcop al Rădăuţilor, chiar fără voia lui. Deci, încredinţând schitul Laura ucenicului său, monahului Daniil Sihastrul, fericitul ieroschimonah de mai târziu a mers nevrând la scaunul său episcopal de la Rădăuţi, de unde era de metanie.

Dar nici aici nu a părăsit nevoinţa sa sihăstrească de rugăciune neîncetată, de post, milostenie şi privegheri îndelungate. Însă nevoinţa călugărească, pe care o făcea în taină, o împletea cu slujirea Bisericii lui Hristos, adică cu săvârşirea Sfintelor slujbe, cu sfinţirea noilor locaşuri, cu sfătuirea credincioşilor, cu apărarea dreptei-credinţe şi mai ales cu multă milostenie. ***Fericitul Lavrentie era un păstor al dragostei, al rugăciunii şi al faptelor bune.*** *Zilnic împărţea săracilor şi văduvelor ajutoare, bani, mâncare şi cuvinte de mângâiere.*

Dar sufletul acestui episcop nu putea avea pace deplină la Rădăuţi. El suferea mereu după mult iubita lui linişte, unde se formase şi unde putea vorbi numai cu Dumnezeu. *Apoi, atât vârsta înaintată, cât şi slăbirea firii sale l-au silit să se retragă din scaunul episcopal şi să se reîntoarcă la sihăstria sa de pe valea Putnei, mai sus de satul Vicov, unde îl aşteptau ucenicii.*

Aici, mai ostenindu-se câţiva ani în aspră nevoinţă pustnicească, în post şi rugăciune cu lacrimi, cuviosul Lavrentie a ajuns la măsura desăvârşirii, încât cunoştea cele viitoare şi vindeca multe boli şi suferinţe omeneşti.

Deci, cunoscându-şi dinainte sfârşitul, a cerut să fie tuns în marele şi îngerescul chip al schimniciei, după obiceiul monahilor români, primind numele de schimonahul Leontie. Apoi, chemându-şi numeroşii săi fii duhovniceşti, adică pe sihaştrii care se nevoiau în schitul întemeiat de dânsul şi pe toţi care locuiau în codrii Vicovului şi ai Putnei, le-a dat multe sfaturi şi le-a rânduit egumen şi părinte sufletesc pe cuviosul Daniil Sihastrul, ucenicul său. La urmă, dându-le ultima sărutare şi-a dat sufletul cu pace în mâinile Domnului nostru Iisus Hristos şi a fost înmormântat de ucenicii săi în biserica de lemn a schitului Laura, întemeiat de el, unde se îndeplineau minunate vindecări de boli. Aceasta se petrecea spre sfârşitul domniei lui Alexandru cel bun.

Auzind de viaţa şi minunile ce se făceau la mormântul Sfântului Leontie de la Laura, credincioşii şi clerul episcopiei Rădăuţilor au cerut mitropolitului Moldovei să le aprobe scoaterea din pământ a acestui mare odor duhovnicesc şi strămutarea lui în catedrala episcopală din mănăstirea Bogdana-Rădăuţi.

Aşa au fost dezgropate şi aduse cu multă cinste moaştele Sfântului Leontie, însoţite de sute de clerici, călugări, ieromonahi, egumeni şi mii de credincioşi cu făclii aprinse în mâini, în cântări duhovniceşti şi în sunete de clopote. Aici au fost aşezate în biserica episcopală, în partea dreaptă a naosului, şi veneau zilnic mulţi credincioşi să le sărute, să se închine şi să ceară mijlocirea Sfântului Leontie în necazurile lor. Şi mulţi bolnavi şi suferinzi dobândeau sănătate şi împlinirea cererilor lor, cu darul lui Dumnezeu şi cu rugăciunile Sfântului Leontie. Veneau credincioşi, atât din împrejurimi cât şi de departe, încât vestea minunilor cuviosului se răspândise chiar şi peste hotarele Moldovei.

Astfel, un învăţat teolog de la Kiev, **ieromonahul Zaharia Kopîstenski**, în cartea sa Palinodia, scrisă în anii 1621-1622, prin care apăra credinţa ortodoxă, enumera câţiva dintre sfinţii ortodocşi din ţările vecine, printre care amintea şi câţiva sfinţi moldoveni. Iată ce scrie el: „***La români, la Suceava, în biserica mitropolitană, Sfântul Ioan cel nou, mucenic al credinţei, în raclă argintată şi aurită, zace cu trupul întreg, unde şi minuni se fac spre vindecarea pelerinilor. În Rădăuţi, în episcopie, Sfântul Leontie, făcătorul de minuni, zace cu trupul întreg. În Voroneţ, în mănăstire, Daniil Sfântul, făcător de minuni. Şi alţii, nu puţini***” (p. 340).

Bătrânii din Rădăuţi şi din împrejurimi mărturisesc că Sfântul Leontie se bucura de mare cinste în acest oraş, încât şi strada numită astăzi Bogdan Vodă, unde se află vechea catedrală episcopală muşatină, se chema în popor „Drumul Sfântului”, pentru că pe aici veneau credincioşii să se închine la moaştele lui şi tot pe aici se scoteau ele în procesiuni şi litanii prin oraş şi pe câmp, în timp de mare secetă.

Tot tradiţia locală şi bătrânii mărturisesc că ziua de prăznuire a Sfântului Leontie de la Rădăuţi era fixată la 1 iulie, când se făcea mare pelerinaj la moaştele cuviosului.

După terminarea Sfintei Liturghii, se oferea o masă comună în curtea bisericii Bogdana, încât mâncau sute de pelerini, săraci şi copii orfani. Această zi de prăznuire, cu masă de obşte, se numea din bătrâni „Praznicul Sfântului” şi nu se pomenea în Rădăuţi alt praznic mai mare ca al acestui cuvios. Ba încă şi localnicii ofereau atunci de mâncare pelerinilor şi săracilor, în casele lor, spre pomenirea şi în cinstea Sfântului Leontie.

Această mare tradiţie s-a păstrat în Moldova de nord, timp de două secole, pentru că şi moaştele lui au stat în catedrala episcopală de la Rădăuţi din jurul anului 1430, până în anul 1639, când au fost răpite de năvălitori.

În legătură cu aceasta, un document al lui Vasile Lupu, încheiat la 20 aprilie 7147 (1639), arată că o ceată de tâlhari, veniţi de peste hotarele Moldovei de Nord, au prădat oraşul Rădăuţi, noaptea, jefuind printre altele toate odoarele de preţ ale bisericii episcopale şi mai ales racla cu moaştele Sfântului Leontie. Auzind de această nelegiuire, însuşi domnul Moldovei, Vasile Lupu, a venit la faţa locului, care apoi deplânge, în documentul amintit, starea jalnică creată, prin cuvintele: „Domnia mea am văzut pe acea sfântă episcopie lipsită de oameni şi prădată de tâlhari...”.

Aşa au dispărut din ţara noastră moaştele acestui mare sfânt român, despre care nu s-a mai putut afla nimic până în zilele noastre. ***Praznicul lui de la 1 iulie s-a păstrat însă cu aceeaşi evlavie şi adunare de credincioşi în pelerinaj, cu agapele din curtea mănăstirii Bogdana, până în vara anului 1783; atunci austriecii, care ocupaseră nordul Moldovei, desfiinţează Bogdana transformând-o în parohie, iar pe călugări îi risipesc peste tot.***

După acest an, vechea tradiţie şi cultul Sfântului Leontie de la Rădăuţi dispar încetul cu încetul, păstrându-se astăzi doar mici urme în evlavia bătrânilor, în povestirile populare, în toponimia şi folclorul local. Din veacul al XVII-lea şi vechiul schit Laura devine metoc al mănăstirii Putna. Mai târziu, biserica schitului devine biserică de parohie a satului Laura de astăzi.

Moaştele Sfântului Leontie de la Rădăuţi, împreună cu ale Sfântuluii Ioan cel nou de la Suceava au mângâiat, au întărit în credinţă şi au alinat suferinţele sufleteşti ale creştinilor moldoveni timp de peste două secole. Iar după răpirea lor, Dumnezeu a binecuvântat poporul binecredincios al ţării noastre cu alt odor de mare preţ, racla Cuvioasei Parascheva, adusă în vara anului 1641.

Prin nevoinţa sa bineplăcută lui Dumnezeu, Sfântul Leontie a înnoit deopotrivă viaţa de sihăstrie şi cea de obşte, preoţia şi arhieria, slujirea evanghelică a credincioşilor, ajutând la mântuirea multor suflete.

Dintre numeroşii săi ucenici se remarcă Daniil Sihastrul. El n-a fugit de oameni, ci s-a desăvârşit prin înfrânare şi rugăciune, devenind mijlocitor pentru mântuirea tuturor. Iar după mutarea la Domnul, a lăsat sfintele sale moaşte făcătoare de minuni, ca şi prin ele să mângâie pe credincioşi, să aline suferinţele oamenilor şi să mărturisească pe Hristos.

Pe toate le-a săvârşit din dragoste, ca fiu după har al Dumnezeului dragostei, Celui în trei Persoane închinat şi mărit: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, Căruia I se cuvine slava, în veci. Amin.

Vieţile Sfinţilor - Sfântul ierarh Leontie, episcopul Rădăuţilor

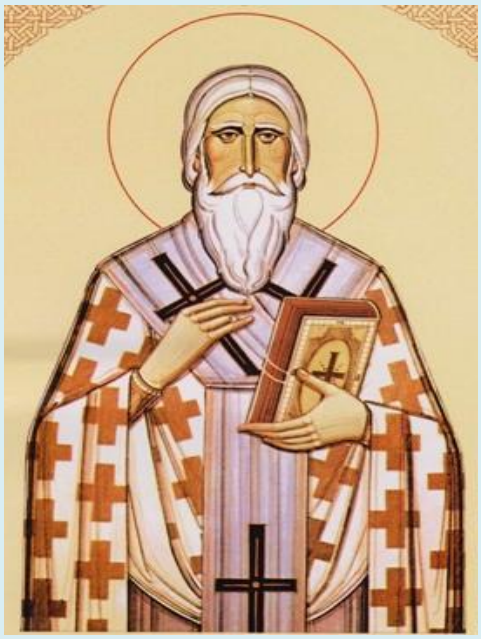

Acest purtător de Dumnezeu, Leontie, s-a născut din părinţi creştini dreptmăritori, în oraşul Rădăuţi, la începutul secolului al XIV-lea. Încă din pruncie, mergând cu părinţii săi la biserică, a fost cuprins de o mare dragoste faţă de casa lui Dumnezeu, unde mai apoi mergea zilnic şi asculta cu toată luarea aminte Sfânta slujbă, după care zăbovea, căutând să se apropie cât mai mult sufleteşte de cuvioşii părinţi călugări, ostenitori şi slujitori sfinţiţi la această catedrală voievodală.

Părinţii din obştea catedralei, văzându-l cu atâta dragoste pentru casa lui Dumnezeu şi pentru Sfintele slujbe, l-au primit în obştea lor, unde fericitul Leontie, în toate cele rânduite arăta multă râvnă, smerenie şi ascultare.

Pentru viaţa lui duhovnicească a fost călugărit, primind numele de Lavrentie. Râvna lui pentru nevoinţele cele duhovniceşti sporea tot mai mult. Luând binecuvântarea de la stareţul obştei, s-a îndreptat către un loc sihăstresc, nu departe de Putna, unde erau câţiva sihaştri.

Mitropolitul Moldovei de atunci, Iosif Muşat, aflând de această vatră sihăstrească cu rânduială prea frumoasă, a mers şi a sfinţit Biserica acestui schit şi odată cu aceasta, a hirotonit în preot pe cuviosul Lavrentie, numindu-l tot atunci egumen, potrivit dorinţei acestei obşti.

Aici, în această binecuvântată sihăstrie, vine să se nevoiască şi cuviosul Daniil Sihastrul, sub povaţa părintelui său duhovnicesc, Lavrentie.

Înfiinţându-se scaun episcopal la Rădăuţi, în timpul lui Alexandru cel bun, nu după multă vreme de la întemeierea acestei episcopii, Cuviosul Lavrentie este chemat la înalta vrednicie şi răspundere înfricoşătoare de ierarh.

Primind jugul arhieriei, cuviosul ierarh Lavrentie adaugă la nevoinţele sale sihăstreşti şi crucea slujirii arhiereşti. Arhiereu fiind, nu a încetat nici o clipă a priveghea, a posti şi a se ruga neîncetat. Apoi a sfinţit biserici şi a hirotonit preoţi şi diaconi pentru toate bisericile unde era trebuinţă, veghind la păstrarea rânduielilor canonice, păzind scumpătatea şi pogorământul în toate câte le rânduia spre zidirea Bisericii lui Hristos şi folosul cel mântuitor al păstoriţilor săi sufleteşti.

După ani mulţi de arhierească păstorie, simţindu-se slăbit cu trupul, s-a retras din scaunul său şi s-a reîntors la mănăstirea de metanie, Laura. Aici a cerut să i se dea schima cea mare, primind numele de Leontie, nevoindu-se zi de zi şi ducând cu adevărat viaţă de înger în trup. Cunoscându-şi dinainte sfârşitul vieţii sale pământeşti, a chemat întreg soborul pentru a le da ultimele poveţe părinteşti. Rânduind ca egumen al acestei sfinte mănăstiri pe cel mai apropiat ucenic al său, cuviosul Daniil Sihastrul, şi binecuvântând pe toţi, a adormit în Domnul, întru nădejdea învierii şi a vieţii veşnice. Credincioşii şi fiii lui duhovniceşti veneau la mormântul său ca şi cum ar fi fost în viaţă, primind binecuvântarea sa şi tămăduiri de tot felul de boli.

Mai târziu moaştele sale au fost duse la Rădăuţi, potrivit dorinţei credincioşilor, unde venea multă lume din împrejurimi şi chiar de la mari depărtări, cunoscând darul lui de la Dumnezeu, care se revărsa cu prisosinţă asupra tuturor celor ce se rugau şi sărutau cu credinţă racla sfintelor sale moaşte.

În anul 1639, prădându-se biserica, au dispărut şi moaştele Sfântului Leontie din Rădăuţi. Unii cred că au fost luate de năvălitori. Alţii spun că au fost îngropate de călugări în biserică, în anul 1783, odată cu desfiinţarea mănăstirii. Însă, locul unde se află astăzi, singur Dumnezeu îl ştie.

Între anii 1621-1622, un vestit teolog ucrainean, ieromonahul Zaharia Kopystenski din Kiev, scria despre el: „În Rădăuţi, în episcopie, Sfântul Leontie, făcătorul de minuni, zace cu trupul întreg...".

La 20 iunie 1992, Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuţi a fost canonizat şi trecut în rândul sfinţilor ierarhi, de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, cu zi de prăznuire la 1 iulie.

Cu rugăciunile Sfântului ierarh Leontie, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuți - drumul spre sfințenie

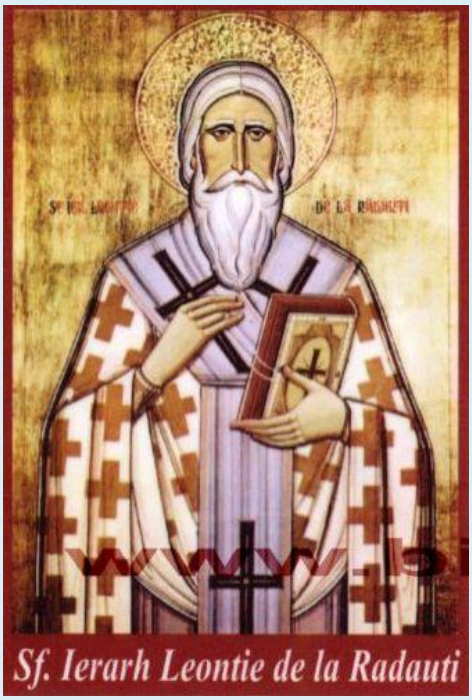

Duhovnic al Sfântului Daniil Sihastru, Sfântul Leontie s-a învrednicit de a primi schima mare, nevoindu-se neîncetat pentru iubirea Lui Dumnezeu.

***

Născut în Rădăuți, în secolul al XIV-lea, Sfântul Leontie a fost dus de mic în casa Domnului, având părinți credincioși și iubitori de Dumnezeu. Luând parte zilnic la Sfânta Liturghie, copilul era fascinat de slujirea părinților și căuta cât mai mult să cuprindă această taină. Fiind primit în obștea catedralei orașului, a luat chipul îngeresc, cu numele de Lavrentie, iar apoi a fost numit egumen al unei sihăstrii din apropierea Putnei, devenind duhovnic al Sfântului Daniil Sihastru.

Fiind întemeiată Episcopia Rădăuților, Sfântul Lavrentie a primit harul arhie-piscopiei, nevoindu-se neîncetat, pentru folosul celor pe care îi povățuia.

Primind apoi schima mare cu numele de Leontie, a dus viață îngerească până în ultima clipă. Știind de dinainte că va muri, a chemat soborul și l-a lăsat egumen, în locul său, pe Sfântul Daniil Sihastru.

Duse la Rădăuți, moaștele Sfântului Leontie a săvârșit multe minuni, tămăduindu-i pe cei bolnavi și chinuiți.

Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuţi

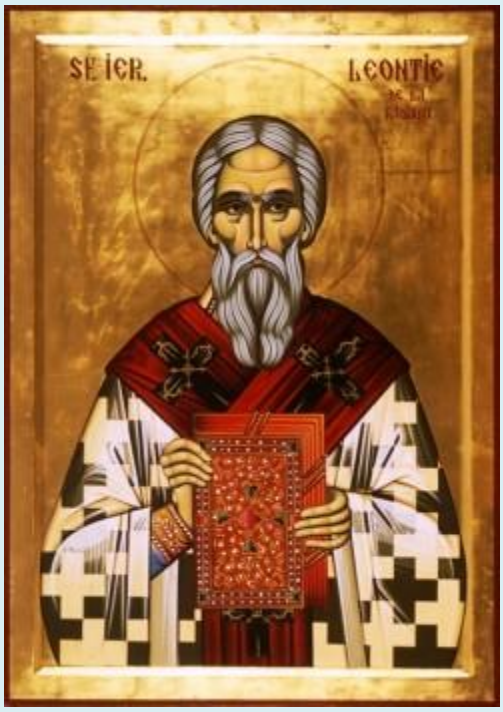

Numele, viaţa şi sfinţenia moaştelor acestui vrednic ierarh al Bisericii noastre, se bucură de mare cinste şi evlavie în nordul Moldovei, îndeosebi în oraşul Rădăuţi, atât pentru numărul faptelor minunate, cât şi pentru darul nestricăciunii moaştelor sale, cu care le-a binecuvântat Dumnezeu.

Sfântul Leontie s-a născut la începutul sec. al XIV-lea, în oraşul Rădăuţi, din părinţi binecredincioşi, care i-au dat o educaţie aleasă, curată şi sfântă, legându-l cu inima şi cugetul de Dumnezeu. Astfel, Sfântul iubea de mic slujbele bisericeşti, ţinea posturile, practica rugăciunea în taină şi se simţea legat de toţi oamenii, mai ales de copii mici şi orfani, cu care împărţea hrana şi bucuriile vârstei. Pentru aceea era iubit de către toţi, fiind socotit un „copil bătrân”.

În anii 1359-1365, primul domnitor al Moldovei, Bogdan I, a ctitorit la Rădăuţi mânăstirea Bogdana, cu hramul „Sfântul Nicolae”. Văzând aceasta, râvnitorul Leontie a intrat şi el în nevoinţa călugărească, în scurt timp uimind pe vieţuitorii de aici prin smerenia şi ascultarea sa. Văzând acestea, egumenul mânăstirii l-a tuns pe Leontie în monahism, cu numele de Lavrentie. La scurt timp după aceea, râvnind pentru desăvârşire, va cere binecuvântare şi se va retrage în sihăstrie, în codrii Rădăuţilor, pe valea Putnei. Acolo se aflau câţiva călugări vestiţi, care i-au fost povăţuitori şi părinţi duhovniceşti tânărului Lavrentie.

Astfel, bine vieţuind în rânduiala monahală, în scurt timp în jurul chiliei cuviosului Lavrentie au început să se adune ucenici iubitori de viaţă sihăstrească, iar mai târziu, numărul acestora înmulţindu-se, aceştia îl rugau să le fie lor egumen şi părinte duhovnicesc. Din dragoste, cuviosul a acceptat, şi a construit într-o poiană o mică Biserică de lemn, pe care a sfinţit-o mitropolitul locului, Iosif Muşat. Cu această ocazie, cuviosul Lavrentie a fost hirotonit ieromonah, şi numit egumen al primei sihăstrii înfiinţate în nordul Moldovei, cunoscută sub numele de „Schitul lui Lavrentie" sau „Schitul Laura".

Potrivit tradiţiei, la acest schit se va retrage mai târziu şi Sfântul Daniil Sihastrul, sub povăţuirea egumenului Lavrentie.

Întemeind Alexandru cel bun episcopia Rădăuţilor, biserica mânăstirii Bogdana a fost transformată în catedrală episcopală. Auzind domnitorul de viaţa şi faptele minunate ale cuviosului Lavrentie, împreună cu mitropolitul Sucevei şi cu tot clerul, l-au ales pe acesta ca întâistătător în scaunul de la Rădăuţi. Acesta a trebuit să se supună hotărârii, deşi era împotriva voinţei sale, şi ca urmare a lăsat pe ucenicul său cel mai râvnitor, Daniil, ca egumen peste schitul Laura.

Slujind vreme de mai mulţi ani în calitate de episcop al Rădăuţilor, fericitul Lavrentie s-a arătat a fi un păstor al dragostei, al rugăciuni şi al faptelor bune, împărţind zilnic săracilor şi văduvelor ajutoare şi cuvinte de mângâiere. Ajungând la vârsta bătrâneţilor, s-a retras din scaunul episcopal, şi s-a retras la schitul său mult îndrăgit, unde s-a nevoit în continuare cu rânduiala pustnicească. Astfel, cuviosul ajunsese la măsura desăvârşirii, cunoscând cele viitoare şi vindecând multe boli şi suferinţe omeneşti. Cunoscându-şi mai dinainte şi sfârşitul său, a cerut să fie tuns în marele şi îngerescul chip al schimniciei, primind astfel numele de schimonahul Leontie. Apoi, chemând pe toţi fraţii şi ucenicii, le-a dat ultima sărutare şi aşa şi-a dat cu pace sufletul în mâinile Domnului. A fost înmormântat de ucenicii săi în biserica de lemn a schitului, ctitoria sa, iar la mormântul lui se săvârşeau multe şi minunate vindecări de boli.

Auzind despre aceste vindecări. credincioşii şi clerul episcopiei de la Rădăuţi au cerut mitropolitului Moldovei binecuvântare ca să strămute sfintele moaşte ale cuviosului în catedrala episcopală. Mitropolitul a încuviinţat acest lucru, şi astfel sfintele moaşte au fost strămutate în catedrala din Rădăuţi, în partea dreaptă a naosului. Zilnic veneau la Sfintele moaşte mulţi credincioşi, care primeau vindecare de boli şi ajutor în necazuri, astfel că vestea despre cuviosul Leontie se răspândise chiar şi peste hotarele Moldovei, fiind menţionat şi de ieromonahul Zaharia Kopâstenski, în cartea sa numită Palinodia.

În anul 1639 o ceată de tâlhari veniţi de peste hotarele de nord ale Moldovei, a intrat în oraşul Rădăuţi noaptea şi l-au prădat, printre alte lucruri furate aflându-se şi racla cu sfintele moaşte ale cuviosului Leontie. Însuşi domnitorul Moldovei de atunci, Vasile Lupu, venind la faţa locului şi văzând nelegiuirea comisă, a fost adânc întristat. Aşa au dispărut din ţara noastră moaştele acestui mare sfânt român, şi până în zilele noastre nu s-a mai putut afla nimic despre ele.

În anul 1783, austriecii ocupă nordul Moldovei, transformă mânăstirea Bogdana în parohie, risipesc călugării de acolo, şi astfel tradiţia şi cultul Sfântului ierarh Leontie de la Rădăuţi dispar încetul cu încetul. mai târziu, şi biserica schitului Laura va deveni biserică parohială a satului Laura de astăzi.

Prin nevoinţa sa bineplăcută lui Dumnezeu, Sfântul Leontie a înnoit deopotrivă viaţa de sihăstrie cât şi cea de obşte, preoţia şi arhieria, ajutând la mântuirea multor suflete.

De aceea, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât, în anul 1992, trecerea acestui ierarh al Bisericii noastre în rândurile sfinţilor, cu zi de prăznuire la data de 1 iulie, conform zilei de cinstire de care se bucura în vechime, în cetatea Rădăuţilor.

(Ierom. Ioanichie Bălan,Sfântul Leontie de la Rădăuţi, în vol. „Sfinţi români şi apărători…”, ed. cit. , p. 331.)

Arhimandrit Ioanichie Bălan - Sfântul Leontie de la Rădăuţi, făcătorul de minuni

Sfinţi secolele XIV-XV - Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuţi

Călugărindu-se cu numele de Lavrentie, s-a învrednicit mai târziu de darul preoţiei. Apoi, împreună cu câţiva ucenici, a întemeiat o vestită sihăstrie de călugări în codrii Rădăuţilor, ce se chema după numele său „Schitul Laura” (Lavra) sau „Mănăstirea Sfântului Lavrentie”. În obştea sa, cuviosul Lavrentie a format mulţi ucenici cu viaţă aleasă, printre care se număra şi Sfântul Daniil Sihastrul.

***

Sfântul ierarh Leontie este numărat printre cei dintâi sfinţi români pe care i-a odrăslit pământul Moldovei şi adevăratul părinte duhovnicesc al cuviosului Daniil Sihastrul. După tradiţie, era de loc din oraşul Rădăuţi. Apoi, râvnind Sfinţilor Părinţi de odinioară şi arzând cu inima după dragostea lui Hristos, spre sfârşitul secolului al XlV-lea s-a făcut sihastru în pădurile seculare din partea locului.

Deci, călugărindu-se cu numele de Lavrentie, s-a învrednicit mai târziu de darul preoţiei. Apoi, împreună cu câţiva ucenici, a întemeiat o vestită sihăstrie de călugări în codrii Rădăuţilor, ce se chema, după numele său „Schitul Laura” (Lavra) sau „Mănăstirea Sfântului Lavrentie”.

În obştea sa, cuviosul Lavrentie a format mulţi ucenici cu viaţă aleasă, printre care se număra şi Sfântul Daniil Sihastrul.

În Schitul Laura, însuşi cuviosul Lavrentie s-a nevoit şi a avut o trăire aşa de înaltă, încât s-a învrednicit de la Dumnezeu de darul facerii de minuni. Că pe mulţi bolnavi îi vindeca cu rugăciunea sa şi era tuturor părinte, sfetnic, dascăl şi ocrotitor.

După întemeierea Episcopiei de Rădăuţi, auzind domnul Moldovei, Alexandru cel bun de nevoinţa sa, l-a rânduit episcop al acestui scaun. Şi a păstorit cu multă înţelepciune turma lui Hristos câţiva ani de zile, învăţând pe toţi dreapta credinţă şi făcându-se tuturor pildă de sfinţenie. Apoi, râvnind iarăşi vieţii sihăstreşti, s-a retras din scaun şi s-a făcut schimonah cu numele de Leontie, ajungând cel mai vestit sihastru şi părinte duhovnicesc din nordul Moldovei. Deci, mai trăind puţin şi uimind pe toţi cu smerenia, cu nevoinţa şi cu darul minunilor pe care le făcea, şi-a dat sufletul cu pace în mâinile Domnului.

Mai târziu, proslăvindu-se prin oarecare minuni şi fiind găsit în mormânt cu trupul întreg şi nestricat, s-a aşezat cu cinste în biserica episcopală din Rădăuţi spre închinarea tuturor, unde mulţi credincioşi primeau sănătate şi mângâiere la sfintele sale moaşte, ajungând vestit până dincolo de hotarele Moldovei.

În anul 1639, prădându-se biserica, au dispărut şi moaştele Sfântului Leontie din Rădăuţi. Unii cred că au fost luate de năvălitori. Alţii spun că au fost îngropate de călugări în biserică, în anul 1783, odată cu desfiinţarea mănăstirii. Însă, locul unde se află astăzi, singur Dumnezeu îl ştie.

În anii 1621-1622, un vestit teolog ucrainean, ieromonahul Zaharia Kopystenski din Kiev, scria despre el: „În Rădăuţi, în episcopie, Sfântul Leontie făcătorul de minuni zace cu trupul întreg...”.

Sfinte prea cuvioase Părinte Leontie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 98-99)

Sinaxar - Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuți - 1 iulie

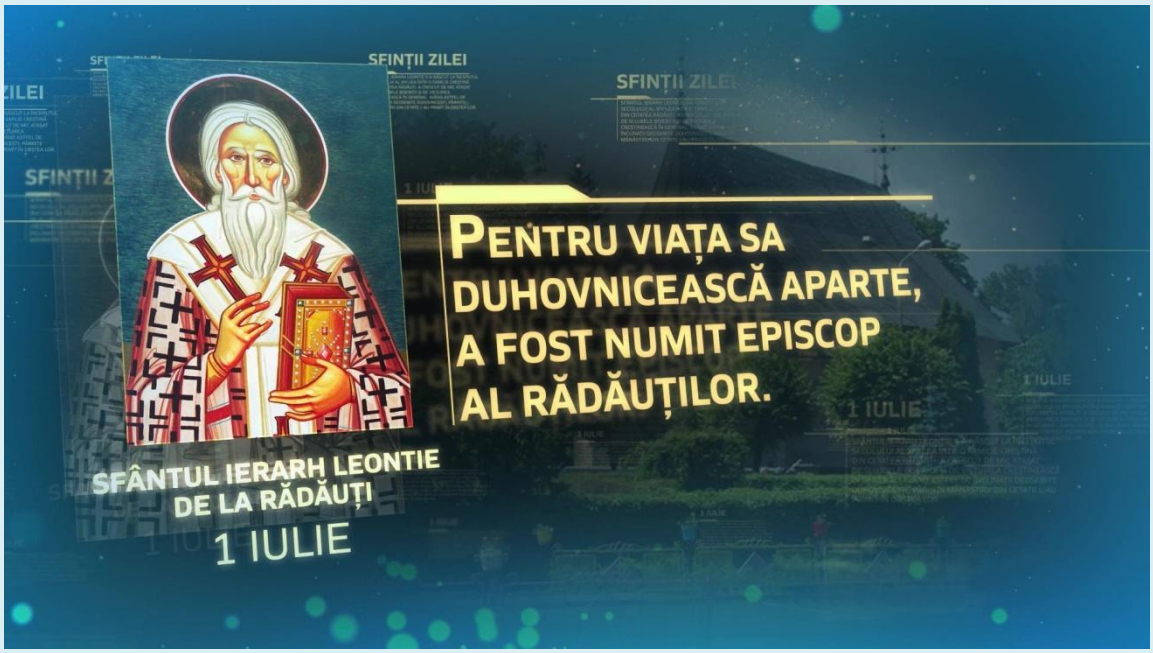

https://www.trinitas.tv/sfantul-ierarh-leontie-de-la-radauti-1-iulie-2/

***

Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuți este un model de păstorire, sfințenie și viață duhovnicească. Creștinii din toată țara vin și se închină sfintelor sale moaște aflate în biserica Mânăstirii Bogdana din Rădăuți.

Sfântul ierarh Leontie s-a născut la începutul secolului al XIV-lea într-o familie creștină din cetatea Rădăuți. A crescut de mic atașat de slujbele Bisericii și de viețuirea creștinească în general. Având astfel de înclinații deosebite duhovnicești, părinții mânăstirii din cetate l-au primit în obștea lor.

În mânăstire a dus o viață smerită, în ascultare desăvârșită. A fost călugărit cu numele Lavrentie. După o perioadă în care și-a pus la încercare răbdarea și iubirea de fratele în viețuirea de obște, vrând să adâncească nevoințele sale, Lavrentie a luat binecuvântare de la starețul său pentru a merge să se nevoiască într-o sihăstrie, undeva în apropierea Mânăstirii Putna.

Aici s-a nevoit cu alți câțiva părinți, sporind duhovnicește în noul tip de viețuire monastică pe care și-o alesese. Părinții din acea sihăstrie erau căutați de lume, încât vestea lor ajungând până la Iosif Mușat mitropolitul de atunci al Moldovei, acesta a venit și a sfințit biserica acelui schit. În momentul sfințirii l-a hirotonit pe

Lavrentie preot, numindu-l totodată egumen, după voința exprimată a părinților sihăstriei.

În această obște s-a nevoit și Sfântul Daniil Sihastrul sub ascultarea Sfântului Leontie.

Pentru viața sa duhovnicească aparte, Lavrentie a fost chemat la demnitatea slujirii arhierești devenind episcop al Rădăuților. A rămas un aspru nevoitor, însă a slujit episcopia cu înțelepciune pastorală și multă dedicație. În zilele păstoririi sale creștinii și preoții aflați sub omoforul său au avut parte de povețe duhovnicești venind de la un om plin de har și de cunoaștere ale celor duhovnicești.

După o păstorire arhierească îndelungată, pentru slăbiciunea trupului său s-a retras din scaun revenind la liniștea viețuirii sihăstrești, în mânăstirea sa, Laura.

Acum a primit schima mare, luând numele de Leontie. Și-a continuat viețuirea duhovnicească până în ziua în care a trecut la Domnul. A rânduit ca următorul egumen să fie Sfântul Daniil Sihastrul.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât în anul 1992 canonizarea Sfântului Leontie de la Rădăuți. În același an s-a proclamat oficial canonizarea, fiind rânduită ca dată de prăznuire ziua de 1 iulie.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuţi; Sfinţii mucenici, doctori fără de arginţi şi făcători de minuni Cosma şi Damian, cei din Roma

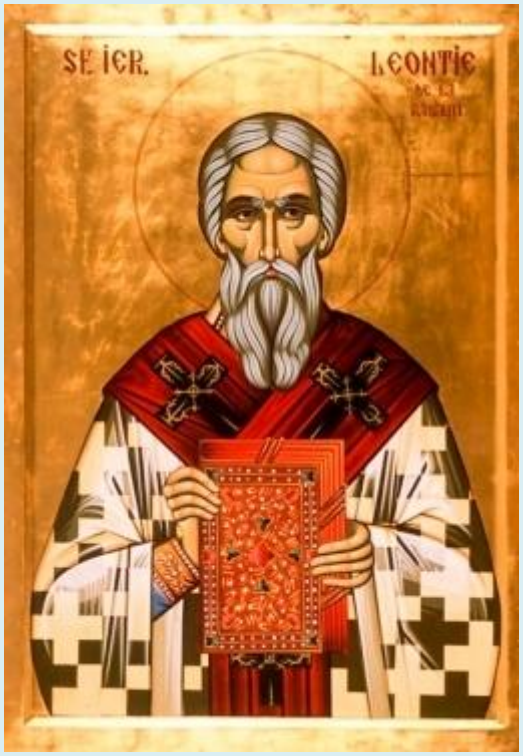

Sfântul Leontie s-a născut în sec. al 14-lea în Rădăuţi. A fost tuns în monahism cu numele Lavrentie la Mănăstirea Bogdana, iar mai târziu s-a retras la o sihăstrie în Valea Putnei, unde a avut mulţi ucenici.

În anul 1402, în timpul domnitorului Alexandru cel bun, este ales episcop al nou înfiinţatei eparhii a Rădăuţilor, unde a păstorit făcând milostenie şi împărtăşind povăţuiri tuturor.

S-a retras la bătrâneţe din scaunul episcopal şi a mers la schitul pe care-l întemeiase. Înainte de moarte a cerut să fie tuns schimnic, luând numele Leontie.

Sfintele sale moaşte se află în biserica Mănăstirii Bogdana din Rădăuţi.

***

Tot astăzi pomenim pe Sfinţii mucenici, doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, care erau din cetatea Romei şi au trăit în zilele împăratului Carin (283-285), fiind

fraţi după trup. Erau doctori şi vindecau fără plată, când au fost judecaţi de prigonitori pentru credinţa lor creştină.

Eliberaţi la scurt timp, au fost omorâţi cu pietre de dascălul păgân care îi învăţase medicina şi care nu le putea răbda slava pe care o aveau aceştia de la oameni pentru bunătatea lor.

Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuți; Sfinții mucenici doctori fără de arginți Cosma și Damian, cei din Roma

Sfântul Leontie s-a născut în secolul al XIV-lea, în Rădăuţi, din părinţi creştini dreptmăritori. De tânăr a intrat în cinul monahal la Mănăstirea Bogdana din Rădăuţi, primind numele de Lavrentie.

Mai târziu, s-a retras în sihăstrie, pe Valea Putnei, unde se nevoiau mulţi călugări îmbunătăţiţi, care l-au îndrumat în viaţa duhovnicească. În jurul lui s-au adunat mulţi ucenici. Pentru aceasta cuviosul Lavrentie a întemeiat schitul Laura (Lavra) care va deveni cunoscut cu numele de Schitul lui Lavrentie, prima sihăstrie cunoscută din nordul Moldovei.

Cuviosul Lavrentie a devenit apoi egumen al acestei obşti monahale în creştere. Potrivit tradiţiei, la acest schit avea să se aşeze mai târziu şi Sfântul Daniil Sihastrul, sub povăţuirea egumenului Lavrentie.

În anul 1402, domnitorul Alexandru cel bun (1400-1432) întemeiază Episcopia Rădăuţilor. Astfel, biserica Mănăstirii Bogdana a devenit catedrală episcopală. Cuviosul Lavrentie, fiind cunoscut de domnitor, cler şi mitropolitul Sucevei, a fost ales ierarh al noii Episcopii.

Deşi nu îşi dorea aceasta, el a primit hotărârea cu smerenie, lăsând în locul său, ca egumen al schitului Laura, pe cuviosul Daniil Sihastrul, ucenicul său.

Ca episcop al Rădăuţilor, Lavrentie a rămas om al rugăciunii şi al dragostei de aproapele, făcând milostenie şi împărtăşind povăţuiri şi cuvinte de mângâiere tuturor.

Ajuns la bătrâneţe, s-a retras din scaunul episcopal şi a mers la schitul pe care îl întemeiase, nevoindu-se mai departe în pustnicie.

Pentru râvna sa duhovnicească, episcopul Lavrentie a ajuns la măsura desăvârşirii, fiind binecuvântat cu darul înainte-vederii şi cu cel al vindecărilor. Cunoscându-şi mai dinainte sfârşitul său, el a cerut să fie tuns în chipul schimniciei, primind numele de „schimonahul Leontie”.

Chemându-i la el apoi pe toţi fraţii şi ucenicii, şi-a luat rămas-bun de la obşte, apoi şi-a dat cu pace sufletul în mâinile Domnului. A fost înmormântat de ucenicii săi în biserica din lemn a schitului Laura, ctitoria sa.

La mormântul lui veneau mulţi credincioşi să se închine, iar acolo se săvârşeau şi multe vindecări de boli. La auzul acestor vindecări, credincioşii şi clerul Episcopiei de la Rădăuţi au cerut mitropolitului Moldovei binecuvântare ca să strămute sfintele moaşte ale Sfântului ierarh Leontie în catedrala episcopală.

Mitropolitul Moldovei a încuviinţat, astfel că sfintele moaşte au fost aduse în catedrala din Rădăuţi şi aşezate în partea dreaptă a naosului. Şi aici veneau zilnic mulţi credincioşi şi primeau vindecare de boli şi ajutor în necazuri.

În anul 1639, oraşul Rădăuţi a fost jefuit de o ceată de tâlhari veniţi de dincolo de hotarele de nord ale Moldovei. În vremea acestei năvăliri au fost ascunse moaştele Sfântului ierarh Leontie şi n-au mai fost găsite multă vreme. O parte din ele au fost redescoperite la sfârşitul secolului trecut.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât în anul 1992 să cinstească aşa cum se cuvine pe Sfântul Leontie de la Rădăuţi, înscriindu-l în rândul Sfinţilor, cu zi de prăznuire la 1 iulie.

Moaştele Sfântului ierarh Leontie au fost puse în raclă şi aşezate în biserica Mănăstirii Bogdana din Rădăuţi, unde aduc şi astăzi duhovnicească mângâiere şi ajutor de sus, celor ce cheamă cu credinţă şi evlavie pe Sfântul Leontie.

Pentru rugăciunile lui, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

***

Sfinții Cosma și Damian, frați după trup, s-au născut în Roma și au trăit în secolul al IV-lea. Ei au fost crescuți în buna credință creștinească de către mama lor Teodota.

Tatăl lor era păgân, iar mama lor, Teodota, era creștină. Rămasă văduvă, mama i-a învățat pe frații Cosma și Damian să-și iubească aproapele. Au studiat la școli vestite și au devenit doctori iscusiți, vindecând oameni și animale, fără să primească plată pentru munca lor. Singura lor plată era ca cel tămăduit să creadă în Hristos, de la care venea tămăduirea.

Pe lângă darul vindecărilor, făceau bine tuturor deoarece își vindeau averile moștenite și le împărțeau săracilor, hrăneau pe cei flămânzi, îmbrăcau pe cei goi, și tot felul de milă și de îndurare arătau spre cei săraci și lipsiți.

Atunci când vindecau pe cei bolnavi le spuneau acestora: „Noi numai mâinile le punem pe voi, iar cu puterea noastră nimic nu putem să facem, ci pe toate le lucrează tăria cea atotputernică a lui Hristos, Unuia adevăratului Dumnezeu, întru Care de veți crede cu neîndoire, îndată sănătoși veți fi„. Și aceia crezând, câștigau sănătate. Și așa în toate zilele întorcându-se mulți de la păgânătatea închinării de idoli, se apropiau de Hristos.

Săvârșind multe minuni în numele lui Dumnezeu li s-a dus vestea în toată zona. Mergând în satul natal, au fost primiți cu bucurie deoarece locuitorii de aici au auzit de minunile și tămăduirile făcute de acești sfinți, în numele lui Dumnezeu.

În acest sat se afla un doctor de la care Sfinții Cosma și Damian au învățat știința medicinii, însă văzând slava de care se bucurau cei doi acesta a căzut în păcatul invidiei fapt pentru care i-a chemat să strângă împreună plante medicinale și, fiind în loc pustiu, i-a ucis. Astfel cei doi au primit moarte mucenicească.

Mai multe mănăstiri, biserici și capele de spital au hramuri închinate celor doi sfinți tămăduitori.

La Institutul Clinic Fundeni se sărbătoresc ocrotitorii bisericii, precum și la Spitalul Clinic de boli infecțioase și tropicale „Dr. Victor Babeș”.

Mai sunt sărbătoriți la Biserica „Sfinților Doctori fără de arginți Cosma și Damian” din incinta Spitalului „Schuller” din Ploiești, precum biserica de la Maternitatea Bucur sau la capela primei maternități din București, care se află în incinta Maternității Filantropia.

Capela a fost înființată deodată cu spitalul, în anul 1813, datorită donațiilor boierilor, clericilor, negustorilor și din veniturile mănăstirilor Arnota și Govora. De asemenea, a contribuit și doctorul în medicină și filosofie Constantin Caracaș. Maternitatea de la Filantropia a fost înființată în 1881-1883, prima și singura maternitate din București la acea vreme.

Parohia „Acoperământul Maicii Domnului” - Titan are al doilea hram închinat Sfinților mucenici, doctori fără de arginți, Cosma și Damian.

Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuţi – Sfinte moaşte

Părticele din Moaştele Sfântului se află la:

- Mănăstirea Bogdana din Rădăuţi, jud. Suceava.

Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuţi (sec. XIV-XV)

Sfântul ierarh Leontie s-a născut în nordul Moldovei, nu departe de Rădăuţi. Părăsind casa părintească, şi-a închinat viaţa lui Hristos, primind numele de Lavrentie, şi a întemeiat o mănăstire în satul numit astăzi Laura, adică Lavra, nu departe de Mănăstirea Putna. Aici a dus viaţa pustnicească împreună cu ucenicii săi, printre care cel mai vestit era cuviosul Daniil Sihastrul, care s-a învrednicit să fie duhovnicul fericitului voievod Ştefan cel mare şi sfânt.

Cu rânduiala lui Dumnezeu, Sfântul Leontie a fost hirotonit episcop al Rădăuţilor, unde s-a nevoit cu multă osârdie să vestească Evanghelia lui Hristos şi să tragă pe toţi la calea mântuirii.

Ajungând la adânci bătrâneţi, şi-a dat sufletul în mâinile lui Hristos, fiind plâns de tot poporul pentru dragostea şi blândeţea lui. Ucenicii săi i-au aşezat sfintele sale moaşte în pronaosul Mănăstirii Bogdana din Rădăuţi.

Aici mulţi bolnavi şi suferinzi dobândeau sănătate şi împlinirea cererilor lor. Veneau credincioşi, atât din împrejurimi, cât şi de departe, încât vestea minunilor cuviosului se răspândise chiar şi peste hotarele Moldovei.

Un învăţat teolog de la Kiev, ieromonahul Zaharia Kopystenski, enumerând sfinţii ortodocşi din ţările vecine, scria în anii 1621-1622 în cartea sa Palinodia: La români, în Rădăuţi, în Episcopie, Sfântul Leontie, făcătorul de minuni, zace cu trupul întreg.

La 1 iulie, ziua de prăznuire, se făcea mare pelerinaj la moaştele sfântului.

În tradiţia populară se păstrează şi astăzi un cântec al bătrânilor, în care se cinstea Sfântul Leontie:

“Soarele răsare
Slujba-i slujba mare,
Sânta mănăstire
Plină-i de omenire.
Moaştele lucesc,
Bine-amirosesc;
Câţi îs lângă ele
Scapă de boli rele.
Câţi din Rădăuţi
Scapă de boli iuţi".

În anul 1639, o ceată de tâlhari a furat racla cu moaştele sfântului, dar pelerinajele credincioşilor au continuat până în 1783, când ocupanţii austrieci au desfiinţat Mănăstirea Bogdana.

Moaştele Sfântului Leontie de la Rădăuţi împreună cu ale Sfântului Ioan cel nou de la Suceava au întărit în credinţă şi au alinat suferinţele sufleteşti ale creştinilor moldoveni timp de peste două secole. După răpirea lor, Dumnezeu a binecuvântat Moldova cu alt odor de mare preţ, racla cuvioasei Parascheva, adusă în vara anului 1641.

Leontie de la Rădăuţi – Moaştele şi proslăvirea ca sfânt

Racla cu moaştele Sfântului ierarh Leontie de la Rădăuţi şi ale Sfântului Teodosie de la Brazi (Mănăstirea Bogdana)

Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuţi a fost un călugăr râvnitor şi episcop de Rădăuţi din secolele XIV-XV. Este sărbătorit în Biserica Ortodoxă Română în ziua de 1 iulie.

Moaştele

La mormântul cuviosului Leontielui veneau mulţi oameni să se închine, iar acolo se săvârşeau şi multe vindecări de boli.

Auzind despre aceste vindecări, credincioşii şi clerul episcopiei de la Rădăuţi au cerut mitropolitului Moldovei binecuvântare ca să strămute sfintele moaşte ale Sfântului ierarh Leontie de la Rădăuţi în catedrala episcopală. Mitropolitul a încuviinţat, astfel că sfintele moaşte aduse în catedrala din Rădăuţi şi aşezate în

partea dreaptă a naosului. Şi aici veneau zilnic mulţi credincioşi şi primeau vindecare de boli şi ajutor în necazuri.

Vestea despre Sfântul ierarh Leontie se răspândise dincolo de hotarele Moldovei. Astfel, într-o carte din anul 1622 numită Palinodia, scrisă de un teolog ucrainean, ieromonahul Zaharia Kopîstenski, se aminteşte că moaştele Sfântului se găseau încă în biserica episcopală din Rădăuţi.

În anul 1639, oraşul Rădăuţi a fost jefuit de o ceată de tâlhari veniţi de dincolo de hotarele de nord ale Moldovei, aceştia furând, între altele, şi racla cu moaştele Sfântului ierarh Leontie. Moaştele sfântului n-au mai fost găsite multă vreme. O parte din moaştele Sfântului au fost redescoperite ca urmare a unor cercetări arheologice de la sfârşitul secolului trecut.

Apoi, când în anul 1783, Moldova de nord a fost ocupată de trupele austriece, mănăstirea Bogdana a fost desfiinţată, călugării risipiţi, iar biserica transformată în biserică de parohie, astfel că, în timp, cultul Sfântului Leontie s-a pierdut. Ulterior, şi biserica schitului Laura a devenit biserica parohială a satului Laura.

Proslăvirea ca sfânt

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât în anul 1992 să reînvie cultul Sfântului Leontie de la Rădăuţi. În acelaşi an s-a făcut proslăvirea sa ca sfânt, fiind rânduită ca dată de prăznuire a acestuia ziua de 1 iulie.

Moaştele Sfântului ierarh Leontie, împreună cu cele ale Sfântului Teodosie de la Brazi, au fost puse într-o raclă şi reaşezate în biserica mănăstirii Bogdana din Rădăuţi.

Adrian Agachi - Sfântul ierarh Leontie, odorul de mult preţ al cetăţii Rădăuţilor

La 1 iulie Biserica pomeneşte pe Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuţi, unul dintre primii cuvioşi vieţuitori în pământul Moldovei la sfârşitul secolului al XIV-lea şi începutul celui următor. Datorită vieţii alese şi rugăciunilor sale care aveau darul vindecării de boli şi neputinţe, evlavia populară l-a cinstit ca pe un adevărat sfânt încă din timpul vieţii, păstrându-i cu mare cinste moaştele după ce s-a mutat la Domnul. Astfel, în lucrarea „Palinodia“, alcătuită de teologul ucrainean Zaharia Kopistenski prin anii 1621-1622, se aminteşte că, „la Rădăuţi, în episcopie, Sfântul Leontie, făcătorul de minuni, zace cu trupul întreg“, la moaştele sale având loc, an de an, la 1 iulie, un pelerinaj.

Despre Sfântul Leontie tradiţia spune că s-a născut în nordul Moldovei, nu departe de Rădăuţi, într-o familie creştină evlavioasă. În cetatea Rădăuţilor, Biserica „Sfântul Nicolae“ a fost zidită de voievodul Bogdan I (1359-1365), ca mulţumire adusă lui Dumnezeu pentru izbânda în luptele purtate pentru a pune bazele unui stat liber şi independent la răsărit de Carpaţi, în Ţara Moldovei. Acest lăcaş a fost mediul în jurul căruia cuviosul Leontie a învăţat carte şi a deprins dragostea pentru cele sfinte, locul în care a făcut primii paşi către tainele lui Dumnezeu. Aici avea să ucenicească pe lângă cuvioşii sihaştri ce se nevoiau în pădurile seculare de pe valea Putnei, ducându-le acestora hrană trupească şi primind în schimb hrană spirituală. Văzând frumuseţea vieţii monahale, a ales calea Mănăstirii Bogdana, a cărei obşte s-a format tocmai în jurul ctitoriei voievodale a Bisericii „Sfântul Nicolae“, la umbra căreia crescuse. La tunderea în monahism a primit numele Lavrentie, adunând în jurul său numeroşi ucenici ce l-au ales drept îndrumător. După primirea harului preoţiei, cuviosul Lavrentie s-a retras în Codrii Rădăuţilor, continuându-şi viaţa de sfinţenie în sihăstrie.

Schitul lui Lavrentie - prima sihăstrie cunoscută în nordul Moldovei

Către sfârşitul secolului al XIV-lea, cuviosul Lavrentie, împreună cu ucenicii săi, a înălţat o biserică din lemn într-o poiană, a ridicat chilii şi a pus rânduială de slujbă sihăstrească într-un schit, ce avea să fie numit „Schitul lui Lavrentie“ sau „Schitul Laura“. Auzind acestea, mitropolitul Moldovei, Iosif Muşat, a sfinţit biserica ridicată, numind pe cuviosul Lavrentie stareţ al schitului şi părinte duhovnicesc al tuturor sihaştrilor ce se nevoiau pe valea Putnei. Pravila hotărâtă de egumenul Lavrentie pentru obştea lavrei era următoarea: hrană o singură dată în zi, la asfinţitul soarelui, afară de sărbători; somn de trei-patru ore pe noapte, iar de la miezul nopţii până dimineaţă - priveghere în biserică, după rânduiala Sfântului Munte şi tradiţia pustnicească. Ziua, monahii se îndeletniceau cu „rucodelia“, acel lucru de mână specific Patericului, ce împletea munca fizică şi rugăciunea inimii. Din secolul al XVII-lea, vechiul schit devine metoc al Mănăstirii Putna, iar, ulterior, biserica schitului avea să devină biserică de parohie. Pe locul unde a fost „Sihăstria lui Lavrentie“, astăzi se află satul Laura, comuna Vicovul de Sus, din judeţul Suceava.

Cuviosul Daniil Sihastrul, ucenic al Sfântului Leontie

Pe când era în Mănăstirea „Sfântul Nicolae“ din Rădăuţi, cuviosul Lavrentie şi-a apropiat drept ucenic pe un tânăr, Dumitru, care la vârsta de 16 ani a ales să intre în monahism, primind numele David. Ieromonahul David avea să-şi urmeze învăţătorul la schitul întemeiat de acesta în liniştea Codrilor Rădăuţilor. După ce a vieţuit o perioadă în Mănăstirea Sfântului Lavrentie, a primit de la egumen binecuvântare şi a îmbrăcat marele şi îngerescul chip al schimniciei, primind schima cea mare şi schimbându-i-se numele din David în Daniil. Cu puţin timp înainte de anul 1450, s-a retras în codrii de pe valea pârâului Secu, unde s-a nevoit timp de paisprezece ani, iar mai apoi, în nordul Moldovei, aproape de Putna, pe malul pârâului Viţeul, unde dăinuieşte până astăzi chilia-i dălţuită în piatră. Şi spune Tradiţia că nu erau alţi sihaştri mai sporiţi decât Lavrentie şi fiul său duhovnicesc, Daniil, căci amândoi s-au învrednicit de la Dumnezeu cu darul mai înainte-vederii şi al facerii de minuni, alergând la ei numeroşi bolnavi pentru a afla vindecare.

Cuviosul Lavrentie, de la cârja arhierească la marea schimă monahicească

Prin strădania domnitorului Alexandru cel bun, s-a întemeiat Episcopia Rădăuţilor, biserica Mănăstirii „Sfântul Nicolae“ devenind, astfel, Catedrală episcopală. Şi rămânând vacant scaunul arhieresc, mitropolitul Sucevei, clerul şi credincioşii au

ales episcop al Rădăuţilor pe cuviosul Lavrentie. Întors la mănăstirea sa de metanie acum ca arhiereu, şi-a continuat viaţa de priveghere monastică împletită cu slujirea Bisericii, împlinindu-şi datoria de arhipăstor al sufletelor credincioşilor din eparhie. Simţindu-se departe de liniştea sihăstriei şi fiind înaintat în vârstă, a decis să se retragă din scaunul episcopal şi să se întoarcă în mijlocul ucenicilor săi.

Reîntors în obştea Schitului Laura, al cărei organizator era, cuviosul s-a mai ostenit câţiva ani în post şi rugăciune, ajungând la măsura desăvârşirii. Având darul de a-şi cunoaşte dinainte sfârşitul, a cerut să primească marea schimă monahală, primind numele de schimonahul Leontie. Şi adunând pe fiii săi duhovniceşti, le-a dat multe sfaturi şi le-a rânduit egumen şi părinte spiritual pe cuviosul Daniil Sihastrul, ucenicul său. Şi sărutându-i cu pace, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului, fiind înmormântat de ucenicii săi în biserica din lemn a Schitului Laura, unde au început să aibe loc minunate vindecări de boli.

„Canonizat“ de evlavia populară

Vestea minunilor ce se săvârşeau la mormântul fericitului Leontie de la Laura s-a răspândit în întreaga ţară, credincioşii ajungând a cere mitropolitului Moldovei să accepte scoaterea din pământ a odoarelor duhovniceşti şi strămutarea lor în Catedrala episcopală de la Mănăstirea „Sfântul Nicolae“ (Bogdana) din Rădăuţi. În dangăt de clopote şi în cântări de laudă, mulţime de clerici şi credincioşi au purtat moaştele Sfântului Leontie către Catedrala episcopală, aşezându-le în partea dreaptă a naosului. Zi de zi, oamenii în nevoi îşi aflau alinarea şi izbăvirea din necazuri, închinându-se pentru mijlocirea Sfântului către Dumnezeu. Drumul vechii catedrale muşatine a fost numit, în popor, „Drumul Sfântului“, bătut de credincioşi în pelerinaje şi procesiuni, la nevoie.

Tradiţia mărturiseşte că Sfântul Leontie era prăznuit la 1 iulie, zi în care, după săvârşirea Sfintei Liturghii, se oferea o masă pentru pelerini, săraci şi orfani, cunoscută în popor sub numele de „praznicul Sfântului“. Timp de două secole, cetatea Rădăuţilor şi-a cinstit ocrotitorul, de pe la anul 1430 până la 1639, când oraşul a fost prădat de tâlhari, iar sfintele moaşte au fost tăinuite.

Legenda spune că monahii, aflând de apropierea tâlharilor, au ascuns moaştele Sfântului chiar sub locul unde erau depuse, în naos, în faţa tabloului votiv al ctitorilor mănăstirii.

Ziua de 1 iulie a fost prăznuită cu aceeaşi evlavie, pelerinajul credincioşilor a continuat an de an, până în vara anului 1783, când stăpânirea austriacă a desfiinţat

Mănăstirea Bogdana, transformând-o în biserică de parohie. Fără obştea călugărilor care sporea cultul Sfântului cu rugăciune continuă, vechea tradiţie s-a pierdut, păstrându-se doar reminiscenţe în evlavia bătrânilor, în poveşti populare sau în folclorul local.

O serie de cercetări arheologice efectuate între anii 1974-1977 aveau să scoată la iveală odorul de mare preţ, care nu părăsise nici o clipă lăcaşul în care Sfântul Leontie a învăţat carte şi a primit voturile monahale şi cârja arhierească.

Abia în anul 1991 moaştele Sfântului Leontie au putut fi aşezate într-o raclă, la loc de cinste, pentru a fi venerate de credincioşi, conform Tradiţiei de veacuri.

Ceea ce credincioşii au cinstit de secole, Biserica a confirmat. Astfel, în şedinţa de lucru din 20 iunie 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea oficială a Sfântului ierarh Leontie de la Rădăuţi şi includerea sa în calendarul creştin ortodox, cu data de prăznuire 1 iulie.

Cântec popular pentru Sfântul Leontie

În tradiţia populară se păstrează şi astăzi un cântec al bătrânilor în care era cinstit Sfântul Leontie:

„Soarele răsare,
Mănăstire mare
Cu vlădica-n frunte
Cine să-l asculte?

Călugării mii
Iesă din chilii
Cu egumenul
Şi cu dichiul
Mi se înşirară
Pe prispă afară

Şi mări-ncepură
A cânta din gură
Un călugăraş
Cântă mai pe nas,
Iar egumenul
Ţine isonul.

Pe vlădică-apoi
Îl luară doi
De mi-l îmbrăcară
În strai nou de vară
Şi cârjă mi-i dară.

Apoi toţi intrară
Pe uşi în altară.
Soarele răsare,
Slujba-i slujbă mare,
Sfânta mănăstire
Plină-i de-omenire.

Moaştele lucesc,
Bine-amirosesc;
Câţi îs lângă ele
Scapă de boli grele.

Câţi din Rădăuţi
Scapă de boli iuţi;
Numai Domnul ştie,
Slava Lui să fie
De-acum pe vecie!“

(Adrian Agachi / în Ziarul Lumina - Miercuri, 01 iulie 2009)

Nicolae Pascal - Comoara călugărilor de la mănăstirea Bogdana

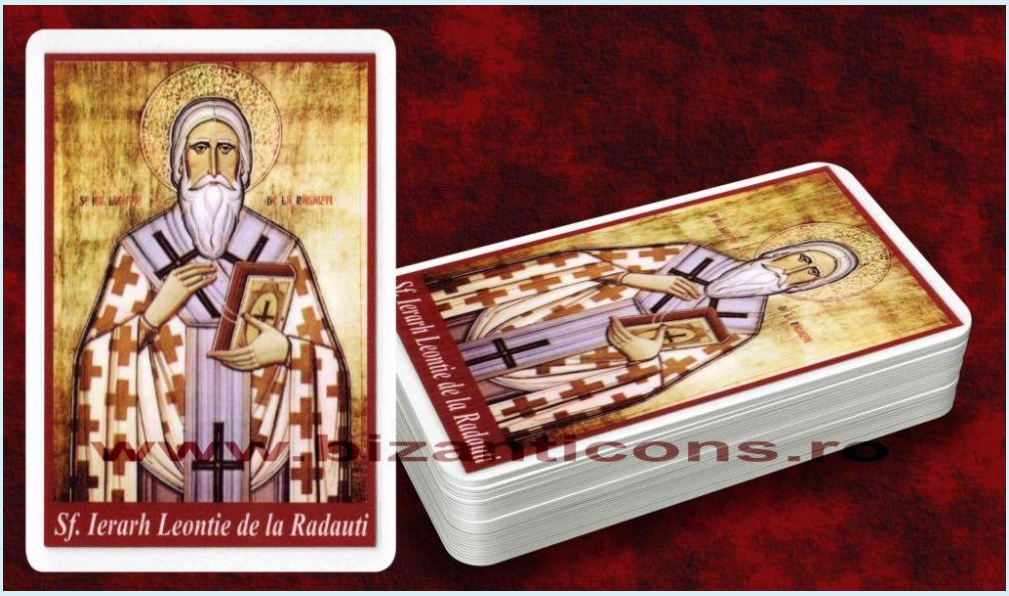

Într-una din zilele anului 1639, Rădăuţiul era în flăcări. Lumea fugea îngrozită pe străzi, bărbaţi şi femei cu copii în cârcă, ce ţipau cât îi ţinea gura, cei mai mărişori prinzându-se de veşmintele mamelor, fără să mai simtă durerea din tălpile rănite de pietrele de pe uliţele colbăite. Animalele scăpate fugeau înnebunite, parcă fugărite de fiare. Peste tot numai fum, iar focul părea că mistuie întreg oraşul. Sărăcimea căuta cu disperare să-şi salveze pielea, iar cei mai înstăriţi încercau să ascundă ori să ia cu ei ce se mai putea salva. Nimeni nu ştia cine sunt năvălitorii şi de unde au apărut. Însă, tuturor le era clară intenţia asediatorilor: jaful.

La mănăstirea Bogdana, însă, era slujbă. Cineva obişnuit cu atmosfera de la slujbele mănăstirii, însă, şi-ar fi putut da seama că înăuntrul bisericii, pe lângă slujbă, se mai petrecea ceva. Din timp în timp, câţiva călugări mai vânjoşi, îmbrăcaţi cu straie largi, ieşeau din biserică, dar aveau un pas apăsat, de parcă ar fi cărat cine ştie ce povară.

Călugării au auzit din timp despre grozăvia care se petrecea în oraş, dar măcar se bucurau, dacă s-ar mai putea spune aşa, că atacatorii nu sunt turci şi, cu toate că urma jaful, ştiau că biserica nu va fi incendiată. Pentru că timpul era foarte scurt, au hotărât ca imediat să înceapă slujba privegherii şi să ascundă comoara cea mai valoroasă a mănăstirii: moaştele Sfântului Leontie. Dar unde să le ascunzi, când oraşul, curtea roiau de lume, iar biserica era şi ea, plină ochi?

Legenda spune că monahii s-au adunat ciorchine în naos, în faţa tabloului votiv, încât nimeni nu-şi putea da seama ce se întâmplă în mijloc. Au ferit lespezile de piatră de pe pardoseală şi au început să sape. Pământul scos era pus în traiste, iar călugării mai voinici le doseau pe sub largile rase şi le răsturnau prin dosul chiliilor, chiar în chilii, fără să-i vadă nimeni. După câteva ore, când privegherea era pe sfârşite, iar moaştele sfântului erau bine tăinuite, au apărut şi tâlharii. Cât de mare a fost jaful ori câţi vor fi pierit de sabie nu se mai ştie, însă istoria a lăsat câteva indicii că, într-adevăr, în acea zi nefastă din 1639, Rădăuţiul nu a cunoscut milă.

Însuşi Vasile Lupu, domnitorul Moldovei din acei ani, a venit la Rădăuţi să vadă ce s-a întâmplat, şi tulburat de distrugerile văzute, ar fi spus cu tristeţe: „Domnia mea a văzut pe acea Sfântă Episcopie lipsită de oameni şi prădată de tâlhari“.

Curios este că, după acea invazie, moaştele sfântului Leontie au fost considerate pierdute, la fel ca toate odoarele prădate, semn că nimeni din cei care au plănuit ori au îngropat sfintele moaşte nu a mai rămas în viaţă.

A rămas doar o legendă, pe alocuri obscură, despre o comoară îngropată în graba mare de călugări, în timpul unei privegheri.

Legenda se confirmă

Între anii 1974-1977, la biserica Mănăstirii Bogdana, cea mai veche biserică de piatră din Moldova, ctitorită de Bogdan I, întemeietorul statului feudal Moldova, s-au efectuat cercetări arheologice şi, din întâmplare sau poate chiar ispitiţi de legendă, arheologii au ferit lespezile de sub tabloul votiv, iar ce au găsit i-au pus într-o mare încurcătură.

Indiciile găsite de arheologi, în măsură să permită datarea mormântului erau contradictorii, unele indicând secolele XIV-XV, altele prima parte a secolului al XVII-lea.

Adunând şi punând cap la cap tot felul de informaţii, misterul osemintelor necunoscute a fost elucidat. Elementele din veşmintele găsite în mormânt plasau vechimea osemintelor în secolelor XIV-XV, iar acoperământul de mormânt era, fără nici un dubiu, de la începutul veacului al XVII-lea. Nu mai încăpea nici o îndoială: fuseseră descoperite moaştele sfântului Leontie, primul episcop de Rădăuţi, socotite pierdute timp de 350 de ani. Indiciile arheologice erau întărite şi de menţiunea găsită în manuscrisele ieromonahului kievean Zaharia Kopâstenski,

care spunea că „moaştele sfântului Leontie au stat în biserică în naos, în partea dreaptă, sub tabloul ctitoricesc“.

Cu alte cuvinte, în graba mare de a salva de la pângărire nepreţuitele relicve ale mănăstirii, monahii le-au ascuns chiar sub locul unde erau aşezate de obicei, poate tocmai pentru a atrage cât mai puţin atenţia celor prezenţi la acea priveghere.

Moaştele sfântului Leontie, din nou la lumină

E lesne de înţeles că fiind plină epoca comunistă, o asemenea descoperire nu putea fi mediatizată. Toate elementele cu valoare arheologică din mormânt au fost ridicate, dar mormântul a fost din nou închis, pentru încă un sfert de veac.

În 1991, s-a hotărât redeschiderea mormântului şi repunerea moaştelor Sfântului Leontie la loc de cinste, pentru a putea fi venerate de credincioşi, aşa cum se întâmpla cu mai bine de 350 de ani în urmă.

Actualul stareţ al Mănăstirii Bogdana, părintele Iustin Dragomir, îşi aminteşte de momentul exhumării moaştelor, eveniment la care au participat, pe lângă mai mulţi preoţi, PS Gherasim Putneanul şi fostul stareţ al mănăstirii, arhimandritul Teodor Pavlo, ambii trecuţi la Domnul între timp. Tot părintele Iustin ne-a spus că, spre surprinderea tuturor celor prezenţi, moaştele nu erau întregi, ci doar numai porţiuni.

Cine a fost Sfântul Leontie

Sfântul Leontie s-a bucurat dintotdeauna de o evlavie deosebită din partea bucovinenilor. Chiar mai mult decât atât, cu doar câţiva ani înainte de tragedia din 1639, acelaşi ieromonah kievean, Zaharia Kopâstenski, de care am amintit şi mai înainte, vorbea despre marele pelerinaj care avea loc an de an, la 1 iulie, la Rădăuţi, la moaştele Sfântului Leontie, la care veneau nu numai români, ci şi ucraineni şi alte neamuri. Drumul care ducea la mănăstire, adică cel pe care veneau pelerinii la Sfântul Leontie, se numea „Drumul Sfântului“.

Dar cine a fost Sfântul Leontie?

Lavrentie ieromonahul a trăit la sfârşitul veacului al XIV-lea şi prima parte a celui de-al XV-lea, în zona Rădăuţiului, la Mănăstirea Laura. A fost unul dintre călugării cu viaţă aleasă, fiind considerat sfânt, încă din timpul vieţii, de cei care îl căutau pentru a-i cere sfatul, la mănăstirea Laura. După înfiinţarea scaunului episcopal de

la Rădăuţi în timpul lui Alexandru cel bun (1400-1432), smeritul monah Lavrentie a primit cinstea episcopatului. Mănăstirea Laura a fost lăsată în grija celui mai destoinic ucenic al său, nimeni altul decât binecunoscutul Daniil Sihastrul, sfătuitorul voievodului Ştefan cel mare şi sfânt.

Spre bătrâneţe, vlădica Lavrentie s-a retras din scaunul episcopal, pentru a duce viaţă de schimnic (cea mai înaltă consacrare monahală), noul său nume fiind Leontie. După moarte, trupul său a rămas neputrezit şi, atât datorită amintirii rămase în mintea credincioşilor, cât şi faimei moaştelor sale de a fi făcătoare de minuni, a fost cinstit foarte curând după trecerea la Domnul ca sfânt, la data de 1 iulie.

În iunie 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea oficială a Sfântului Leontie. Data pomenirii sale a fost păstrată la 1 iulie, după vechea tradiţie.

Mormintele voievodului Ştefan

„De Hristos iubitorul“ voievod Ştefan cel mare a fost şi el legat sufleteşte de Mănăstirea Bogdana, locul unde îşi dormeau somnul de veci mulţi dintre strămunii săi. Mărturie stau şi astăzi inscripţiile de pe pietrele de pe mormintele din biserica „Sfântul Nicolae“:

- „Dreptmăritorul şi de Hristos iubitorul Io Ştefan voievod, domn al Ţării Moldovei, fiul lui Bogdan voievod, a înfrumuseţat acest mormânt mamei sale Stana, în anul 7026 (1518) luna ianuarie 28, sub episcopul Pahomie“.

- „Io Ştefan voievod, domn al Ţării Moldovei, în anul 7005 (1497) luna lui aprilie 11, a înfrumuseţat mormântul strămunicii sale, a cneaghinei Anastasia, care a dat Coţmanul acestui locaş, fiica lui Laţcu voievod, ea a răposat în anul 6928 (1419) luna martie 26“.

- „Din mila lui Dumnezeu, Io Ştefan voievod, domn al Ţării Moldovei, fiul lui Bogdan voievod, a împodobit acest mormânt, strămunului său, bătrânului Bogdan voievod, în anul 6988 (1480) luna ianuarie 27“.

- „Binecredinciosul şi de Hristos iubitorul, Io Ştefan Voievod, domn al Ţării Moldovei, fiul lui Bogdan Voievod, a împodobit mormântul acesta strămoşului său Laţcu Voievod, în anul 6988 (1480) luna ianuarie 20, în timpul episcopului de Rădăuţi, Ioanichie“.

- „Dreptmăritorul şi de Hristos iubitorul Io Ştefan Voievod, domnul Ţării Moldovei, fiul lui Bogdan Voievod, a înfrumuseţat mormânt strămoşului său Ioan Ştefan Voievod cel bătrân, care a bătut pe unguri la Hindău, în anul 6988 (1480) luna mai 20“.

- „Din mila lui Dumnezeu, binecinstitorul domnul nostru, Io Ştefan Voievod, domn a toată Ţara Moldovei, fiul lui Bogdan voievod, a împodobit mormântul acesta strămoşului său, Roman Voievod, domn al Ţării Moldovei, în anul 6987 (1479) luna decembrie 15“.

- „Dreptmăritorul şi de Hristos iubitorul Io Ştefan Voievod, domnul Ţării Moldovei, fiul lui Bogdan Voievod, a înfrumuseţat acest mormânt moşului său Bogdan Voievod, fratele lui Alexandru Voievod, în anul 6988 (1480) luna ianuarie 23 zile, spre veşnica lui pomenire“.

- „Binecredinciosul şi de Hristos iubitorul, Io Ştefan Voievod, domn al Ţării Moldovei, fiul lui Bogdan Voievod, a împodobit mormântul acesta unchiului său, Bogdan Voievod, fiul lui Alexandru Voievod în anul 6988 (1480) luna ianuarie 30“.

Mănăstirea Bogdana

Biserica „Sfântul Nicolae“ din Rădăuţi este prima biserică de piatră construită în Moldova. Ctitorirea ei coincide cu întemeierea statului medieval Moldova, anul 1359 în care a început să fie ridicată fiind acelaşi cu anul în care voievodul Bogdan I a venit din Maramureş în Moldova. Locaşul, sfinţit în 1364, avea să fie necropola domnitorilor moldoveni, de la Bogdan I, până la Alexandru cel bun. Mai exact, în biserica Mănăstirii Bogdana, în naos, îşi dorm somnul de veci Bogdan I, Laţcu, Ştefan I, Roman I, Bogdan, fratele lui Alexandru cel bun, şi Bogdan, fiul lui Alexandru cel bun. În pronaosul bisericii se află 3 morminte: al Doamnei Stana, soţia lui Bogdan al III-lea şi mama lui Ştefăniţă Vodă, şi mormântul Anastasiei, fiica lui Laţcu. Înaintea uşii pronaosului se găseşte piatra de mormânt a episcopului Ioanichie, mort la 1504.

Istoria bisericii, la fel de zbuciumată ca şi istoria ţării.

În 1775, anul ocupării Bucovinei de către habsburgi, Bogdana avea 13 clădiri, semn că mănăstirea avea o viaţă înfloritoare. Habsburgii au închis, însă, mănăstirea în acelaşi an, transformând biserica „Sfântul Nicolae“ în biserică episcopală, chiliile călugărilor fiind transformate în adăposturi pentru cai. În 1782, după

mutarea episcopiei la Cernăuţi, biserica „Sfântul Nicolae“ a fost transformată în biserică de parohie. Mănăstirea nu a mai fost reînfiinţată nici după eliberarea Bucovinei, în 1918, cea mai veche biserică de piatră din Moldova păstrându-şi statutul de biserică de parohie până în ultimii ani ai regimului comunist, când a fost închisă.

La 6 decembrie 1991, de ziua Sfântului Nicolae, după mai mult de 200 de ani, Mănăstirea Bogdana a fost redeschisă, slujbele mănăstireşti răsunând din nou în ctitoria voievodului Bogdan I.

Mănăstirea Bogdana este unul dintre principalele repere ale spiritualităţii creştin-ortodoxe româneşti, un semn că românii au început orice faptă istorică cu o biserică. Pentru valoarea sa artistică şi culturală, biserica „Sfântul Nicolae“ este inclusă în patrimoniul UNESCO.

„Mănăstirea a intrat pe făgaşul ei firesc“

Astăzi, la Mănăstirea Bogdana, pe lângă slujbele specifice unei mănăstiri, se desfăşoară şi alte activităţi, unele în folosul comunităţii. Pe lângă atelierul de sculptură, în curtea mănăstirii există un centru de diagnostic, unde copiii, elevii, studenţii şi persoanele în vârstă beneficiază de analize gratuite.

De asemenea, Mănăstirea Bogdana coordonează şi un ambiţios program de construire a unui aşezământ pentru copiii orfani, de fapt un cartier de vile, în care, după spusele părintelui stareţ Iustin Dragomir, după finalizare vor fi primiţi şi îngrijiţi copii de diferite vârste, indiferent de confesiune, pentru că „suferinţa nu are confesiune“, după cum s-a exprimat arhimandritul Iustin.

Ce doreşte să aducă nou acest aşezământ este, pe lângă găzduire şi îngrijire, oferirea unei şanse şi după vârsta de 18 ani, când cei fără familie sunt pur şi simplu alungaţi din instituţiile similare, care aparţin statului. Şi cum în grija mănăstirii sunt şi un număr de 23 de bătrâni care vor lăsa casele lor mănăstirii, părintele Iustin s-a gândit ca, în viitor, cei care vor părăsi aşezământul să primească acele case, rămase de la bătrâni.

Gândindu-se la istoria de aproape 650 de ani a mănăstirii şi la activităţile pe care mănăstirea le desfăşoară astăzi, după 16 ani de la redeschidere, stareţul Mănăstirii Bogdana, părintele Iustin Dragomir, crede că totul se poate rezuma printr-o propoziţie simplă: „Mănăstirea a intrat pe făgaşul ei firesc“.

(Nicolae Pascal / în Ziarul Lumina - Duminică, 01 iulie 2007)

Diac. Vasile M. Demciuc - Sfântul Leontie, ocrotitorul copiilor

Moaştele Sfântului Leontie sunt făcătoare de minuni

Dintre atâţia ierarhi, călugări şi creştini îmbunătăţiţi pe care i-a odrăslit Moldova, în ceata celor care prin faptă şi cuvânt au îmbogăţit spiritualitatea românească se numără şi Sfântul Ierarh Leontie, reprezentant de seamă al vechii noastre culturi bisericeşti din secolul al XIV-lea şi începutul secolului următor.

Născut în zona Rădăuţi, din părinţi drept-măritori creştini, care i-au dat o creştere cu totul aleasă, curată, sfântă, încă de mic iubea slujbele, ţinea posturile, practica rugăciunea în taină, simţindu-se legat de cei cu care îşi împărţea hrana şi bucuria vârstei. După înălţarea Bisericii "Sfântul Nicolae", de către Bogdan I, după terminarea chiliilor în jurul ei, întemeindu-se o frumoasă mănăstire, fericitul Leontie a intrat în nevoinţa călugărească.

Egumenul mănăstirii, înţelegând prin Duhul Sfânt că este un vas ales al Bisericii lui Hristos, l-a îmbrăcat în haina monahală, iar la slujba călugăriei i s-a pus numele Lavrentie. Mult sporind în nevoinţă călugărească, în smerenie, în rugăciune şi în

râuri de lacrimi pentru Hristos, retrăgându-se în biserica de lemn cunoscută mai târziu sub numele Schitul lui Lavrentie, avea să îl primească mai târziu pe cel ce a fost cuviosul Daniil Sihastru.

Înfiinţându-se scaunul episcopal la Rădăuţi, cuviosul Lavrentie este chemat la înalta vrednicie şi răspundere înfricoşătoare de ierarh.

Vârsta înaintată, slăbirea firii sale, suferind mereu după mult iubita linişte unde se formase şi unde putea vorbi numai cu Dumnezeu, toate acestea l-au silit să se retragă din scaunul episcopal şi să se reîntoarcă la sihăstria sa de pe valea Putnei, primind numele de schimonahul Leontie.

Dându-le ucenicilor săi ultimele învăţături, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului nostru Iisus Hristos, înmormântat fiind în biserica de lemn a Schitului Laura, mai sus de satul Vicov. Cunoscute şi răspândite, minunile ce se făceau la mormântul Sfântului Leontie de la Laura, credincioşii şi clerul au cerut mitropolitului Moldovei de atunci să aprobe scoaterea din pământ a acestui mare odor duhovnicesc şi strămutarea în Biserica " Sfântul Nicolae" din Rădăuţi.

Ieromonahul Zaharia Kopîstenki de la Kiev, în cartea sa "Palinodia" din 1622, amintea despre moaştele Sfântului Leontie făcătorul de minuni care se aflau în Rădăuţi întregi.

Cercetările arheologice efectuate la sfârşitul secolului trecut au identificat moaştele Sfântului ierarh Leontie, fost episcop de Rădăuţi, canonizat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române cu data de 1 iulie 1992, devenind un adevărat palladium al Eparhiei Rădăuţiului.

Aşezate alături de un fragment din sfintele moaşte ale Sfântului ierarh Teodosie, fost şi el episcop de Rădăuţi, într-o frumoasă raclă de argint, moaştele sale sunt şi astăzi făcătoare de minuni.

Aşezământ pentru copiii suferinzi

Aşezământul Sfântului ierarh Leontie de la Rădăuţi, pus şi sub "Acoperământul Maicii Domnului", alcătuit din 12 vile destinate copiilor, două blocuri de garsoniere şi multe alte clădiri adiacente, a fost început în anul 2001 şi terminat de aproape doi ani, dar încă nu a fost dat în folosinţă din cauza birocraţiei, care din păcate mai este încă în vigoare.

Scopul pentru care a fost construit acest aşezământ a fost şi este acela de a ridica suferinţele de pe umerii copiilor, să le creăm condiţiile necesare unui trai normal, să-i formăm buni români şi buni creştini, să fie de folos societăţii.

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Sfântul Leontie, iubitor de isihie și vrednic povățuitor al drept-credincioșilor

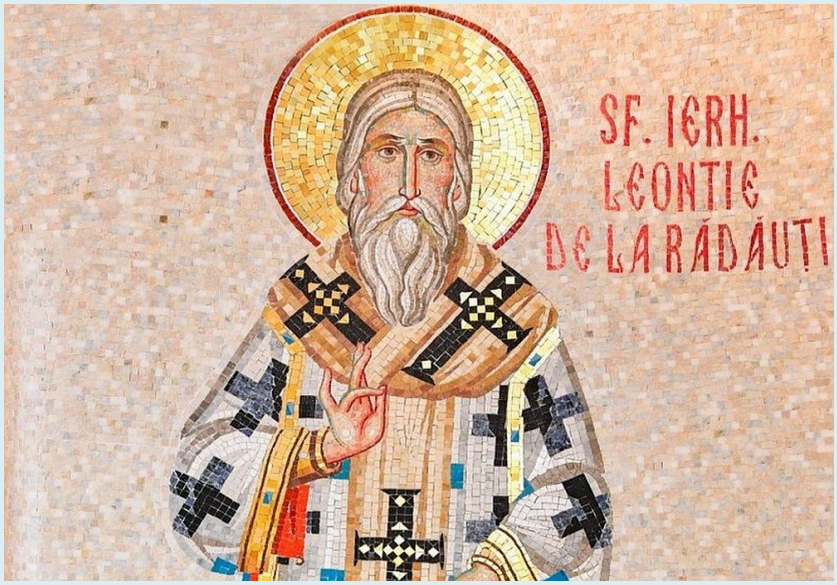

Biserica Ortodoxă Română îl sărbătoreşte astăzi pe ierarhul isihast al Rădăuţilor, Sfântul Leontie, care a trăit în secolele de legendă ale istoriei noastre naţionale, 14 şi 15. Pentru Istoria românilor secolul 14 este epoca în care s-au constituit voievodatele româneşti ale Ţării Româneşti şi Moldovei, timp în care s-a cristalizat, pe lângă organizarea politică, şi cea bisericească de la noi prin apariţia scaunelor mitropolitane de la Curtea de Argeş şi Suceava.

La nivelul Ortodoxiei universale, acest veac a fost marcat de epoca de aur a isihasmului, când Sfântul Grigorie Palama a teologhisit despre acest mod de trăire anahoretică ce duce la bucuria pe care au trăit-o apostolii la Schimbarea la Faţă a Domnului nostru Iisus Hristos de pe Muntele Tabor.

Codrii seculari ai Moldovei de acum 7 veacuri fremătau de numărul mare al sihaştrilor isihaşti care se nevoiau pentru dobândirea virtuţilor duhovniceşti şi sfinţeau prin viaţa lor, plină de lumina rugăciunii neîncetate, plaiurile binecuvântate de Dumnezeu ale ţării ctitorite de Bogdan Vodă între Carpaţi şi Nistru.

Între chipurile luminoase ale isihasmului românesc s-a aşezat şi Sfântul Leontie, „ierarhul lui Hristos, vasul cel ales al Duhului Sfânt, care, cu înţelepciune şi smerenie, s-a nevoit în privegherea sihăstriei şi în povăţuirea celor încredinţaţi lui spre mântuire” (Condacul slujbei Sfântului ierarh Leontie).

El s-a născut în veacul al 14-lea, în oraşul Rădăuţi, unde-şi dorm somnul de veci în biserica voievodală a Mănăstirii Bogdana primii voievozi ai Moldovei, unii dintre ei contemporani cu Sfântul Leontie. În această necropolă voievodală a Moldovei a intrat ca monah ierarhul de mai târziu, primind numele de Lavrentie.

Dorind să se desăvârşească duhovniceşte, s-a retras în sihăstrie pe Valea Putnei, unde se nevoiau mulţi pustnici isihaşti. Aceştia l-au îndrumat pe calea descoperirii prin rugăciune şi asceză a bucuriei luminii taborice şi a pregustării din lumea aceasta a fericirii cereşti.

Prin viaţa lui duhovnicească exemplară, a devenit un model pentru alţi căutători ai isihiei, în jurul său adunându-se mai mulţi ucenici. A înfiinţat Schitul Laura, care era cunoscut după numele lui: Schitul lui Lavrentie. Este prima sihăstrie din nordul Moldovei cunoscută cu numele. Tradiţia consemnează că în acest schit s-a format duhovniceşte, sub îndrumarea egumenului Lavrentie, şi Sfântul Daniil Sihastrul.

Domnitorul Alexandru cel bun (1400-1432) a întemeiat Episcopia Rădăuţilor la Mănăstirea Bogdana, biserica voievodală de aici devenind Catedrală Episcopală. Primul episcop al acestei eparhii a fost ales cuviosul Lavrentie. „Ca episcop al Rădăuţilor, Lavrentie a rămas om al rugăciunii şi al dragostei de aproapele, făcând milostenie şi împărtăşind povăţuiri şi cuvinte de mângâiere tuturor” (Sinaxar).

La bătrâneţe s-a retras din scaunul episcopal de la Rădăuţi la schitul pe care-l întemeiase şi s-a dedicat vieţii sihăstreşti. Prin rugăciune şi asceză a ajuns să dobândească darul înainte-vederii şi pe cel al vindecărilor. Asemenea marilor Părinţi isihaşti, cunoscând dinainte că urmează să treacă din această lume, „a cerut să fie tuns în chipul schimniciei, primind numele de schimonahul Leontie”, după cum aflăm din Sinaxar. De aici şi numele sub care-l cunoaştem noi ca sfânt.

Sfârşitul lui este unul de Pateric. După ce şi-a luat rămas-bun de la ucenicii săi, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului nostru Iisus Hristos, pe care L-a slujit cu credinţă toată viaţa. A fost înmormântat în biserica Schitului Laura. Aici veneau mulţi credincioşi pentru a cere ajutorul cuviosului Leontie şi se săvârşeau multe vindecări.

Datorită minunilor ce se petreceau la mormântul lui, la cererea credincioşilor, moaştele cuviosului au fost mutate în Catedrala Episcopală a Rădăuţilor. Aici au rămas până în anul 1639, când au fost ascunse pentru a nu fi întinate de incursiunile unor „tâlhari veniţi de dincolo de hotarele de la nord ale Moldovei”, după cum consemnează Sinaxarul. Moaştele ascunse ale Sfântului Leontie nu au mai

fost găsite o lungă perioadă, şi abia la sfârşitul secolului trecut au fost descoperite o parte din ele.

În anul 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât trecerea în rândul sfinţilor a ierarhului Leontie de la Rădăuţi, cu zi de serbare 1 iulie. Moaştele sale se află în biserica Mănăstirii Bogdana, unde aduc multă mângâiere celor ce vin să-i ceară ajutorul.

Troparul închinat lui ne prezintă sintetic trăirea lui isihastă şi păstorirea lui ca ierarh la Rădăuţi: „Cu ostenelile nevoinţelor duhovniceşti toată viaţa ta ai petrecut-o şi primind vrednicia arhieriei, cu smerenie şi cu frică de Dumnezeu ai slujit Biserica lui Hristos, pe care roagă-L, Sfinte ierarhe Leontie, să mântuiască sufletele noastre”.

Biserica ne învaţă să ne rugăm Sfântului ierarh isihast al Rădăuţilor rostind cuvintele: „Sfinte prea cuvioase părinte ierarhe Leontie, primeşte smerita noastră rugăciune, precum Mântuitorul a primit cei doi bani ai văduvei, şi cere pentru noi dar şi putere, ca toate poftele trupeşti călcând, să vieţuim în bună cinstire şi curăţie, agonisind iertare de păcate şi trecere fără primejdie în ceasul morţii, şi când vom trece noi întru nădejdea Învierii spre viaţa de veci, pururea să ne desfătăm de prea fericita faţă a lui Dumnezeu Celui în Treime închinat şi slăvit: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!”

Orthodoxwiki - Leontie de la Rădăuți

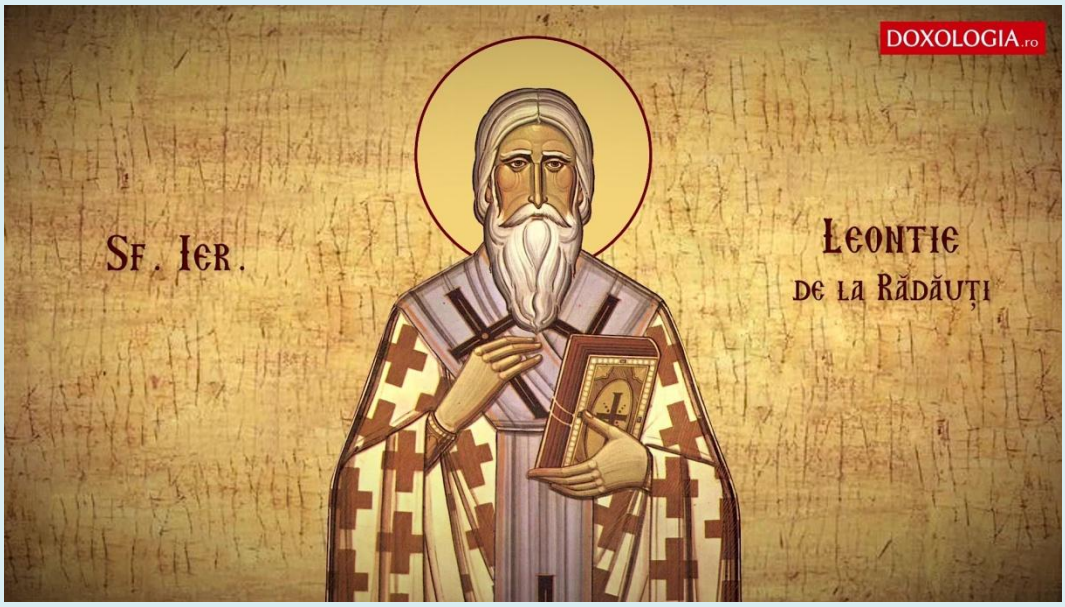

Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuți a fost un călugăr râvnitor și episcop de Rădăuți din secolele XIV-XV. Este prăznuit de către Biserica Ortodoxă Română în ziua de 1 iulie.

Viața

Sfântul Leontie s-a născut în secolul al XIV-lea, în orașul Rădăuți, din părinți binecredincioși, care i-au dat o educație creștină. El iubea de mic slujbele și rânduielile bisericești, precum și rugăciunea.

În anii 1359-1365, când Bogdan I, primul domnitor al Moldovei întemeiază la Rădăuți Mănăstirea Bogdana, cu hramul „Sfântul Nicolae", Leontie intră în viața călugărească în această mănăstire. Aici a fost tuns în monahism, primind numele de Lavrentie. Mai târziu primește binecuvântarea de a se retrage în sihăstrie în codrii Rădăuților, pe valea Putnei, unde se nevoiau mulți călugări îmbunătățiți, care l-au povățuit pe Lavrentie spre înaintarea în viața duhovnicească.

După o vreme, în jurul chiliei cuviosului încep să se strângă din ce în ce mai mulți ucenici care îi cer lui Lavrentie să îi călăuzească în viața duhovnicească, ca egumen al obștii în creștere. Cuviosul Lavrentie întemeiază atunci un schit - „Schitul Laura" (Lavra) sau, care avea să fie cunoscut și drept „Schitul lui Lavrentie", prima sihăstrie cunoscută din nordul Moldovei. Construiește o mică biserică din lemn într-o poiană, în jurul căreia avea să se închege noul schit. Potrivit tradiției, la

acest schit avea să se retragă mai târziu și Sfântul Daniil Sihastrul, sub povățuirea egumenului Lavrentie.

Domnitorul Alexandru cel bun (1400-1432) întemeiază în anul 1402 Episcopia Rădăuților, astfel că biserica mănăstirii Bogdana devine catedrală episcopală. Faima cuviosului Lavrentie se răspândise pe atunci în Moldova, astfel că domnitorul, împreună cu clerul și cu mitropolitul Sucevei îl aleg să urce pe tronul nou-înființatei episcopii. Cuviosul Lavrentie, deși nu își dorea aceasta, primește hotărârea și îl lasă în locul său ca egumen al schitului Laura pe cuviosul Daniil Sihastrul, ucenicul său.

Ca episcop al Rădăuților, Lavrentie a rămas un om al rugăciunii și dragostei de aproapele, făcând milostenie și împărțind sfaturi și cuvinte de mângâiere tuturor.

Când, ajuns la bătrânețe, n-a mai putut face față îndatoririlor episcopale, s-a retras din scaun și s-a retras la schitul pe care îl întemeiase, nevoindu-se mai departe în pustnicie. Pentru râvna sa duhovnicească, cuviosul Lavrentie a ajuns la măsura desăvârșirii, fiind binecuvântat și cu darul înainte-vederii și al vindecărilor.

Cunoscându-și mai dinainte vremea sfârșitului său, cuviosul Lavrentie a cerut să fie tuns în marele și îngerescul chip al schimniciei, primind numele de schimonahul Leontie. Chemându-i la el apoi pe toți frații și ucenicii, și-a luat rămas-bun de la obște, apoi și-a dat cu pace sufletul în mâinile Domnului. A fost înmormântat de ucenicii săi în biserica de lemn a schitului, ctitoria sa.

Moaștele

La mormântul cuviosului Leontielui veneau mulți oameni să se închine, iar acolo se săvârșeau și multe vindecări de boli.

Auzind despre aceste vindecări, credincioșii și clerul episcopiei de la Rădăuți au cerut mitropolitului Moldovei binecuvântare ca să strămute sfintele moaște ale Sfântului ierarh Leontie de la Rădăuți în catedrala episcopală. Mitropolitul a încuviințat, astfel că sfintele moaște aduse în catedrala din Rădăuți și așezate în partea dreaptă a naosului. Şi aici veneau zilnic mulți credincioși și primeau vindecare de boli și ajutor în necazuri.

Vestea despre Sfântul ierarh Leontie se răspândise dincolo de hotarele Moldovei. Astfel, într-o carte din anul 1622 numită Palinodia, scrisă de un teolog ucrainean,

ieromonahul Zaharia Kopîstenski, se amintește că moaștele Sfântului se găseau încă în biserica episcopală din Rădăuți.

În anul 1639, orașul Rădăuți a fost jefuit de o ceată de tâlhari veniți de dincolo de hotarele de nord ale Moldovei, aceștia furând, între altele, și racla cu moaștele Sfântului ierarh Leontie. Moaștele sfântului n-au mai fost găsite multă vreme. O parte din moaștele Sfântului au fost redescoperite ca urmare a unor cercetări arheologice de la sfârșitul secolului trecut.
Apoi, când în anul 1783, Moldova de nord a fost ocupată de trupele austriece, mănăstirea Bogdana a fost desființată, călugării risipiți, iar biserica transformată în biserică de parohie, astfel că, în timp, cultul Sfântului Leontie s-a pierdut. Ulterior, și biserica schitului Laura a devenit biserica parohială a satului Laura.

Proslăvirea ca sfânt

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât în anul 1992 să reînvie cultul Sfântului Leontie de la Rădăuți. În același an s-a făcut proslăvirea sa ca sfânt, fiind rânduită ca dată de prăznuire a acestuia ziua de 1 iulie.

Moaștele Sfântului ierarh Leontie, împreună cu cele ale Sfântului Teodosie de la Brazi, au fost puse într-o raclă și reașezate în biserica mănăstirii Bogdana din Rădăuți.

Imnografie

Tropar, glasul al 8-lea: În nevoințe duhovnicești, toată viața ai petrecut-o și primind harul arhieriei, cu smerenie și cu frică de Dumnezeu ai slujit Biserica lui Hristos. Pe Acesta roagă-L, Sfinte Părinte ierarhe Leontie, să mântuiască sufletele noastre.

Condac, glasul al 3-lea: Pe ierarhul lui Hristos, vasul cel prea ales al Duhului Sfânt, care cu înțelepciune și smerenie s-a nevoit cu privegherea sihăstriei și cu povățuirea celor încredințați lui pe calea mântuirii, pe Sfântul ierarh Leontie cu cântări duhovnicești lăudându-l, îl cinstim.

Mănăstirea Bogdana

Graţioasele biserici ale Sfântului Ştefan cel mare, amintesc anii de bărbăţie, de glorie şi de pietate, de restrişte şi de speranţă, cu alte cuvinte de o intensă viaţă naţională duhovnicească. Picturile din timpul lui Petru Rareş şi până la Alexandru Lăpuşneanu ne prezintă concluzia unei arte pe deplin constituită, artă prin care trece uneori o adiere de eroism. Între aceste mărturii ale valorii şi credinţei naţionale se numără şi Mănăstirea Bogdana din oraşul Rădăuţi.

Mănăstirea Bogdana - Biserica Sfântul ierarh Nicolae

Începuturile Mănăstirii Bogdana, cunoscută sub denumirea de Biserica Sfântul ierarh Nicolae, se pierd în negura vremurilor, în perioada de constituire a statului feudal moldovean. De-a lungul vremii, acest monument arhitectural de o frumuseţe aparte a îndeplinit un rol istoric, religios şi cultural deosebit.

În ciuda intemperiilor vremii, Biserica a rezistat peste veacuri cotropirilor tătare şi turceşti, jafurilor, războaielor şi dominaţiei hasburgice, constituind de-a lungul timpului o garanţie a spiritului naţional românesc.

Dacă în Transilvania prima mănăstire a fost Hodos - Bodrog, amintită în anul 1117 într-o scrisoare a regelui Bela al III-lea, iar în Ţara Românească Mănăstirea lui Negru Vodă, cu hramul Adormirea Maicii Domnului, în Moldova avem Mănăstirea Bogdana, închinată Sfântului ierarh Nicolae, ctitorită de Bogdan I.

Monument de arhitectură, Biserica Sfântul Nicolae a fost zidită, de voievodul Bogdan Vodă (1359-1365), ca mulţumire adusă lui Dumnezeu pentru izbânda în lupetele ce le-a purtat pentru a pune bazele unui stat liber şi independent la răsărit de Carpaţi, în Ţara Moldovei.

Acest sfânt locaş de închinare avea să-i fie şi necropolă atât lui, cât şi urmaşilor familiei sale, aici fiind îngropaţi domnitorii Moldovei până în timpul lui Alexandru cel bun, dar şi rudele familiilor domnitoare.

În timpul domniei lui Alexandru cel bun, Biserica a devenit locaş episcopal, episcopii avându-şi reşedinţa în incinta mănăstirii. Unii istorici afirmă că Mănăstirea Bogdana a fost reşedinţa mitropolitană, până la data de 26 iulie 1401, când Mitropolia Moldovei a fost recunoscută oficial de către Patriarhia de la Constantinopol şi scaunul mitropolitan a fost mutat la Suceava.

În anul 1775, când nordul Moldovei a fost ocupat de hasburgi, Mănăstirea Bogdana a fost desfiinţată, iar Biserica Sfântul Nicolae a rămas biserică episcopală până în anul 1782, când episcopia a fost transferată la Cernăuţi.

Prin mutarea episcopiei la Cernăuţi, în anul 1782, Biserica Sfântul Nicolae a fost transformată în biserică parohială, de mir, o parte din chiliile existente în jurul bisericii au fost demolate, iar o altă parte transformate în grajduri pentru caii garnizoanei austriece staţionată aici.

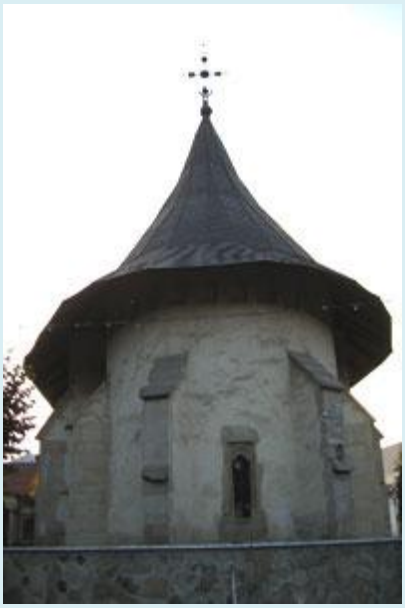

După anul 1918, când Bucovina a fost eliberată, Mănăstirea Bogdana nu a mai fost reînfiinţată, iar Biserica Sfântul Nicolae a rămas biserică parohială până în ultimile decenii ale secolului al XX-lea, când a fost închisă de regimul comunist, fiind considerată monument istoric.

Mănăstirea Bogdana a fost redeschisă la data de 6 decembrie 1992, când a fost instalat, primul stareţ al mănăstirii de după 1775, în persoana arhimandritului Teodor Pavlo. În anul 1996 stareţul Teodor s-a mutat la cele veşnice, în locul său fiind ales părintele arhimandrit Iustin Dragomir.

Noul stareţ a accelerat ritmul lucrărilor în curs de desfăşurare şi a început unele noi, astfel că în anul 1996 a fost înlocuită catapeteasma degradată din lemn de tei a Bisericii Sfântul Nicolae cu una nouă din lemn de stejar şi a început construcţia unui corp de chilii cu arhondaric, terminat în anul 1998. Tot în acest an a fost terminată şi acoperită cu tablă de cupru, noua biserică, cu hramul Sfântul Leontie de la Rădăuţi.

Mănăstirea Bogdana - arhitectura bisericii

Biserica Sfântul Nicolae este prima construcţie religioasă de piatră din Moldova, care a fost păstrată în forma ei originală, nealterată până astăzi. Aceasta este considerată un adevărat document de naştere a arhitecturii naţionale în Moldova.

Biserica Sfântul Nicolae aminteşte de zbuciumatele vremuri legate de întemeierea statului feudal moldovean şi constituie expresia unei admirabile sinteze artistice între arhitectura romanică, arhitectura gotică şi cea bizantină.

Dispoziţia generală a planului prezintă caracteristicile basilicii romanice cu cor şi cu absidă. Tendinţa de a frânge unele arcuri şi bolţi sunt caracteristice arhitecturii

gotice, iar specific arhitecturii bizantine este delimitarea spaţiului interior în altar, naos, pronaos şi pridvor.

Mănăstirea Bogdana - pictura bisericii

Istoricul afişat în biserică consemnează că, probabil primul strat de pictură datează din primele decenii ale secolului al XIV-lea, din vremea lui Alexandru cel bun. În timpul voievodului Alexandru Lăpuşneanu, în anul 1558, se înregistrează un nou strat de pictură.

Un al treilea strat de pictură ar fi din anii 1745-1750, în timpul episcopului Iacob Putneanul. Frescele ajunse în această ultimă fază sunt acoperite cu o pictură realizată în tempera, de pictorul bucovinean Epaminonda Bucevschi în anul 1880.

În tabloul votiv, pictat în naos, Alexandru Lăpuşneanu alături de Bogdan I şi de Alexandru cel bun, se află şi Ştefan cel mare, dovadă a executării picturii în timpul său.

Alegerea Bisericii Sfântul Nicolae ca loc de odihnă a domnitorilor este dovada incontestabilă a primei biserici de piatră din Moldova. Astfel, în naos se află 7 morminte.

Primul mormânt, în colţul sud-estic al naosului este al lui Bogdan I. Pe aceeaşi latură a naosului este înmormântat şi Laţcu Voievod.

În apopierea mormintelor lui Bogdan I şi a lui Laţcu este un mormânt cu inscripţia lespezii funerare ştearsă, fiind amplasat la nivelul pardoselii şi nu deasupra ca celelalte. După dimensiunea pietrei funerare se presupune că aici a fost înmormântată o femeie, poate chiar Maria soţia lui Bogdan I sau Ana, soţia lui Laţcu.

Pe de altă parte istoricul Ştefan Gorovei susţine că acest mormânt aparţine lui Petru I, acesta nefiind înmormântat la Probota. El îşi argumentează opinia prin faptul că la Rădăuţi, până la Alexandrul cel bun, erau înmormântaţi voievozii conform succesiunii lor la tron, astfel că după Bogdan I şi Laţcu urma Petru I, deci mormântul acestuia urmând celui lui Laţcu.

Lângă peretele nordic sunt 4 morminte ale lui Ştefan I, Roman I, Bogdan, fratele lui Alexandru cel bun şi Bogdan, fiul lui Alexandru cel bun.

În pronaosul bisericii, se află 3 morminte. Pe latura nordică se află mormântul Doamnei Stana, soţia lui Bogdan al III şi mama lui Ştefaniţă Vodă şi mormântul Anastasiei fiica lui Laţcu. Înaintea uşii pronaosului se află piatra de mormânt a episcopului Ioanichie, mort în 1504.

Mănăstirea Bogdana - Sfântul ierarh Leontie de la Rădăuţi

Tot în pronaosul bisericii se află şi moaştele Sfântului ierarh Leontie de la Rădăuţi. Sfântului Leontie s-a călugărit la Mănăstirea Bogdana sub numele de Lavrentie, iar mai târziu, primind harul preoţiei, s-a retras în codrii Rădăuţilor, unde a ridicat o biserică din lemn cunoscută sub numele de Schitul lui Lavrentie sau Schitul Laura, una din cele mai vechi sihăstrii din Nordul Moldovei.

În timpul domniei lui Alexandru cel bun el devine ierarh al Episcopiei de Rădăuţi. După un timp nu prea îndelungat s-a retras din scaunul episcopal, reîntorcându-se la sihăstria sa de pe Valea Putnei, unde a îmbrăcat marea schismă monahală sub numele de Leontie.

Murind la scurt timp după aceasta, a fost înmormântat de ucenicii săi în Biserica de lemn a schitului Laura. Moaştele Sfântului Leontie, înzestrate de Dumnezeu cu darul facerii de minuni, au fost mutate în catedrala episcopală de la Rădăuţi.

Mănăstirea Bogdana - monument naţional şi mondial

Prin calităţile artistice, arhitecturale şi decorative, Mănăstirea Bogdana este astăzi unul din monumentele reprentative ale patrimoniului artistic şi cultural ale României, fiind inclusă în patrimoniul UNESCO, dovedind o veche şi adâncă trăire duhovnicească a neamului nostru românesc.

Mănăstirea Bogdana - locul unde se află cea mai veche biserică de piatră din Moldova

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

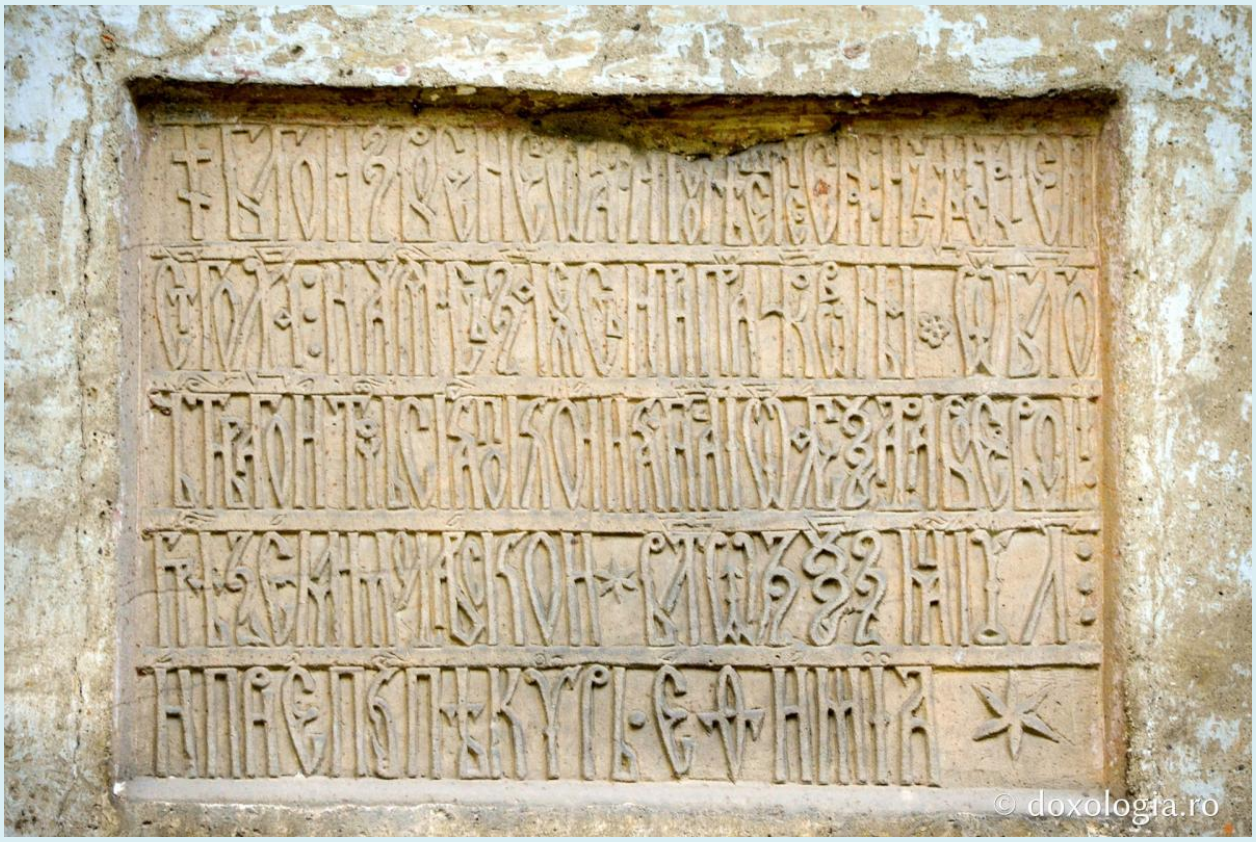
© doxologia.ro

© doxologia.ro

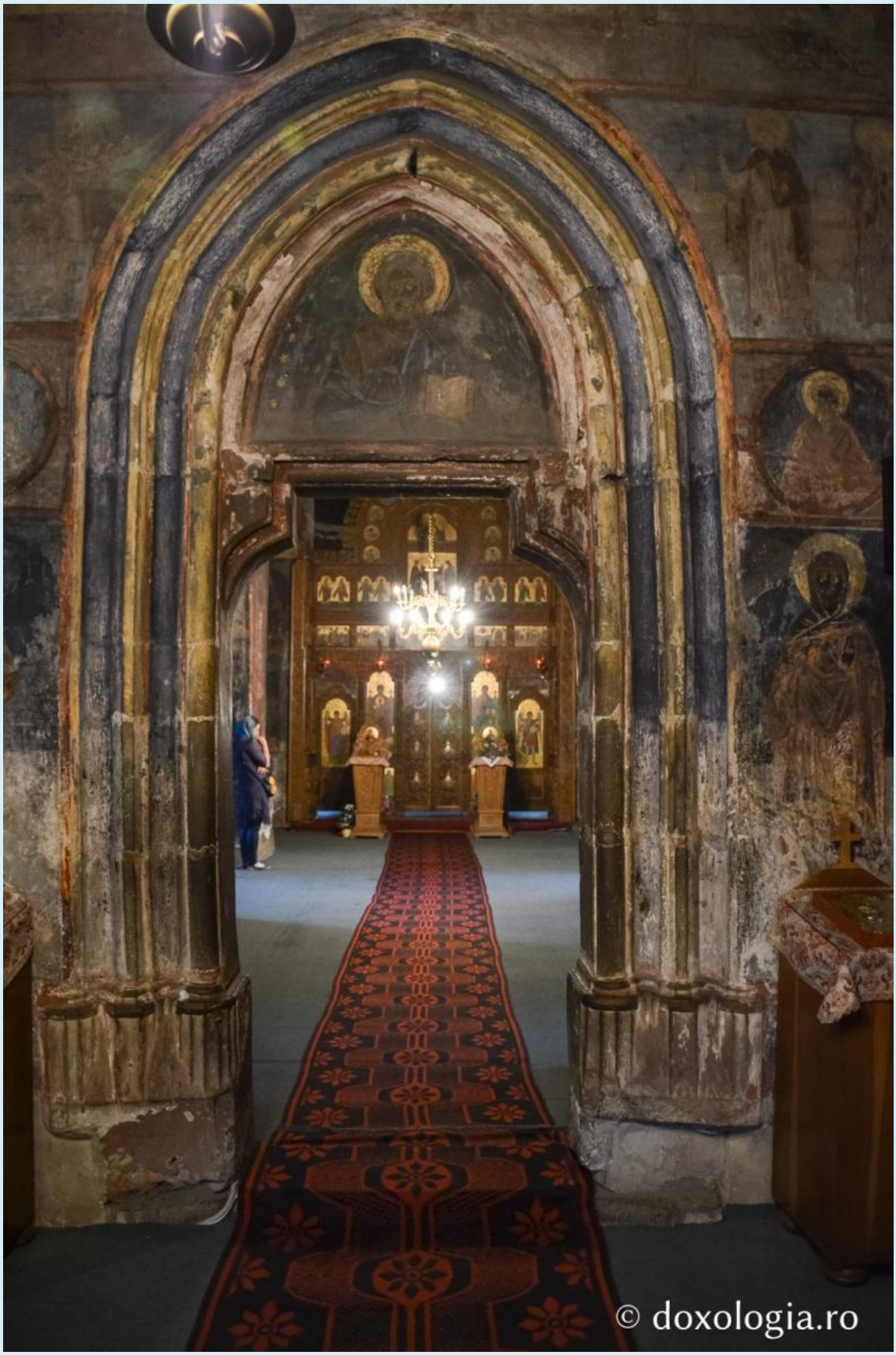
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

COLECȚIA ACATISTE ȘI VIEȚI DE SFINȚI

73

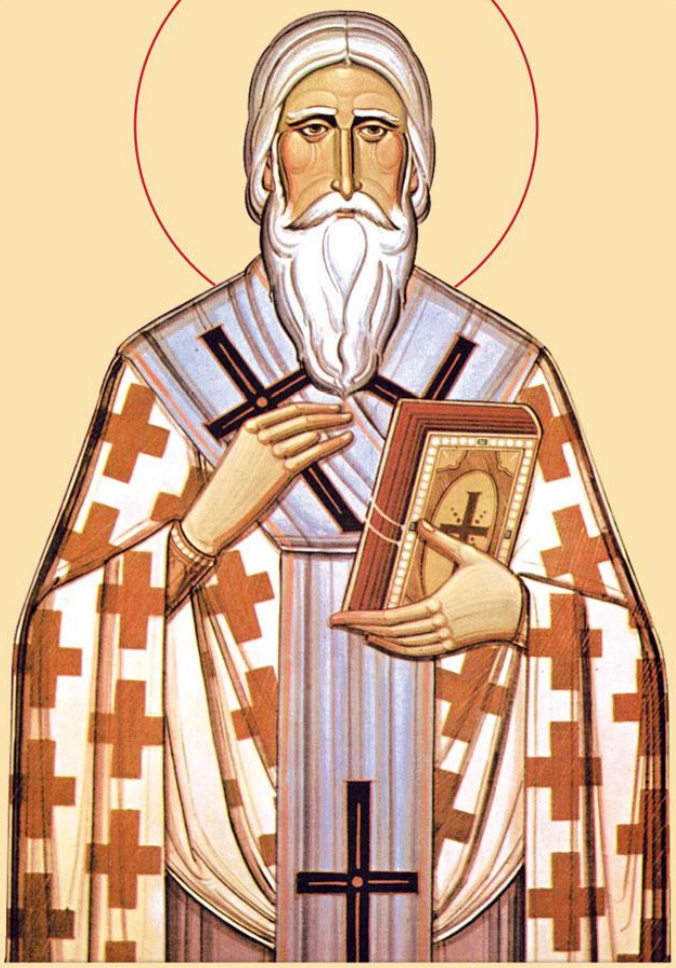

Viața și Acatistul Sfântului Ierarh LEONTIE DE LA RĂDĂUȚI

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

„Cu ostenelile nevoințelor duhovnicești toată viața ți-ai petrecut-o și, primind vrednicia arhieriei, cu smerenie și cu frică de Dumnezeu ai slujit Biserica lui Hristos, pe Care roagă-L, Sfinte Ierarhe Leontie, să mântuiască sufletele noastre.”

Troparul Sfântului Ierarh
Leontie de la Rădăuți

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-293-0

Icoane

SF. IERARH
LEONTIE
DE LA RĂDĂUȚI
ÎNCHINÂND
BISERICA ACEASTA
MÂNTUITORULUI

SF. IER. NECTARIE
TAUMATURGUL

SF. IER. LEONTIE
DE LA RĂDĂUȚI

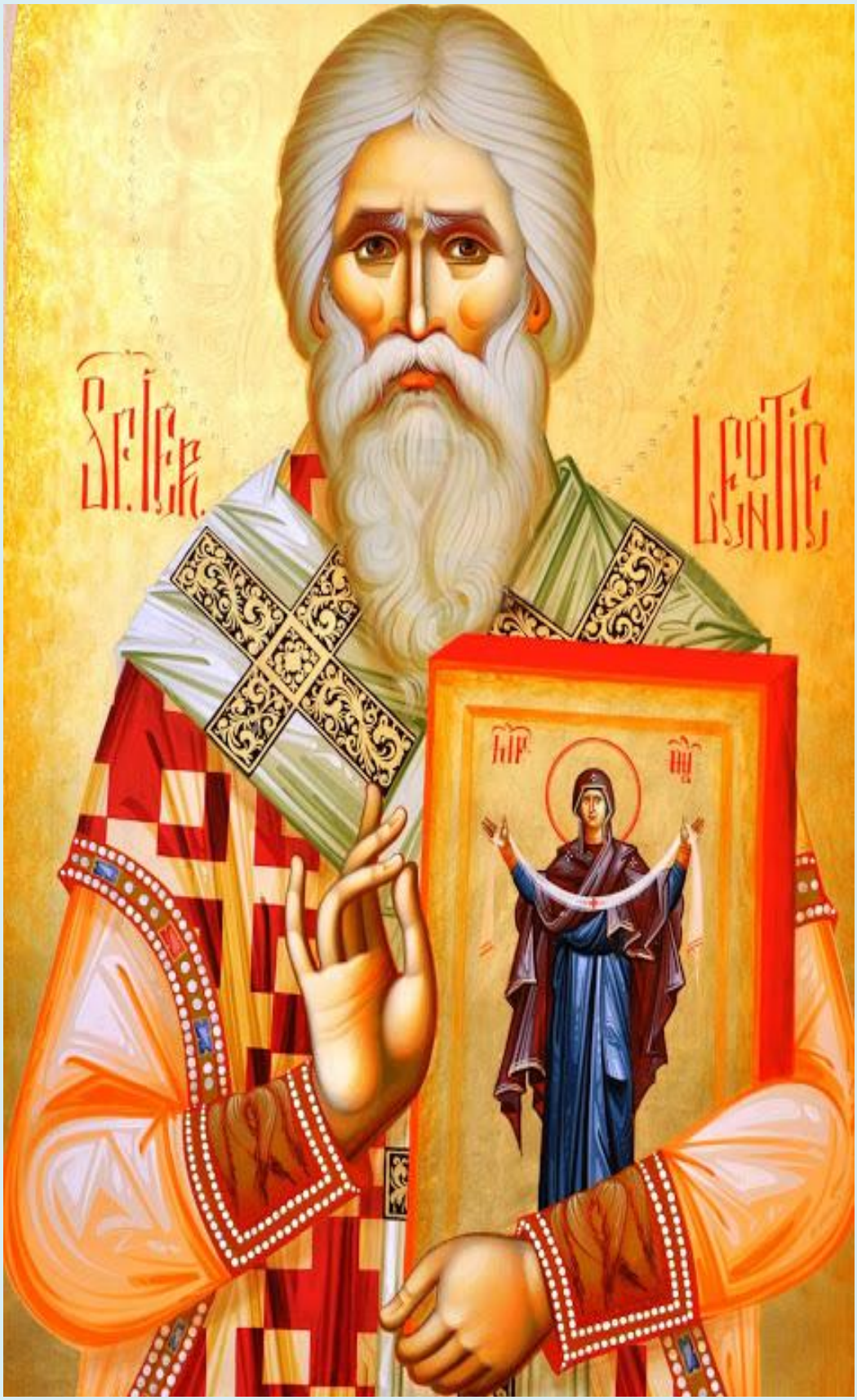
Sf. Ilie
Leontie

SFÂNTUL
IERARH
LEONTIE
DE LA RĂDĂUȚI
1 Iulie

SFÂNTUL
IERARH
LEONTIE
DE LA RĂDĂUȚI

1 iulie

Sfântul Ierarh

Leontie

de la Rădăuți

icoane fotografii
articole rugăciuni acatist

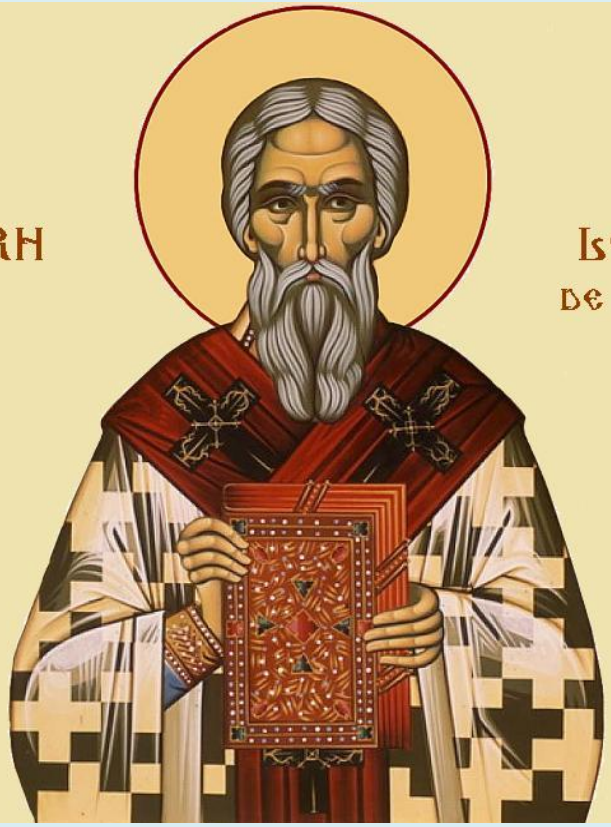

Sf. Ier.
Leontie
de la Rădăuți

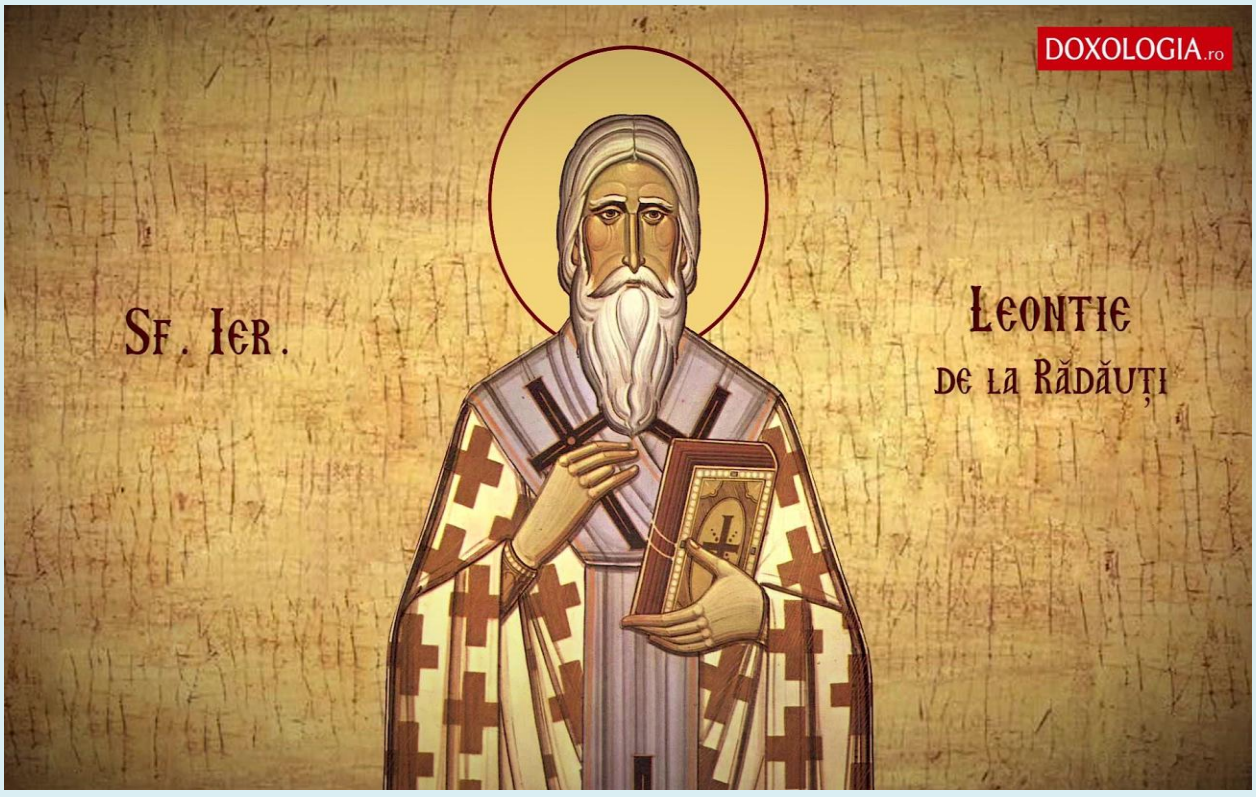
DOXOLOGIA.ro
Sf. Ier.
Leontie
de la Rădăuți

Troparul Sfântului Leontie de la Rădăuţi

1 Iulie - Glasul 8

Cu nevoinţe duhovniceşti
toată viaţa ţi-ai petrecut-o
şi, primind vrednicia
arhieriei, cu smerenie
şi cu frică de Dumnezeu
ai slujit Biserica lui
Hristos, pe Care roagă-L,
Sfinte Ierarhe Leontie,
să mântuiască
sufletele noastre.

Rugăciune către Sfântul Leontie de la Rădăuți

1 Iulie

Sfinte preacuvioase părinte Ierarhe Leontie, primeşte smerita noastră rugăciune, precum Mântuitorul a primit cei doi bani ai văduvei, şi cere pentru noi dar şi putere, ca toate poftele trupeşti călcând, să vieţuim în bună cinstire şi curăţie, agonisind iertare de păcate şi trecere fără primejdie în ceasul morţii, şi când vom trece noi întru nădejdea Învierii spre viaţa de veci, pururea să ne desfătăm de preafericita faţa a lui Dumnezeu Celui în Treime închinat şi slăvit, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

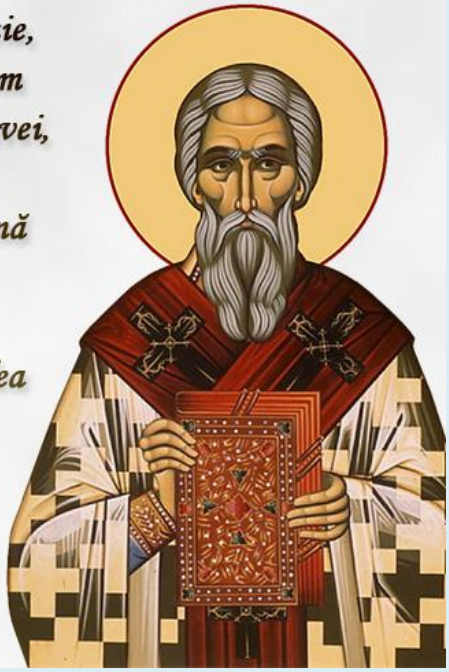

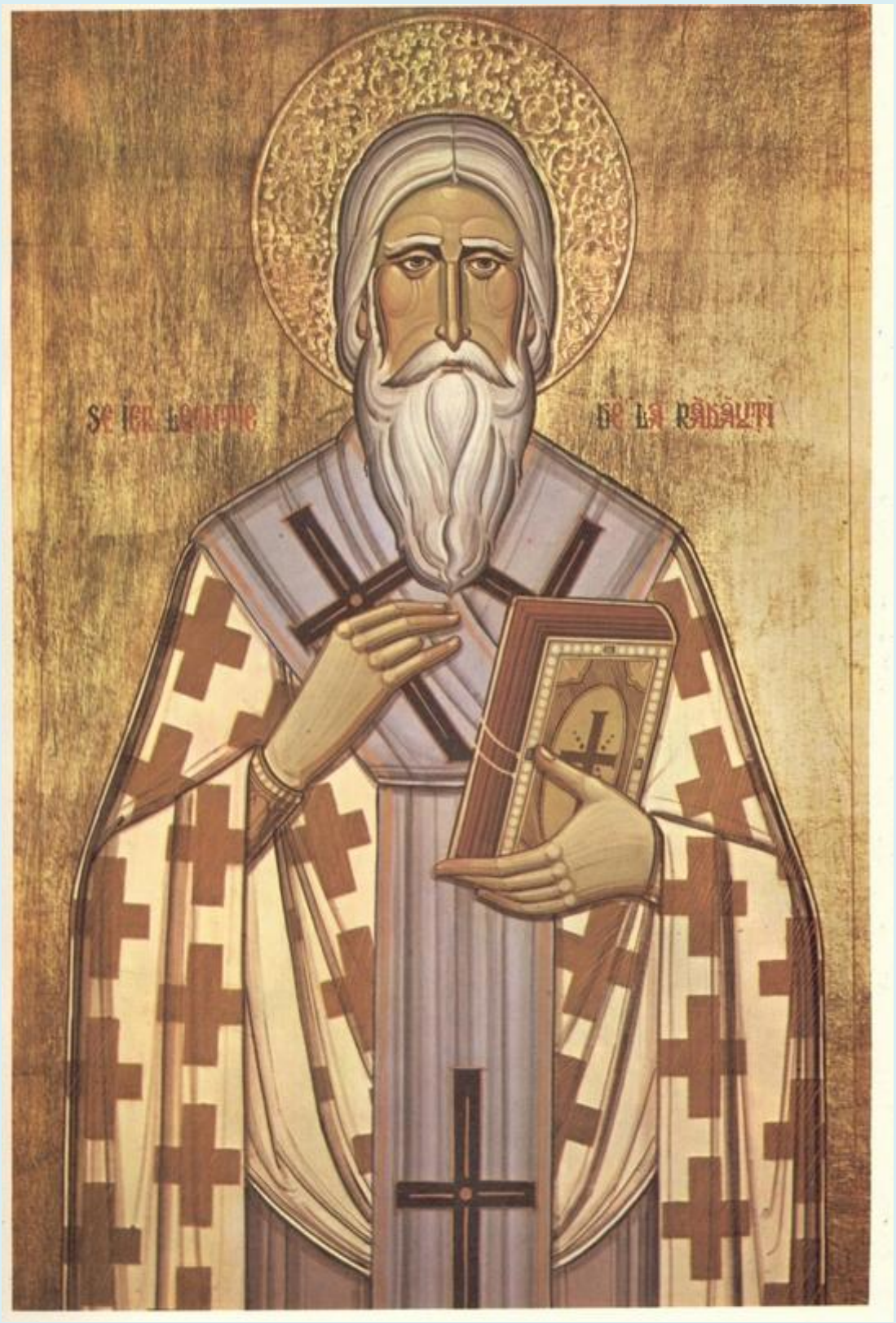

Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte ierarhe Leontie!